

РОБЪРТ АСПРИН

МИТИЧНО ПОДВЕЖДАНЕ

Част 3 от „Митични приключения“

Превод от английски: Кънчо Кожухаров, 1999

chitanka.info

НЕ ПРОПУСКАЙ ПОРЕДНИЯ МИТ

*Език мой, враг мой...
И ако това не е мит!*

1. МИТОВЕ ОТ МИНАЛОТО

Когато преди няколко години вместо хамбургери в „родния“ им град купих първите два „аспирина“, не предполагах, че вкарвам еднорог в кошарата си. А когато начаса ги погълнах лакомо вместо нещо от предлаганите наоколо различни вкусоции, не знаех, че постъпката ми е толкова опасна, колкото да нахраниш за пръв път дракон. Е, ако се намирах на митичния Пазар на Дева, сигурно щях да съм по-предпазлив, но явно бях подценил с нищо неотличимите магьосници на местния коледен пазар. И навярно съм станал жертва на някого от тях... или по-скоро на негов чирак!

И така, когато взех и прочетох въпросните два романа на Робърт Асприн, не знаех в какъв мит се забърквам. По-късно издателство „Аргус“, като реши да ги предложи на българския читател, също не предполагаше какъв мит ще трябва да поддържа. Нито пък знаеше преводачът какви митове ще трябва ту да цитира, ту да разплита. А ето че се задава и поредният мит, готов отново да ви подведе...

2. ХИТ ИЛИ МИТ

Позволете ми да разгледам тук „Някои лингвистико-културоложки, фонетично-асоциативни и семиотично-инсинуационни проблеми на заглавията от митичната поредица на Робърт Асприн“. Както, надявам се, интуицията ви подсказва правилно, стойността на въпросния научен труд може на практика да бъде проверена на Пазара на Дева. И ако не е достатъчна, все пак трудът би бил от полза поне в обучението на начинаещи магьосници.

Основната му идея е доказване на твърдението „*traduttore-tradittore*“ (преводачът е предател), за което авторът на книгите съзнателно (или може би несъзнателно) предоставя достатъчно изходен материал, а пишещият тези редове инвестира цяло богатство от празни мисли. Убедете се сами: „Хит или мит“ сякаш е подходящ български вариант на заглавие номер 4 от поредицата. Освен ако не се вземе под внимание тайната връзка между „мит“ и „пропуск“ — моля, не я търсете в заглавието по-горе!

Както се казва в науката, грешката не е случайна. Вълшебната думичка *myth* (мит) на английски се произнася колкото „мит“, толкова и завоалирано-съскащо „мис“ (особено ако я чуете от устата на германец!). А това означава да бъде умишлено сбъркана в случая с думата *miss* (пропуск, липса; пропускам, не успявам), както и с представката *mis-* (обикновено водеща до образуването на дума с противоположен смисъл). Представете си тогава какво всъщност представляват „митичните приключения“ — просто злополуки, нещастия, несгоди. Ако за защита на тезата е нужна теоретична обосновка със съответен практически експеримент, запознайте се с фактите и заключенията, като ви спестя „липсващата връзка“ (виж заглавие номер 7) между тях.

Нека приведа първо списъка с оригиналните заглавия:

1. Another Fine Myth, 1978
2. Myth Conceptions, 1980
3. Myth Directions, 1982
4. Hit or Myth, 1983

5. Myth-ing Persons, 1984
6. M.Y.T.H. Inc. Link, 1985
7. Little Myth Maker, 1986
8. Myth-nomers and Im-pervections, 1987
9. M.Y.T.H. Inc. in Action, 1990
10. Sweet Myth-ery of Life, 1994
11. Something M.Y.T.H. Inc., може би вече излязла...

След това давам техен дословен превод на български:

1. Още един прекрасен мит (Аргус, 1998)
2. Митични представи (Аргус, 1999)
3. Митично подвеждане (Аргус, 1999)
4. Хит или мит
5. Митични личности
6. Малкия митичен маркировчик
7. Връзката с корпорация „МИТ“
8. Митични прозвища и не-перфектности
9. Корпорация „МИТ“ в действие
10. Сладката митичност на живота
11. Някоя си корпорация „МИТ“

И накрая ще се постарая да разбуля тяхната митичност:

1. Още един велик пропуск
2. Грешни представи
3. Лъжливо насочване
4. Да успееш или да пропуснеш
5. Изчезнали хора
6. Малкият неудачник
7. Липсващата връзка
8. Заблуждения и несъвършенства
9. Изгубен в действието
10. Сладката мистерия на живота
11. Нещо липсва... (никой да не мърда!)

Темата очевидно е дисертабелна. За да окуража читателите, че не им е изяден целият десерт (в случая по-скоро предястие), ще спомена, че пълните текстове на въпросните книги, изпъстрени с каламбури,

случайни и нарочни подвеждания и прочее, са подходяща основа за още няколко дузини дисертации.

3. МИТОВЕ ЗА БЪДЕЩЕТО

Какво можем да очакваме от тази най-весела и така нататък (за подробности виж гърба на корицата) поредица? Нова приказка без край? Митове винаги е имало, така че сигурно и занапред ще има. Например ако се канонизират в България някои от следните — че митичната серия страшно се харесва на читателите, че книгите от нея се продават много добре, че авторът е гений, а преводачът — супер... Има ли нужда да продължавам?

Друг нов мит може да стане, че книгите на „Аргус“ се нуждаят от предговор... който, ако попадне в ръцете на Асприн, току-виж се появи като (лъже)цитат в някоя от следващите му книги. В случай че за оплитане на мотото към всяка глава на митичните романи писателят отделя поне една десета от времето и усилията, необходими после на преводача, за да го разнищи. Или това е поредният мит и за двамата...

И накрая, в стила на Асприн, както на издателя, така и на читателя не му остава друго, освен или да пропусне книгата, или просто да я превърне в мит.

Емануел Икономов

ГЛАВА ПЪРВА:

Драconi и демони, и крале... Божe мой!

СТРАХЛИВИЯТ

БУНАК^[1]

— Това място смърди! — изръмжа моят люспест ментор, докато се вглеждаше от прозореца в дъжда.

— Да, Аахз — кимнах кротко.

— Туй пък какво значи? — изстреля той, обръщайки пъстрите си златисти демонски очи към мен.

— Значи — преглътнах аз, — че съм съгласен с теб. Кралство Посилтум и по-специално дворецът смърдят до небесата — и в преносен, и в буквален смисъл.

— О, каква неблагодарност! — призова Аахз към тавана. — Загубих магическите си способности заради един глупав шегаджия и вместо да се съсредоточа да си ги върна, аз си намирам някакъв чирак будала, чиито стремежи не надминават идеята да стане крадец, обучавам го, инструктирам го и му уреждам работа, за която получава повече пари, отколкото може да изхарчи за два живота, и к'во става накрая? Той се оплаква! Вероятно си мислиш, че сам щеше да се справиш по-добре?

Дойде ми наум, че неговите напътствия също така доведоха дотам да ме обесят, вмъкнаха ме в коварен дуел с един майстор магьосник и съвсем наскоро ме поставиха в незавидното положение да се опитвам да спра най-голямата армия на света посредством шепа изпаднали демони. Освен това ми хрумна, че сега не е най-подходящият момент да изтъквам тези дребни, опъващи нервите инциденти.

— Съжалявам, сър — заугодничих. — Посилтум е наистина твърде приятно място, за което си струва да работиш.

— Но то смърди! — заяви той и пак се обърна към прозореца.

Сподавих дълбока въздишка. Ориста на магьосника не е щастлива. Това го откраднах от една песничка, която Аахз току си подпява... най-вече фалшиво. Все по-силно осъзнавам колко верен е този глуповат стих. Като дворецов маг на своя крал напоследък аз претърпях много повече, отколкото изобщо съм се надявал.

* * *

Всъщност владетелят на Посилтум не е моят крал. Аз съм *неговият* кралски магьосник — или както и да го погледнеш, в най-добрия случай наемник.

Аахз от Перв също не е *моят* демон. Аз съм неговият чирак, който отчаяно се опитва да научи достатъчно умения, за да оправдае гореспоменатата нафукана титла.

Виж, Глийп обаче определено е мой дракон. Само попитайте ментора ми. Или — още по-хубаво — когото и да било от двора на Посилтум. Всеки път, щом моят любимец обърне всичко с главата наопаки с игривото си палуване, укоряват мен и Джей Ар Гримбъл, кралският канцлер, приспада от собствената ми заплата щетите. Естествено това разстройва Аахз. Освен че се грижи за моята магьосническа кариера, люспестият наглежда и общите ни финанси. Е, тук се изразих малко слабо. Той безсрамно смуче кралството като пиявица с всяко монетно възнаграждение, което успее да изтръгне за нас (а туй хич не е лесно!), и следи за нашите разходи. Стане ли обаче въпрос за харчене на придобитото ни с мъка богатство, Аахз по-скоро би се разделил с чирака си. Както сами се досещате, на тая тема доста спорим.

Ала Глийп ме разбира, което е сред причините да го държа при мен. За дракон бебе с речник от една дума той е твърде интелигентен и схватлив. Аз отделям голяма част от времето си да му обяснявам моите неприятности и Глийп винаги ме слуша внимателно, без да ме прекъсва, да влиза в спор или да ми крещи колко съм глупав. Това го прави по-добър компаньон от Аахз.

Можеш много да проумееш за нечий стил на живот, ако единственият, от когото получава симпатия, е дракон.

За лош късмет точно този ден бях лишен от компанията на моя любимец. Валеше дъжд, а когато в Посилтум вали, не се шегува. Глийп е прекалено едър, за да живее при нас, пък и пороят бе направил двора непроходим, тъй че аз не можех да стигна до конюшната, където драконът беше устроен. Нещо повече: не исках да рискувам да бродя из залите на замъка, понеже се боях да не налетя на краля. Случеше ли се така, той несъмнено би ме попитал кога смятам да взема мерки за това отвратително време. Контролът на времето не спадаше към тогавашните ми умения и Аахз строго ме бе предупредил на всяка цена да избягвам темата. Ето защо днес бях заседнал в апартамента си, изчаквайки стихията да спре. Само по себе си това не би било толкова кофти, ако не беше фактът, че делях същия апартамент с перфекта Аахз. Дъждът го правеше заядлив, или може би следва да кажа — по-заядлив от обичайното. Предпочитам да ме заключат в малка клетка с някоя ядосана паякомечка, отколкото да бъда на четири очи с тоя господин, когато той е в лошо настроение.

— Все би трябвало да има *нещо* за вършене — изръмжа Аахз и започна да се разхожда из стаята. — Не ме е гонила такава скука чак от Двестагодишната обсада.

— Би могъл да ме понаучиш да пътувам сред измеренията — предложих с надежда.

Това беше една област от магията, в която той упорито отказваше да ме просвещава. Както споменах по-рано, Аахз е демон, което е съкратеното обозначение за „дименционен пътешественик“. Напоследък болшинството от близките ми приятели бяха демони и аз горях от желание да прибавя пътешествието из измеренията към своя скромен списък от умения.

— Момче, не ме карай да се смея — изсмя се грубо моят наставник. — Със скоростта, с която усвояваш, ще ми трябват повече от двеста години да те науча.

— Ох — въздъгнах аз обезсърчен. — Е, добре, не би ли могъл да ми разкажеш за тази Двестагодишна обсада?

— Двестагодишната обсада... — промърмори замечтано Аахз и леко се усмихна на себе си. Известни са случаи, когато големи групи въоръжени мъже са пребледнявали и видимо са се разтрепервали пред усмивката на ментора ми. — Няма какво толкова да ти разправам — захвана той, като се подпря на масата и надигна солидна глинена кана

с вино. — Беше между мен и един друг магьосник, Диз-Не. Сополив мъничък новак... ти малко ми приличаш на него.

— А какво стана? — подтикнах го аз, за да отклоня колкото е възможно по-бързо разговора от моя милост.

— Ами щом разбра, че не може да ме бие, премина в отбрана — припомни си Аахз. — Като маг не беше нищо особено, но знаеше защитните заклинания. Цели два века успя да се уварди от мен, макар че междувременно изчерпахме повечето от вълшебните енергии на това измерение.

— И кой спечели? — притиснах го нетърпеливо.

Люспестият повдигна вежда над ръба на каната с вино.

— Аз ти разказвам историята, момче — натърти. — Сам си дай сметка.

Дадох си сметка и преглътнах с мъка.

— Уби ли го?

— Нищо толкова приятно — усмихна се Аахз. — Онова, дето направих, щом пробих през защитата му, ще продължи доста повече от двеста години — но ти гарантирам, че няма да му е досадно.

— Защо се бихте? — попитах с отчаяно усилие да задържа образите, които умът ми раждаше един през друг.

— Той отмъкна парите от важен залог — сви рамене моят ментор и пак гаврътна от аленото питие.

— И туй ли беше всичко?

— Това е достатъчно — мрачно настоя събеседникът ми. — Залагането е сериозна работа в каквито и да било измерения.

— Ммм... Аахз? — намръщих се. — Когато се срещнахме с Големия Юлий и войниците му, те не бягаха ли от комарджийски дългове?

Ставаше дума за армията, за която споменах по-рано. Понастоящем Големия Юлий и неговите хора се бяха маскирали като щастливи граждани на Посилтум.

— Точно така, момче — кимна Аахз.

— Значи ти затова ми каза, че лихварите акули вероятно ще дойдат да ги търсят — произнесох триумфиращо аз.

— Грещиш — скръцна със зъби демонът.

— Греша ли? — примигнах.

— Не съм казвал, че те навярно ще дойдат да ги търсят. Заявих, че *ще* дойдат да ги търсят. Можеш да се хванеш на бас. Тук има само два въпроса: кога ще се появят и как ще реагираш ти?

— За „кога“ нищо не знам — отбелязах аз, след като внимателно обмислих първото, а над второто поразсъждавах малко по-дълъжко.

— И реши... — подкани ме Аахз.

— Да си вземем парите и да избягаме. Ето защо искам да се науча на дименционни пътешествия. Смятам, че в това измерение няма къде да се скрием, което ще рече да напуснем Буна и да се отправим към по-зелени и безопасни пасбища.

Моят наставник не се трогна.

— Ако ножът опре до кокала — прозина се той, — можем да използваме *И*-скачача. Докато имаме механични средства да пътуваме до други светове, не е нужно да учиш как да го вършиш по магически начин.

— Хайде стига бе, Аахз! — избухнах. — Защо не искаш да ме просветиш? Какво прави дименционното пътешествие толкова трудно за усвояване?

Первектът ме гледа дълго време, сетне тежко въздъхна.

— Добре, Скийв. Ако желаеш да ме изслушаш, ще се опитам да ти го нахвърлям накратко.

Заслушах се. Заслушах се с всяка пора на кожата си. Аахз не ме нарича често по име, а щом наруши своя обичай, то не е, за да се пошегува.

— Проблемът е там, че пътуването между световите — дори когато се използват пентаграми като маяци и входни врати — изисква да познаваш мястото, към което си се насочил... Трябва да го познаваш толкова подробно, колкото родното си измерение. В противен случай можеш да се упътиш към някой свят, за който и хабер си нямаш, и да попаднеш в него като в капан без изход.

Той спря, за да отпие пак от каната с еликсир.

— Слушай, засега освен Буна ти си посетил само още едно кътче — продължи демонът. — Това беше Дева, където видя преди всичко Пазара. Да, ти го опозна достатъчно и вече знаеш, че той постоянно се променя и преподрежда. Обаче *не го познаваш* до такава степен, че да се насочиш по няколкото неизменни опорни пунктове (които можеш да използваш) и да се върнеш обратно на него. На практика туй означава,

че не си вникнал в никое друго измерение достатъчно добре, та да си сигурен за твоята дестинация^[2], ако се опиташ да скочиш с магия. Ето защо ти не би успял да пътуваш сред тези пространства, без да прибягнеш до *И*-скачача! Край на лекцията.

Примигах насреща му.

— Да не искаш да кажеш, че единствената причина да не мога да го направя по магически е, че не знам други светове?

— Това е *главната* причина — поправи ме Аахз.

— Тогава да вървим! — викнах аз и рипнах на крака. — Ще взема *И*-скачача и докато чакаме дъжда да спре, ще те помоля да ми покажеш едно-две нови измерения.

— Не бързай толкова! — секна устрема ми моят учител, като като вдигна ръка с възпиращ жест. — Седни.

— Какво не е наред? — опънах се.

— Абе, ти *наистина* ли мислиш, че тая възможност не ми е хрумнала? — в гласа му се прокрадна нотка на раздразнение.

Поразмислих и седнах отново.

— Защо смяташ, че идеята не е добра? — подхванах вече с по-хрисим тон.

— Има няколко неща, които си пропуснал в своя ентузиазъм — рече той сухо и монотонно. — Най-напред си спомни, че в друго измерение ти ще бъдеш демон. Ако се изключи Дева, която си изкарва парите с междудименционна търговия, повечето светове не посрещат демоните с цветя и червени килими. Факт е, че един такъв пришълец най-вероятно ще бъде атакуван, веднага щом бъде забелязан, от всеки, дето е наблизо, и с всичко, което му е подръка.

Тук Аахз се приведе към мен, за да подчертае думите си.

— Разбери, просто се опитвам да ти кажа, че пътуванията са опасни! После, ако тръгнем на турне и се наврем в шамарите, с какво разполагаме, за да се защитим? Аз съм изгубил своите магически способности, а твоите са все още толкова недоразвити, че на практика не съществуват. И кой ще се справя с аборигените?

— Всъщност колко е опасно? — попитах разколебан.

— Виж, момче, ще ти го обясня ей по този начин — изпухтя менторът. — Ти прахосваш сума време да мърмориш как непрекъснато излагам живота ти на риск с моето крещящо незначитане на заплахите. Така ли е?

— Точно така — закимах енергично аз.

— Ех, сега ти заявявам, че пътешествието, което предлагаш, е действително опасно. Това дава ли ти някаква идея пред к'во ще се изправиш?

Облегнах се назад в стола и разкърших рамене, стараяйки се да изглеждам равнодушен.

— Какво ще кажеш да ми дадеш малко от туй вино? — произнесох с небрежен тон.

Както никога, Аахз не пренебрегна молбата ми. Подхвърли каната във въздуха, стана и отиде пак до прозореца. Като се пресегнах с ума си, нежно улових солидната кана и я докарах до протегнатата си ръка, без да пролея нито капка.

Вече ви казах, аз съм дворцовият магьосник на Посилтум. Не е да нямам способности.

— Не се омърлушвай, момче — обади се люспестият откъм прозореца. — Ако продължаваш да се упражняваш, някой ден ще можем да предприемем това турне под твоя защита. Но преди да стигнеш нужното равнище или докато не сме ти намерили магически телохранител, тая работа наистина ще трябва да изчака.

— Предполагам, че си прав, сър — съгласих се. — Просто понякога...

Чу се едно меко БАМФ!, тъй като етерът се разпра и в стаята се появи нов демон. Направо в стаята! В моя личен апартамент в кралския дворец на Посилтум! Преди да се окопитя от изненадата или Аахз да успее да помръдне, за да се намеси, демонът се шльопа в скута ми и лепна на устата ми голяма гореща целувка.

— Здравсти, хубавецо! — измърка. — Как вървят номерата?

---

[1] Виж коментарите на преводача, поместени в края на книгата.
— Б.ред. ↑

[2] От destination (фр.) — предназначение. — Б.ред. ↑

ГЛАВА ВТОРА:

Когато се съберат стари приятели, всичко друго губи значение.

ВОЙНАТА,
ГЛАДЪТ, ЧУМАТА И
СМЪРТТА

— Танда! — възкликнах, като се съвзех от потреса достатъчно, за да обвия ръце около талията ѝ за една яка прегръдка.

— В плът! — намигна ми тя и здравата се притисна към мен.

Температурата ми се покачи с няколко градуса, а може би се повиши температурата на стаята. Явно Тананда оказваше такъв ефект върху моя милост — и върху стаите. Съставена от пищни криви, с грива от светлозелена коса, подчертаваща нейния приятен мургав тен и овала на лицето, тя бе в състояние да спре двайсетина кавгаджии само с усмивка и дълбока въздишка.

— Виж какво, той не е единственият в апартамента — сухо отбеляза Аахз.

— Здравсти бе, Аахз! — извика моята възхитителна компаньонка, скочи от скута ми и се хвърли в обятията на перфекта.

Големината на Танандината обич може да бъде надмината само от нейната готовност да я споделя. Аз обаче тайничко вярвах, че девойката ме харесва повече от Аахз. Вярата ми бе подложена на изпитание, тъй като техните приветствия продължаваха и продължаваха.

— Ъ-ъ-ъ... какво те доведе насам? — прекъснах ги най-накрая.

С последното си заработих свиреп поглед от ментора, но на Танда и окото ѝ не мигна.

— Ами — усмихна се тя, а върху бузите ѝ се образуваха трапчинки — бих могла да ви кажа, че просто бях наблизил и ми хрумна

да намина, ала това няма да е точно. Истината е, че имам нужда от дребна услуга.

— Думай каква — заявихме едновременно с Аахз.

Спътникът ми е скръндза, аз пък съм шубе, но когато става въпрос за Тананда, човек по-добре да не се хваща на бас за тези наши черти. В миналото тя ни беше помогнала да излезем от едно-две трудни положения, така че и двамата смятахме, че й дължим нещичко. Фактът, че ни бе съдействала да се наврем в не по-малко на брой още по-трудни ситуации от ония, от които ни помогна да се измъкнем, изобщо не ни хрумваше. Освен това беше ужасно приятно зеленокосата да се върти край теб.

— А, нищо особено — въздъхна тя. — Трябва мъничко да напазарувам и се надявах, че ще използвам някой от вас двамката да ми кавалерства, като носи покупките.

— За днес ли говориш? — начумери се Аахз.

— Всъщност за следващите два-три дни — уведоми го Тананда. — Ще отнеме навярно към седмица.

— Не мога — въздъхна моят наставник. — Утре би трябвало да служа като рефер на срещата между Големия Юлий и генерал Злабрадва. Някаква възможност да го отложиш до идната седмица?

— М-м-м... Аахз, не си мислех за теб — рече Танда, оглеждайки съсредоточено тавана. — Бях се сетила за Скийв. Заедно с него ще успея да се справя.

— За мен? — примигнах.

Первектът се намръщи отново.

— Изключено — заяви той. — Момчето не може да си играе на прислужник заради тебе. Това е под неговото достойнство.

— Не, не е! — изкрещях. — Имам предвид, че след като няма да бъде под твоето *достойнство*, как би могло да бъде под моето?

— Не аз съм дворцовият магьосник на Посилтум — изтъкна демонът.

— Тогава ще се маскирам! — контрирах. — Превъплъщението е сред най-добрите ми магии. Ти самият го казваш.

— Мисля, че твоят люспест зелен ментор мъ-ъ-ъничко ревнува — забеляза Тананда, като ми намигна крадешком.

— Да ревнувам? — избухна Аахз. — Аз? Да ревнувам от един малък... — той млъкна и загледа ту девойката, ту мен, понеже се

усети, че е налупал въдицата. — Ох, предполагам, че ще стане — изръмжа най-подир. — Давай, вземи го — макар да не мога да си представя какво очакваш да намериш в това задръстено измерение, дето да си струва да го купиш.

— О, Аахз! — разсмя се Танда. — Ти си голям чешит. Да пазарувам на Буна? От време на време може да съм леко фър-фър, обаче не съм откачена.

— Искаш да кажеш, че ще ходим в други измерения? — запитах с жар аз.

— Разбира се — кимна тя. — Чака ни един доста обширен маршрут. Първо ще отскочим до...

— Какво е маршрут? — полюбопитствах.

— Стоп! — викна Аахз, вдигайки десница за мълчание.

— Но аз просто...

— Стоп, думам ви!

— Ние...

— Стоп!

Нашият разговор действително спря и двамата с Тананда насочихме вниманието си към господина. Мелодраматично бавно той скръсти ръце на гърди.

— Не — отсече.

— Не? — изпищях. — Ама, Аахз...

— Няма „Ама, Аахз“ — ревна ми той. — Казах „не“ и имах точно това предвид.

— Чакайте малко — намеси се момичето, като застана между нас. — Какъв е проблемът, първекте?

— Ако си въобразяваш, че ще оставя своя чирак да се шляе из измеренията сам и беззащитен...

— Аз ще бъда с компания — запротестирах. — Тананда ще е с мен.

— ... готова мишена за всеки идиот, който иска да утрепе демон — продължи Аахз, без да обръща внимание на моето избухване. — Само за да разполагаш с товарно животно за твоята пазарна екскурзия... е, по-добре ще е да премислиш още веднъж.

— Свърши ли? — сприхаво попита Танда.

— Засега — кимна менторът, изглеждайки я не по-малко кръвнишки.

— Първо — започна тя, — както изтъкна Скийв, ако си си дал труда да слушаш, той няма да е сам. Това означава, че, второ, няма да бъде беззащитен. Може и да не съм си платила членския внос в Гилдията на убийците, но то не гарантира, че съм забравила всичко.

— Да, Аахз — вметнах.

— Трай, хлапе — отрязва ме той.

— Трето — продължи Тананда, — трябва да престанеш да мислиш за Скийв като за хлапе. Той спря армията на Големия Юлий, нали така? И освен това е твой чирак. Предполагам, че през последните две години *все нещичко* си го понаучил, или греша?

Туй поразя Аахз във втората му поред най-чувствителна точка. Неговата гордост. Най-чувствителната му точка е кесията му за пари.

— Ами-и... — рече колебливо.

— Стига бе, Аахз — примолех се. — Какво може да тръгне чак толкова на зле?

— Умът ми не го побира — сопна ми се мрачно моят учител.

— Не преувеличавай — сгълча го Танда.

— Да преувеличавам! — отново избухна менторът. — Първия път, когато взех нашия господин Чудесний в друго измерение, той си купи дракон, дето нито ни трябваше, нито сме го искали, и насмалко не го убиха в някакъв скандал с банда главорези.

— Беше сбиване, което, доколкото си спомням, Скийв *спечели* — отбеляза зеленокосата.

— Втория път, когато излязохме — продължи Аахз невъзмутимо, — го оставих в едно заведение за бързо хранене, където той на бърза ръка нае за войска половината хаймани на Пазара.

— Те пък спечелиха войната! — възразих аз.

— Не е там работата — изръмжа наставникът. — Работата е там, че винаги, щом нашичкият попадне в друго измерение, се забърква в някоя каша. Той ги привлича като магнит.

— Сега аз ще съм наблизо, така че ще го държа под око — зауспокоява го Тананда с меден глас.

— Ти беше наблизо и първите два пъти — изтъкна навъсен Аахз.

— Ти също! — парира тя.

— Вярно е! — кимна демонът. — Дори ние двамата заедно не можем да го увардим от бели. Вече ясно ли ти е защо искам да го задържам тук, на Буна?

— Хм — умисли се девойката. — Разбирам какво имаш предвид, Аахз.

Гемиите ми потънаха.

— Но просто не съм съгласна с него — довърши тя.

— Да му се не види, Тананда... — започна перфектът, ала от другата страна му махнаха да млъкне.

— Чакай да ти разкажа една история — усмихна се красавицата. — Живеело, знаеш, някакво семейство, чието момче било за тях целият свят. Те наистина мислели толкова много за синчето си, че щом се родило, го настанили в специална стая. За да бъдат уверени, че нищо няма да му се случи, преглеждали всичко, което влизало при него: мебели, книги, храна, играчки — *всичко*. Дори филтрирали въздуха, та да са сигурни, че няма да се разболе.

— И? — попита подозрително Аахз.

— И... на осемнайсетия му рожден ден отворили стаята и го пуснали да излезе — обясни Тананда. — Момчето направило две крачки, а после умряло от вълнение.

— Действително ли? — трепнах ужасен аз.

— Леко е преувеличено — призна тя, — но смятам, че Аахз схвана идеята.

— Не съм го държал запечатан — измърмори моят ментор. — Сама знаеш, че имаше няколко много рисковани момента. В някои от тях и ти беше там.

— Ама ти *наистина си бил* малко свръхпротективен, нали, Аахз? — меко го притисна Тананда.

Той мълча известно време, като избягваше погледите ни.

— Добре — въздъхна най-сетне. — Върви, момче. Само не идвай да ми плачеш, ако те убият.

— Е, как бих могъл да го направя? — намръщих се.

Тананда ме сръга в ребрата и аз долових намека.

— Преди да заминеш, има няколко неща, които искам да уредим — заяви грубо Аахз, понеже нормалното му настроение донейде се възвърна.

После започна да шари напред-назад из стаята, подбирайки разни вещи от нашето имущество.

— Първо — оповести той, — ето малко от твоите собствени пари за пътуването. Най-вероятно няма да ти трябват, но когато човек има

монети в кесията, винаги върви по-изпъчен.

И с тези думи отброи двайсет жълтици в моите ръце. Като се вземе предвид, че за пет златни търкалца бях наел един отбор демони, които спечелиха цяла война, люспестият ми даваше истинско съкровище!

— Леле, Аахз... — подхванах, обаче той бързо продължи нататък.

— Второ, ето ти *И*-скачача — и затъкна дребния метален цилиндър в пояса ми. — Нагласих го да те докара обратно тук. Ако попаднеш в беда, ако само си *помислиш*, че попадаш в беда, натисни бутона и *моментално* се върни у дома. Никаква героика, никакви нафукани речи. Разбра ли ме?

— Да, сър — обещах покорно.

— И последно — подчерта той, като се изправи в цял ръст, — драконът ще стои тука. Няма да мъкнеш със себе си твоя глупав любимец и това е окончателно. Зная, че ще ти е приятно да бъде с теб, но Глийп може да ти създаде само проблеми.

— Добре, Аахз — свих рамене.

Всъщност аз си бях правил сметка да оставя дракона, ала ми се стори, че не е много тактично да го изтъквам.

— Така — въздъхна моят ментор и ни метна един суров поглед. — Струва ми се, че това е всичко. Съжалявам, че не мога да се помотая още, за да видя как ще заминете, но имам да върша по-неотложни дела.

С тези думи се извърна и излезе, затваряйки вратата зад гърба си малко по-силно, отколкото беше нужно.

— Чудна работа — казах аз, загледан след него. — Не мисля, че имаше да върши нещо важно. Фактически точно преди да се появиш, се оплакваше, че му е скучно.

— Знаеш ли, Скийв — отрони меко Тананда и ме фиксира странно, — Аахз наистина е доста привързан към теб.

— Така ли? — навъсих се. — Откъде накъде ти дойде наум?

— Отникъде — усмихна се тя. — Просто ми хрумна. Е, готов ли си да вървим?

— По-готов няма да бъда — заявих уверено. — Коя е първата ни спирка? Пазарът на Дева?

— Божичко, не! — зеленокосата смръщи нос. — Ще търсим нещо действително уникално, а не образци от ония простотии, дето

бъкат на Пазара. Смятам, че ще трябва да се прицелим в някои затънтени измерения, и то колкото по-затънтени, толкова по-добре.

Въпреки цялата ми самоувереност при това изявление нейде отзад в моя ум иззвънтя алармен гонг.

— Между другото какво дирим? — запитах нехайно.

Тананда бързо погледна към вратата, а после се наклони, за да прошепне в ухото ми.

— Преди малко не можех да ти кажа — промълви затворнически тя, — но търсим подарък за рожден ден. Подарък за рождения ден на Аахз!

ГЛАВА ТРЕТА:

Това е много странно — когато аз пазарувам, нямам никакви проблеми с обслужването.

К. КОНГ

Откак ме нае за чирак, Аахз все се оплакваше, че не съм се упражнявал достатъчно. Трябваше да ме види по време на тая пазарна обиколка! През първите три дни, след като напуснахме Буна, прекарах повече часове в практикуване на магии, отколкото през цялата предишна година.

Тананда бе имала предвидливостта да вземе чифт амулети-преводачи, които ни позволяваха да разбираме и да бъдем разбирани от местните жители на посещаваните измерения. Беше чудесно за комуникацията, ала оставаше дребната подробност за нашия външен вид. Маскировките бяха моя работа.

Освен да летя, Аахз ме бе научил на още една магия, която силно увеличи способността ми да оцелявам в съмнителни положения — изкуството да променям собствения си облик или физическите черти на който и да било друг. Докато се влачих с Тананда, на това умение здравата му изтупах праха.

Процедурата беше съвсем проста. Пристигаме в дадено закътано местенце, сетне пропълзяваме някъде, където да мога да разгледам неколцина жители от коренното население. Щом ги видя, вече мога да дублирам телесната им форма като наша маскировка и после да се смесим с тълпата. Разбира се, нервите ми трябваше да бъдат спокойни, така че да не подскоча, когато случайно мярна съществуването до мен.

Ако от тези думи сте заключили, че посетените от нас измерения са обитавани от хора, които изглеждат малко странно... грешите. Всъщност разните там измерения бяха обитавани от създания, които изглеждаха *много* странно.

Заявявайки, че е решила да пообиколим из чудновати и затънтени светове, Тананда не се майтапеше. Нито едно от тия места не бе нормално за моите рядко пътували очи, но няколко по-специално са останали в паметта ми като изключително причудливи.

Въпреки шегите на Танда на тема агенции, дето дават нещо под наем, се оказа, че измерението Авис^[1] е населено с птицеподобни същества с крила и пера. В това кътче трябваше не само да поддържам собствените ни маскировки, а и да имитирам прехвърчането и на двама ни от клон на клон, понеже такъв бе тукашният метод за придвижване. Вместо да прелетим над пазарния им център, както очаквах, прекарахме доста време в разглеждане на техните национални съкровища. И излезе, че съкровищата представляват колекция от късчета цветно стъкло и парченца блестящ метал — по мое мнение те нямаха никаква стойност, но Тананда ги изучаваше с тихо внимание.

За да не развалим своята маскировка, се налагаше да ядем и пием, без да използваме ръцете си, което се оказа по-трудно, отколкото ни се стори на пръв поглед. Тъй като храната се състоеше от живи личинки и червеи, аз пасувах при всяка възможност да опитам ависката кухня. Девојката обаче буквално се гмурна (спомнете си добре — никакви ръце!) в една пълна купа. Дали си облизваше устните, защото намираше ястието за супервкусно, или се напъваше да улови няколко от гърчещите се хапки, които се мъчеха да избягнат своята съдба, не бе важно; за мен гледката беше изключително отвратителна. За да не ми се налага да я съзерцавам, пробвах местното вино.

Непривичният стил на пиене означаваше, че в крайна сметка правех по-големи глътки, отколкото обичайно, но тук нямаше нищо лошо, понеже винцето бе леко и ароматно. За нещастие излезе, че в добавка то е много по-силно от всичко, което бях вкусвал по-рано. След като едва не забих и двама ни в едно доста масивно дърво, Тананда реши да се прехвърлим в друго пространство. Като бележка под линия към това приключение, питието оказа два странични ефекта: първо, нападна ме колосално главоболие и, второ, започна ужасно да ми се гади. Второто се дължеше на факта, че Танда злобарски ми обясни как приготвят виното на Авис. И до днес не мога да чуя името му, без да получа видение, че летя, и смътно усещане за въздушна

болест. Ако ме питате, щом дойде до оценяване на измеренията по десетточковата скала, Авис винаги ще има две точки.

Друг твърде съмнителен свят, където прекарахме значително време, бе Гастропо. Продължителността на престоя ни там нямаше нищо общо с онова, което дирехме. След относително малко спирания Тананда сметна, че измерението не може да предложи стока, която да е достатъчно качествена за подарък на Аахз. Това, дето ни забави, беше нашата маскировка.

Нека преди да бъдат охулени моите (признавам си) ограничени способности, да поясня, че частта, свързана с физическата ни форма, бе лесна. Както казах наскоро, ставам все по-добър в магиите за преобразяване. Забави ни всъщност маниерът на придвижване. След като на Авис подхвърквахме от дърво на дърво, аз вече си въобразявах, че умея да се добера от пункт А до пункт Б по всеки възможен начин. Е, както ме беше предупредил Аахз, измеренията са един безкраен източник на изненади. Гастропите бяха охлюви — големи, но въпреки това охлюви. Спирални раковини, очи на рогца... всички подробности. С тях можех да се справя. Нещото, към което не успях да привикна, бе да се премествам инч по инч заедно с останалите пешеходци — извинете ме, {i}стомахо{/i}ходци^[2].

— Танда — изръмжах полугласно, — докога ще стоим в туй ужасно измерение?

— Отпусни се, хубавецо — напевно рече тя и с лекота се плъзна още два-три сантиметра напред. — Порадвай се на пейзажа.

— На това точно парче от пейзажа се радвам от половин ден — оплаках се. — Толкова му се радвам, че го запомних наизуст.

— Не преувеличавай — сгълча ме моят гид. — Сутринта бяхме от другата страна на онова дърво.

Притворих очи и преглътнах първите си няколко отговора на нейната поправка.

— Докога? — повторих.

— Мисля, че можем да потеглим, след като свием зад онзи ъгъл.

— Ама онзи ъгъл е на цели двадесет и пет фута! — възразих аз.

— Точно така — потвърди тя. — Надявам се, че към залез ще пристигнем там.

— А не може ли просто да отидем с нормална скорост?

— Няма начин; ще ни забележат.

— Кой?

— Който... Ами например твоята обожателка.

— Моята какво? — сепнах се.

И наистина заедно с нас героично пухтеше един гастроп. Щом усети, че го гледам, той започна да размахва рогцата си с бавни, но ентузиазирани движения.

— Преследва те от около час — уточни Тананда. — Именно затова бързах.

— Е, значи туй решава въпроса — заявих аз и потеглих с нормална скорост. — Хайде, Танда, махаме се от този свят.

Когато вече свивах зад ъгъла, следван по петите от своя гид, откъм гастропите се разнесоха уплашени писъци.

— Какво ти става? — остро запита зеленокосата. — Можехме...

— Измъкни ни оттук — веднага! — заповядах.

— Но...

— Абе, не помниш ли как се сдобих с моя дракон? — лавнах й. — Ако позволя на някакъв си там влюбчив охлюв да ме последва у дома, Аахз ще се откаже от мен като чирак. Сега смяташ ли да ни измъкнеш от Гастропо, или да използвам *И*-скачача и да си отида вкъщи?

— Не си изправяй гърба — успокои ме госпожицата, като започна своя ритуал за смяна на измеренията. — Във всеки случай нямаше защо да се тревожиш: ние търсим карго, а не *S*-карго^[3].

Озовахме се в нов свят, преди да успее да поискам обяснение защо се кикоти. И така потръгна — едно измерение след друго, докато най-накрая се отказах да предвиждам непредвидимото и кандисах да се оправям с константите. Но дори това излезе връткава работа. Преди всичко възникнаха някои неочаквани проблеми с моята спътничка. Порано никога не го бях забелязал, ала тя се оказа много суетна. Не й беше достатъчно да изглежда като някакъв местен жител — желаше да изглежда като *привлекателен* местен жител.

Всеки, дето си въобразява, че красотата е универсална концепция, би следвало да посети част от местенцата, които ние посетихме. Колкото и гротескова форма да трябваше да подраждавам, Тананда винаги имаше няколко любезни искания за подобряване на външния й вид. След пет-шест дни, изпълнени с „Нека косата да е посплъстена“, „Не можеш ли да ми направиш окото малко по-

кръвясало?“ или „Още мъничко мръсотия под мишниците“, ми идеше да крещя. Вероятно нямаше да се дразня толкова, ако нейната придиричивост към подробностите поне отдалеч обхващаше и моя собствен облик. Всичко, което чувах, обаче беше: „Ти ли? Ти изглеждаш чудесно.“ Ето как разбрах, че мадмоазел е суетна; тя се интересуваше повече от своя външен вид, отколкото от моя.

Но това не бе единственото озадачаващо нещо в поведението ѝ. Макар да твърдеше, че сме тръгнали на покупки, Тананда упорито отбягваше секторите за продажба на дребно в посещаваните измерения. Пазари, фермерски тържища, битаци и тем подобни биваха посрещани с все същото сбръчкване на носа (когато имаше нос) и с „Ние не искаме да ходим там“. Вместо туй, изглежда, се задоволяваше с ролята на турист. Нейните издирвания неизбежно ни водеха в национални светини или по обществени изложби на кралски съкровища. Разглеждахме по няколко и от едните, и от другите, сетне се оттегляхме в дадено закътано местенце и се отправяхме към нови пространства.

Това донякъде напълно ме устройваше. Не само че бегом, летешком или пълзешком обикалях измеренията, а и го правех заедно с Танда. Девојката бе на „ти“ с обичаите в над сто свята и във всеки си оставаше все същата — свой човек. Бързо научих, че барабар с красотата и моралът се отличава от измерение до измерение. В някои от посетените кътчета начините за изразяване на привързаност не подлежаха на описание, но щом се сетя за тях, неизбежно ме карат да се изчерпявам. Не е нужно да казвам, че след три дни обиколки аз сериозно се опитвах да мина отвъд равнището на обикновеното приятелство с моя добре надарен гид. Имам предвид, че тълкуването на Тананда за обикновеното приятелство вече значително застрашаваше безпрепятственото действие на сърцето ми — да не споменавам за други органи.

В главата ми обаче се въртеше един още по-неотложен проблем. След редица посещения на странни светове изгладнях дотолкова, че да съм готов да си ухапя ръката и да смуча кръв. Разправят, че ако си достатъчно гладен, ще ядеш какво да е. Не го вярвайте. Нещата, които представяха пред мен и ги назоваваха *храна*, бяха непоносими за консумация въпреки гладорията. Знам го със сигурност; понякога в отчаянието си правех опити, ала само колкото заедно с последното

предложение да загубя всичко в моя стомах. Това, че насреща ми седеше Тананда и весело дъвчеше някакви пипалати организми, дето се измъкваха, гърчейки се от устата ѝ, не ми помагаше. Най-накрая изразих своя дистрес и назрели нужди пред госпожицата.

— Чудех се, че не ядеш много — начумери се тя. — Но си помислих, че може би си на диета или нещо подобно. Ще ми се да се беше обадил по-рано.

— Не исках да досаждам — обясних неловко.

— Не е там въпросът — махна с ръка. — Просто ако бях разбрала преди два свята, където наблизко имаше цяла дузина хуманоидни измерения, можехме да прескочим до тях. Сега обаче се сещам за едно-единствено, което би ни свършило работа, без да трябва пътем да минем през още две-три.

— Тогава давай да отиваме в единственото — настоях. — Колкото по-скоро хапна, толкова по-добре ще ни се отрази.

Не преувеличавах. Стомахът ми бе започнал да къркори тъй силно, че взе да застрашава нашата маскировка.

— Щом искаш — сви рамене Танда и ме придърпа зад някаква редичка храсти, които подрънкваха музикално на лекия ветрец. — Лично аз обаче при нормални обстоятелства не бих се спряла в това измерение.

Аларменият гонг пак прозвуча нейде в главата ми въпреки моя глад.

— Защо? — попитах подозрително.

— Защото там са странни. Имам предвид наистина причудливи — уточни тя.

В ума ми преминаха образите на съществата, с които вече се бяхме срещали.

— По-чудновати от тези, дето ги имитирахме напоследък ли? — преглътнах. — Струва ми се, ти рече, че били хуманоиди?

— Не са странни физически — напевно произнесе Тананда, като ме хвана за ръката. — Умствено странни. Сам ще видиш.

— Как се нарича туй измерение? — обадох се аз отчаян, щом тя затвори клепачи, за да започне нашето пътуване. Картината около нас избледня, нахлу мрак, сетне пред погледа ми ярко и шумно избухна нова сцена.

— Тупания — отвърна момичето и отвори очи, тъй като вече бяхме там.

---

[1] Avis (лат.) — птица; същевременно е и име на известна агенция за коли под наем. — Б.пр. ↑

[2] Охлювите са представители на клас Gastropoda (от gastro — стомах, и pod — който има определен брой или вид крака), така че латинското им название отразява тъкмо техния особен начин на придвижване. — Б.пр. ↑

[3] За разлика от Скийв Тананда очевидно е била и във Франция, защото с лекота прави каламбур от escargot (произнася се ескарго), което на френски означава охлюв (годен за ядене), и cargo — товар, обикновено корабен. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА:

„Странен“ е относително, а не абсолютно понятие.

Барон ФРАНК Н.
ЩАПАЙ НАТАТЪК

Спомняте ли си моето описание на нашия обичаен *modus operandi*^[1], щом попаднем в ново измерение? Как пристигаме неподозирани и се преобразяваме, преди да се смесим с аборигените? Е, добре, колкото и закътана да е била обикновено точката за приземяване на Тананда в Тупания, когато ние се появихме, тя нямаше нищо общо с усамотението.

Щом светът дойде на фокус, стана ясно, че се намираме в малък парк, силно обрасъл с дървета и храсти. Но гледката, която привлече и задържа вниманието ми, не беше флората на това място, а тълпата. Каква тълпа, можете да попитате? Ами същата онази, разбира се, дето носеше горящи факли и ни бе заобиколила. Аха — онази тълпа!

Хубаво де, за да бъда напълно честен, хората всъщност не бяха заобиколили нас. Те бяха обкръжили инжектопляктора, на който стояхме двамата с Танда. Аз така и не проумях какво е инжектопляктор, когато Аахз използва думата в разговор и тъй като си беше Аахз, не пожела да я дефинира след моята молба за разяснение. Но сега, озовавайки се тук, го познах от пръв поглед. Онова чудо, върху което бяхме стъпили, не можеше да бъде нищо друго, освен инжекто... и тъй нататък.

Наподобяваше най-вече каруца — доколкото бе голям и с четири колела. Не бих могъл да кажа кой знае колко повече за него, понеже беше изцяло покрит с туфички цветна хартия. Точно така, споменах „хартия“ — онуй леко и пухесто нещо, дето върши великолепна работа, щом имаш хрема и носът ти тече. Само че тази обвивка бе преди всичко жълта и синя. Над нас се издигаше чудовищно чучело на

воин, увенчан с шлем — също цялото покрито с хартиени къдрици в познатите цветове.

От всички неща, минали ми през ума, когато Тананда ме предупреди, че тупаните са странни, единственото, което не ми хрумна, беше, че те са откачалки на тема синя и жълта хартия.

— Я слизай от шамандурата!

Това някой от тълпата го изкрещя към нас.

— Извинете — викнах в отговор.

— Вие на шамандурата! Слизайте оттам!

— Хайде, хубавецо — изсъска Тананда, обхващайки като с кука моя лакът с нейния.

Двамата скочихме заедно на земята. Както се оказа, едва-едва успяхме. С кръвожаден вой тълпата се втурна напред и запокити факлите си в инжектопляктора, който току-що бяхме напуснали. Само за миг той се превърна в огнена маса, чиято топлина разгорещи и бездруго вече прегрялата сган. Хората се разпяха и затанцуваха, без в радостта си да обръщат внимание на унищожението на инжекто... и тъй нататък.

Поотдръпнах се от сцената и с ужас осъзнах, че тя се повтаря из целия парк. Накъдето и да погледнех, навсякъде горяха инжектопляктори и имаше ликуващи тълпи.

— Мисля, че сме пристигнали в лош момент — забелязах.

— Кое те кара да смяташ така? — кимна Тананда.

— Отделни дреболии — обясних — като факта, че те са на път да изгорят града.

— Аз пък не съм убедена в това — сви рамене моята компаньонка. — Когато подпалваш някой град, обикновено не започваш с парковете.

— Добре, тогава ми кажи какво точно правят.

— Доколкото разбирам, празнуват.

— Тъй ли? И какво празнуват?

— Някаква победа. Както чувам, всички крещят: „Победа! Победа!“

Отново огледах огньовете.

— Чудя се как ли щяха да постъпят, ако бяха загубили?

Тъкмо тогава един забързан на вид индивид закричи към нас. Неговото делово поведение, което показваше, че не се шегува, бе като

остров на здравия разум в морето на лудостта. Това не ми хареса. Не че имам нещо против въпросния здрав разум. Просто до тоя момент никой не ни забелязваше. Изплаших се, че статуквото вече ще се промени.

— Ето ви възнаграждението — каза грубо той и ни подаде по една кесия. — Върнете си костюмите в Трофейния център — и с тези думи си тръгна, като ни остави със зяпнали уста и торбички в ръцете.

— Туй пък за какво беше? — успях да издумам.

— Да пукна, ако знам — призна зеленокосата. — Напълно ме озадачиха, когато нарекоха тоя инжектопляктор шамандура.

— Значи аз съм прав! Било е инжектопляктор — възкликнах със задоволство. — Знаех си, че някъде бъркат; шамандурата е нещо, дето е херметично затворено и не потъва във вода.

— А не се ли получава от сладолед и джинджифилова бира?^[2] — намръщи се Тананда.

— От ка-кво? — примигнах насреща ѝ.

— Страхотни костюми, наистина страхотни! — разкрещя се някакъв тип, който мина, олюлявайки се покрай нас.

— Време е да направим нещичко за маскировката си — промърмори Танда, като махна с ръка на пиания.

— Вярно — кимнах аз, щастлив, че най-после се съгласихме по конкретен повод.

След опита, събран в други измерения, тази маскировка не би следвало да ме затрудни. Имам предвид, че тупаните бяха хуманоиди и моя милост разполагаше с множество готови модели, от които да тръгна. За беда се сблъсках с някои проблеми.

Първият бе гордостта. Въпреки тълпящите се наоколо маси аз просто не успях да се спра на два индивида, чийто външен вид да искам да копирам. Никога не съм се смятал за особено суетен; никога не съм мислил, че съм във върховна физическа форма — но това, разбира се, беше, преди да пристигна на Тупания. Всяко същество, което виждах сега, бе изключително зле с килограмите: или в повече, или в по-малко. Ако на някой определен минувач ребрата му не се брояха и не стърчаха изпод кожата му дотолкова, че да изглежда трошлив, то той (или тя) се движеше под огромни гънки мазнина, които се натрупваха и издуваха на кръста, брадичката и всичките му четири бузи. Колкото и да се стараех, не можех да се насиля да

променя Тананда или себе си така, че да приличаме на тия нещастни типове.

Вторият ми проблем беше, че и без това не бях в състояние да се концентрирам. Като всяка друга магия заклинанията за преобразяване също изискват известно съсредоточаване. По-рано бях способен да ги правя в разгара на битката или при най-неудобно положение. В сегашното ни дередже обаче, изглежда, не можех да принудя ума си да се мобилизира.

Разбирате ли, пречеше ми оная песен — добре де, аз поне си мисля, че беше такава. Както и да е, но тълпата се държеше, все едно че пее някаква ритмична мелодийка; тя пък бе невероятно натрапчива. Колкото и отскоро да се бяхме озовали там, вече бях наизустил стиховете ѝ — което следва да се удаде предимно на заразителната природа на песента, а не да се разглежда като белег за моята способност да уча стихове. Работата е в това, че всеки път, когато се опитвах да се съсредоточа върху нашата маскировка, откривах, че вместо да го правя, подпявам мелодията. Страхотно!

— Веднага, щом си готов, хубавецо.

— За какво говориш, Танда?

— За маскировката — подсказа ми тя, оглеждайки се притеснена наоколо. — Заклинанието ще сработи по-удачно, ако не си тананикаш.

— Аз... ъ-ъ-ъ, ммм... май не мога да видя два по-свестни модела — намерих си едно непохватно алиби.

— Да не би да ти е трудно да преброиш до две ей така, без предварителна подготовка? — навъси се момичето. — По моя сметка имаш цял парк, пълен с модели.

— Само че няма никой, на когото да искам да приличам... да искам да приличаме — коригирах се набързо.

— Сега загрях — присви устни Тананда. — Я ми кажи, преди два дена не ни ли направи на чифт слизести охлюви?

— Да, но...

— А преди това — на осмокраки кучета?

— Ех, да, ама...

— И тогава комай изобщо не се оплака от новия си облик, нали?

— Тогава беше по-иначе — възроптах.

— Колко по? — запита предизвикателно тя.

— Ами онова бяха, кажи го, де — неща. Тези тук са хуманоиди, а аз знам как би трябвало да изглеждат хуманоидите.

— Не е важно как *би трябвало* — възрази моят гид. — Онуй, дето има значение, е как изглеждат *в действителност*. Крайно наложително е да се слеем с тълпата — и колкото по-скоро, толкоз по-добре.

— Само че... — отворих уста.

— Защото ако не го сторим — продължи остро Танда, — ще налетим на някого, който е хем трезвен, хем не е прекалено зает, и тогава ще можем да избираме дали да сме почетни гости в следващата влада, която ще запалят, или да прескочим това измерение, преди да си хапнал нещо.

— Пак ще пробвам — въздъхнах и за сетен път огледах тълпата.

В отчаян опит да се съобразя с искането на Тананда проучих набързо първите два индивида, изпречили се пред очите ми, и се съсредоточих да копирам външния им вид, без да умувам много.

— Не е зле — сухо отбеляза девойката, запознавайки се с новото си тяло. — Разбира се, винаги съм си мислила, че изглеждам по-добре като жена.

— Желаете маскировка, получи я — изръмжах.

— Хей, хубавецо — изпъшка моята някога пищно оформена другарка, а сетне положи мека, но космата длан върху ръката ми. — Отпусни се, от един и същ отбор сме. Не помниш ли?

При нейния допир гневът ми се изпари, както обикновено. Може би някой ден ще развия имунитет към обаянието на Тананда. Дотогава обаче просто ще му се наслаждавам.

— Съжалявам, Танда — извиних се. — Не съм искал да ти се сопна — припиши го на глада.

— Вярно, бе — възкликна тя и щракна с пръсти, — наистина трябваше да ти подсигурирам някаква храна! От тая гюрултия съвсем ми изскочи от ума. Хайде да видим какъв е специалитетът за днес.

Оказа се, че да намерим място, където да хапнем, е по-трудно, отколкото сме предполагали. Повечето ресторанти, край които минахме, бяха или затворени, или сервираха само пиене. Аз почти очаквах госпожицата да предложи да си изпием яденето, ала за щастие тази възможност не бе спомената.

Най-подир открихме кафене на тротоара на живописна уличка и си пробихме път към малка маса, без да обръщаме внимание на заплашителните погледи на нашите сътрапезници. Обслужваха туткаво, но моята компаньонка поускори събитията, като изпразни съдържанието на едната ни кесия пред себе си, с което привлече келнера. На бърза ръка ни предоставиха две купи с димящо дявол знае какво. Изобщо не се и опитах да идентифицирам различните бучки и хрущящи неща. Миришеше добре, на вкус пък бе още по-хубаво, а след няколко дни принудително гладуване друго не ми трябваше. Взех да се тъпча и преди Тананда да свърши първата си купа, аз почти бях омел втората. Тя побутна встрани празната съдина и с нарастващ интерес се захвана да изучава тълпата на улицата.

— Да си разбрал вече к'во става? — запита ме.

— Мммърфф! — отвърнах ѝ с натъпкана уста.

— Ммм? — намръщи се девойката.

— Не мога да кажа със сигурност — отговорих, като се насилих да преглътна. — Народът е щастлив, загдето е спечелил нещо, но да пукна, ако съм в състояние да чуя какво.

— Така е — сви рамене Тананда. — Аз те предупредих, че са особени.

Точно тогава врявата навън достигна нови висоти, заглушавайки всички опити за разговор. Проточихме вратове да установим къде се намира източникът на шумотевицата и забелязахме странен феномен — една хорска лавина, изпълваща улицата от стена до стена, крачеше към нас, като пееше в хор и забърсваше или прегазваше всяка по-малка група, озовала се на пътя ѝ. Вместо да се ядосат или пък да се отвратят от това нашествие, хората наоколо заподскачаха, завикаха и взеха да се прегръщат с пълни с радостни сълзи очи. Вниманието на всички сякаш бе приковано върху шарена носилка, която мъкнеха юначагите от предния край на тълпата. Аз имах късмета да ѝ хвърля един поглед, докато минаваше край мен — късмет, в смисъл че успях да я огледам, без да се наложи да се местя. Тарапаната беше такава, че не можех да шавна, даже и да исках. Да, същински шанс бе, дето носилката премина толкова близо до моя милост.

Да кажа, че на нея лежеше статуя, няма да е достатъчно. Това беше *най-грозното* нещо, което съм виждал през живота си, включително и по време на настоящото ми пътуване с Тананда. Бе

малка, горе-долу два пъти колкото черепа ми, и изобразяваше голяма четирикрака жаба, държаща огромна очна ябълка в устата си. По целия ѝ гръб вместо брадавици личаха торсове, глави и ръце на миниатюрни тупани, преплетени в наистина гротесков еротизъм. Фигурите бяха покрити с пъпчести издатини, каквито човек би очаквал да зърне по самата жаба. Като майсторски щрих за капак на всичко цялото туй чудо бе наплескано със златист гланц — той създаваше илюзията, че по повърхността му пълзят напред-назад петна.

Може и да бях съвършено отвратен от статуята, ала беше очевидно, че хората наоколо не споделят тези ми чувства. Те се втурнаха досущ като един, присъединиха се към тълпата и вляха гласовете си в напева ѝ, който се чуваше дълго, след като процесията изчезна от взора ни. Най-накрая останахме в относителна тишина сред напълно опустяла улица — ако се изключат проснатите тук-там тела на онези, които не се бяха оказали достатъчно чевръсти да се обединят със сганта или да избягат от нея.

— Е — рекох нехайно и се прокашлях, — сега май вече знаем какво са спечелили. Нали така?

Не последва незабавен отговор. Хвърлих остър поглед към своята компаньонка, за да открия, че Тананда се е втренчила нейде в края на улицата подир процесията.

— Танда? — повиках я, леко обезпокоен.

— Ей това е — каза тя с внезапно дяволито ликуване.

— Какво „това е“?

— Подаръкът за рождения ден на Аахз — оповести момичето.

Зяпнах към дъното на уличката, чудейки се какво е съзряла там.

— Кое? — попитах.

— Онази статуя — твърдо заяви Тананда.

— Онази статуя? — изкрещях, неспособен да прикри ужаса си.

— Разбира се — кимна тя. — Идеална е. Аахз никога не е виждал такава, за притежаване пък да не говорим.

— И откъде накъде го реши това? — притиснах я.

— Очевидно е единствена по рода си. Имам предвид, кой би могъл да направи такова нещо два пъти?

Тук ме спипа натясно, обаче не смятах да се откажа от схватката.

— Изниква само един мъничък проблем. Аз не съм експерт по психология, но ако тая глутница, която току-що зърнахме, е що-годе

приличен образец, не мисля, че народът на Тупания ще поиска да ни продаде прекрасната си статуя.

— Разбира се, че няма, глупчо — засмя се тя и пак се залови с яденето. — Точно това я прави безценна. Никога не съм възнамерявала да купувам подарък на Аахз.

— Че като не се продава, как ще я вземем? — начумерих се аз, опасявайки се от отговора.

Тананда изведнъж се задави с храната си. Трябваше ми доста време, за да схвана, че се смее.

— Ох, Скийв — пое си дъх накрая, — голям си шегаджия.

— Тъй ли? — примигнах.

— И още как — настоя тя, като се вгледа дълбоко в очите ми. — Защо, мислиш, беше толкова важно и ти да дойдеш на тази обиколка? Имах предвид, че ти винаги си разправял, че искаш да бъдеш крадец.

---

[1] Начин на действие (лат.). — Б.пр. ↑

[2] Float (шамандура, платформа) на английски има и друго значение: студено питие (обикновено бира), в което е пусната топка сладолед. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ПЕТА:

Нищо не е невъзможно. Със съответната подготовка и планиране може да се постигне всичко.

ПОНСЕ ДЕ ЛЕОН

Беше приблизително дванадесет часа по-късно, в началото на новия ден. Ние все още бяхме на Тупания и аз все още протестирах. Ако не друго, поне бях уверен, че последният лудешки проект *не съвпаднаше* с инструкциите на Аахз да не се забърквам в разни кашаи.

От своя страна Тананда настояваше, че това изобщо нямало да бъде каша — или че *можело* и да не бъде каша. Нямали сме начин да знаем със сигурност, докато не сме видели каква охрана са подготвили за статуята местните жители. Междувременно защо трябвало да приемаме най-лошото?

Последвах съвета ѝ. Приех най-доброто. Приех, че охраната ще е непробиваема и че ще се откажем от цялата идея като загубена кауза.

И така, с различни, но еднакво големи надежди ние се отправихме да дирим безценната статуя.

В светлината на ранното утро градът бе мъртвешки спокоен. Явно всички си отспиваха след веселбите през предишната нощ — което, като се вземат предвид обстоятелствата, си беше съвсем разумен начин за забавление.

Ние обаче някак се изхитрихме да открием отворен ресторант. Собственикът уморено изринваше отломъците, останали подир празнуващите тълпи, и с неохота склони да ни сервира закуска.

Твърдо бях отстоявал това, преди да се заловим за работа. Направих си сметка, че — кахърен или не — на човек му трябва повече от едно обилно ядене, за да балансира ефекта след тридневна гладуване.

— Е — подхванах веднага, щом се настанихме на масата, — какво ще правим, ако искаме да открием статуята?

— Спокойно — намигна ми Тананда. — Ще задам няколко рафинирани въпроса на стопанина, когато дойде да ни обслужи.

Сякаш призован от думите ѝ, собственикът се появи с две вдигащи пара чинии храна, които стовари пред нас с безцеремонно *шльоп*.

— Мерси — кимнах, на което ми бе отговорено с не дотам възторжено изръмжаване.

— Слушай, можем ли да те обезпокоим с един-два въпроса? — измърка госпожицата.

— Например? — равнодушно отвърна онзи.

— Например къде пазят статуята? — изтърси без заобикалки тя.

Аз се задавих с ястието си. Идеята на Тананда за подпитване излезе рафинирана, колкото е боят с пръчки. Все забравям, че тя е отколешен партньор на Аахз в пиенето.

— Статуята ли? — сбърчи вежди нашият домакин.

— Онази, дето вчера я разнасяха нагоре-надолу по улиците — с лекота поясни Танда.

— Аха! Имате предвид *Трофея* — захили се мъжът. — Статуя. Хей, тая си я биваше. Вие двамата трябва да сте отскоро в града.

— Може да се каже — потвърдих със сух тон. Никога не ми е било особено приятно да ми се надсмиват, още повече пък рано сутрин.

— Статуя, трофей, каква е разликата? — сви рамене моята компаньонка. — Къде я държат?

— Изложена е на показ в Трофейния център, разбира се — информира ни собственикът. — Ако желаете да я видите, най-добре е да тръгнете по-раншко. След тия пет години всеки в града ще иска да мине нататък, за да позяпа.

— Колко далеч от... — начена Тананда, но аз я прекъснах.

— Имате цял център за трофеи? — запитах с насилно равнодушие. — И колко екземпляра се пазят там?

— Само този — оповести гордо домакинът ни. — Издигнахме сграда специално за него. Ама вие двамата трябва да сте *наистина* съвсем нови, та да не знаете туй.

— Едва от вчера сме тук — признах. — И за да разбереш какви сме новаци, дори нямаме представа за какво е този трофей.

— О, така ли? — ченето на гостилничаря увисна. — Че за спечелването на Голямата игра, за какво друго?

— Каква точно игра?

Въпросът ми се изплъзна, преди да съм размислил. Избухна наред разговора ни като шрапнел и нашият събеседник наистина отстъпи крачка назад от изумление. Зеленокосата Тананда ме срита под масата за предупреждение, ала аз вече бях осъзнал, че съм направил солиден гаф.

— Виждам, че имаме много да учим за твоя град, друже — намигнах хитро. — Ако намериш време, ще се радваме да се присъединиш към нас на чаша вино. Бих желал да разбере нещо повечко за тази Голяма игра.

— Хей, това е твърде любезно от ваша страна — заяви домакинът, като забележимо се ободри. — Почакайте тук. Ще ида да донеса виното.

— За какво беше всичко туй? — просъска Танда, щом онзи се отдалечи достатъчно, та да не ни чуе.

— Събирам информация — сопнах се аз. — По-точно за Трофея.

— Това го усетих — отсече тя. — Въпросът е: „Защо?“

— Мисля — заобяснявах надутото, — че като крадец би следвало да зная колкото се може повече за онова, което се опитвам да откъна.

— Кой ти е казал такова нещо? — намръщи се Тананда. — Всичко, дето искаш да научиш за една цел, е колко е голяма, колко тежи и за какви пари ще се продаде. Сетне проучваш охраната, която я пази. Да знаеш много за конкретния предмет не е предимство, ами спънка.

— Това пък откъде го измисли? — запитах, тъй като любопитството ми се разигра напук на мен самия.

Моята компаньонка завъртя очи вбесена.

— Защото те кара да се чувстваш виновен — подчерта. — Когато откриеш колко привързан е емоционално настоящият собственик към предмета, или че без него той ще банкрутира, или че ще го убият, ако някой го открадне, започваш да се пишманиш дали да го вземеш. И щом наистина се хванеш на работа, чувството за вина може да те

накара да се поколебаеш, а колебливите крадци са или в затвора, или пък мъртви.

Канех се да разчепкам темата по-подробно, ала любезният ни домакин избра тъкмо този момент да се върне пак при нас. Крепейки бутилка и три стъклени чаши в ръце, той примъкна с крак един допълнителен стол към нашата маса.

— Ето ме и мен — обяви мъжът и сложи своя товар отпреде ни. — Най-доброто в дома — или най-доброто, което остана след празниците. Разбирате как стават тия неща, нали? Няма значение колко ще натрупаш предварително, все не е достатъчно.

— Не, не разбираме — поправих го. — Надявах се, че ти ще ни кажеш.

— Аха — кимна той, докато пълнеше чашите. — Просто още не мога да повярвам колко малко знаете за политиката.

— Политиката? — изкашлях се. — Какво общо има Голямата игра с политиката?

— Има всичко общо с нея — енергично провъзгласи нашият домакин. — Там е работата. Не загриваш ли?

— Не — признах безцеремонно.

Той въздъхна.

— Виж сега — рече, — тази земя разполага с две потенциални столици. Едната е Вегас, а тая тук, както ти е известно, се нарича Тахоу^[1].

Не ми беше известно, ала ми се стори неблагоприятно да си покажа невежеството. Може и да не съм много схватлив, но не съм тъп.

— Доколкото в даден момент би могло да има само една столица — продължи гостилничарят, — всяка година двата града се състезават за въпросната привилегия. Победителят става монополист и получава правото да бъде център на властта през следващите дванадесет месеца. Трофеят е символ на тази власт, а през последните пет години той беше притежание на вегасците. Вчера най-накрая си го извоювахме обратно.

— Искаш да кажеш, че Голямата игра определя кой ще ръководи страната? — възкликнах, тъй като озарението най-сетне ме споходи. — Извинявай за въпроса, ама това не е ли малко глупаво?

— Не по-глупаво от всички други начини за избор на държавно управление — противопостави се мъжът, повдигайки кокалестите си

раменца. — Положително е по-разумно от воденето на войни. Мислиш ли, че е случайно, дето играем играта от петстотин години и през цялото туй време не е имало граждански сблъсъци?

— Но щом Голямата игра е заместила при вас гражданската война, тогава какво... — започнах, ала Тананда ме прекъсна.

— Мразя да се намесвам — намеси се тя, — но ако ще трябва да изпреварим тълпите, по-добре да вървим. Още веднъж, къде рече, че бил Трофейният център?

— Една улица по-нагоре и шест вляво — осведоми ни нашият домакин. — Ще го налучкате по навалищата. Аз ще скътам останалата част от бутилката настрани и можем да я довършим, след като видите Трофея.

— Много ще сме ти благодарни — усмихна се девойката, докато му плащаше за храната.

Явно бе уцелила правилната валута, понеже собственикът я прие, без да му мигне окото, и когато тръгнахме, ни махна за довиждане.

— Надявах се да науча нещо повече за тази Голяма игра — възнегодувах аз, щом се отдалечихме достатъчно, за да не бъдем чути.

— Не, не си се надявал — поправи ме моят гид.

— Не съм ли? — намръщих се.

— Не. Ти просто ставаше съпричастен — изтъкна тя. — Дошли сме да вземем подарък за рожден ден, а не да се набъркваме в местната политика.

— Не съм ставал съпричастен, ами се опитвах да получа малко информация.

Тананда тежко въздъхна.

— Слушай, Скийв — каза тя, — използвай съвета на един стар дименционен пътешественик. Прекалено многото информация е отрова. Всяко измерение си има своите проблеми и започнеш ли да учиш отвратителните подробности, ти теква колко лесно би било да помогнеш. Щом видиш някой проблем и неговото решение, се чувстваш почти задължен да се намесиш. Кое то винаги води до неприятности, а ако си спомняш, се предполагаше, че по време на това пътуване ще ги избягваме.

Аз насмалко не й посочих колко иронично звучи да ме увещава да избягвам неприятностите в момент, когато сме тръгнали да

организираме кражба. После съобразих, че ако кражбата не я тревожи, но местната политика я безпокои, навярно ще бъде разумно да обърна внимание на съвета ѝ. Както казах, може да не съм схватлив, обаче не съм тъп.

Точно според очакванията Трофейният център беше пренаселен въпреки ранния час. Докато приближавахме, отново започнах да се дивя на физиката на местните жители — или по-конкретно на пълната ѝ липса.

Тананда, изглежда, не споделяше моето захласване по аборигените и ловко си запробива път през навалищата, оставяйки на мен да я следвам. Нямаше подредена опашка и докато минем през една от многобройните врати, тълпата стана достатъчно гъста, за да пречи на придвижването ни напред. Танда продължи да си прокарва път към Трофея, но аз спрях току до прага. Височината ми даваше предимството да съзерцавам ясно статуята от мястото, където се намирах.

Ако не друго, когато се виждаше добре, тя бе още по-грозна, отколкото отдалече.

— Не е ли великолепна? — ахна жената до мен.

Трябваше ми известно време да разбера, че приказва на моя милост. Собствената ми маскировка ме правеше да изглеждам по-нисък и тя говореше на гърдите ми.

— Никога не съм забелязвал нещо подобно — съгласих се непохватно.

— Разбира се, че не — намръщи се тупанката. — Това е последната творба, която великият скулптор Уотгит е изваял, преди да полудее.

Казах си, че вероятно е направил тази статуя, *след като* е полудял. Сетне ми хрумна, че може би именно тя го е побъркала — особено ако я е работил от жив модел. Дотолкова потънах в тая ужасна мисъл, че когато Танда отново се появи до мен и докосна ръката ми, трепнах стреснат.

— Хайде да си вървим, хубавецо — промълви. — Видях достатъчно.

Краткостта на нейната проверка ми даде надежда.

— Няма надежда, така ли? — въздъхнах въпросително. — Тц, тц, лоша работа. А пък аз наистина се бях навил да изпробвам уменията

си.

— Това е добре — измърка тя, като ме хвана подръка. — Защото мисля, че виждам начин да извъртим тази шашарма.

Не бях сигурен какво е туй шашарма, но бях уверен, че щом открия, няма да ми хареса. Показах се прав.

---

[1] Имената на съперническите си градове не случайно са пълни омоними на столицата на хазарта Лас Вегас и прочутия също с хазартните си заведения курорт Та-хоу, разположен на едноименното езеро. Асприн непрекъснато иронизира разни страни от американската действителност — например физическия облик на местните жители (в предишната глава), увлечението им по Голямата игра, техния стигащ до абсурд търговски нюх (по-нататък в книгата). — Б.пр. ↑

ГЛАВА ШЕСТА:

Ту го виждаш, ту го не виждаш.

Х. ШЕДОУСПОУН

— Сигурна ли си, че на вратата няма никаква ключалка? — попитах за двадесет и трети път.

— По-тихо — изсъска Тананда, като сложи мека длан върху устните ми, макар и не толкова нежно. — Да не искаш да събудиш целия град?

Имаше право. Бяхме се снишили в една алейка срещу Трофейния център и понеже нашата идея за изчакване бе да се уверим, че всички са заспали, щеше да е неразумно да вдигаме такъв шум, че да ги държим будни. Все пак мен ме занимаваха въпроси, на които търсех отговор.

— Сигурна ли си? — запитах отново, този път шепнешком.

— Да, сигурна съм — въздъхна Тананда. — Ако беше надзърнал, можеше и сам да се убедиш.

— Бях зает да оглеждам статуята — признах.

— Ъхъ — изсумтя моята партньорка. — Помниш ли какво ти казах за прекаленото вътрешно обвързване с мишената? Би трябвало да проверяваш охраната, а не да си играеш на познавач.

— Във всеки случай ситуацията не ми харесва — заявих с подозрение, горейки от желание да отклоня разговора от собствените ми кусури. — Твърде лесно е. Не мога да повярвам, че ще оставят нещо, което ценят толкоз високо, колкото Трофея, в една незаключена и неохранявана постройка.

— Има две-три подробности, които пропускаш — присмя ми се Тананда. — Преди всичко тази статуя е единствена по рода си. Това означава, че който и да я открадне, ще се сблъска с куп истински проблеми, ако се опита да я продаде. Дори само да я покаже на някого тук, в Та-хоу, вероятно ще му откъснат ръчичките.

— Би могъл да я задържи за откуп — изтъкнах аз.

— Ха, тая действително си я бива — възкликна леко моят гид, като ме сръга в ребрата. — Май все пак ще направим от теб крадец! Както и да е, *това* директно ни отвежда до второто нещо, дето си пропуснал.

— А то е?

— Че тя не е неохранявана — усмихнаха ми се насреща.

— Но ти рече... — започнах.

— Шшт! — предупреди ме Тананда. — Казах само, че в сградата с Трофея няма да има стражи.

Затворих очи и възстанових контрола над нервите си — особено над онези от тях, които бяха обхванати от сляпа паника.

— Танда — обадох се кротко, — не мислиш ли, че вече е време да споделиш с мен някои от детайлите на твоя основен план?

— Естествено, хубавецо — отвърна тя, плъзгайки ръка около талията ми. — Смятах, че не се интересуваш.

Устоях на мерака си да я удуша.

— Искам да ми обясниш — натъртих аз. — И преди всичко какво представлява охраната на Трофея?

— Добре — момичето потупа брадичката си с пръст. — Както казах, в сградата няма стражи. Има обаче аларма, която ще ги извести. Задейства се от славеевия под, така че...

— От какво? — прекъснах я.

— От славеевия под — повтори Тананда. — Това е доста често използван номер в измеренията, разбираш ли? Дървената настилка около Трофея е осеяна с нарочно разхлабени дъски, които скърцат, щом стъпиш отгоре им. В този случай те не само скърцат, но и включват алармата.

— Прекрасно! — направих гримаса аз. — Значи не можем и да припарим в помещението, откъдето се предполага, че ще крадем туй-онуй. Нещо друго?

Говорех с ирония, ала Танда взе думите ми насериозно.

— Единствено магическите щитове около самата статуя — сви рамене тя.

— Аха, щитове — преглътнах. — Искаш да кажеш, че в това измерение има магия?

— Много ясно, че има — усмихна се тя. — Нали ти си тук?

— Но аз не съм издигал никакви подобни щитове!

— Нямах същото предвид — сгълча ме моята спътничка. — Виж какво, за да ни маскираш, ти почерпи енергия от вълшебните силови линии. Туй означава, че в Тупания магията е на разположение на всеки, който е обучен да я ползва — че не е само за нас, ами за всички. Дори никой от местните да не е посветен в тайните, нищо не може да спре някои от други измерения да пристигнат и да употребят това, което съществува тук.

— Добре, добре — въздъгнах. — Предполагам, че не съм помислил. Предполагам, че следващият въпрос е как ще се справим с тоя смешен под и с щитовете.

— Лесна работа — ухили се тя. — Всъщност тези щитове са небрежно поставени. Когато са задействали магията, не са издигнали купол, а ограда. Всичко, което ще трябва да сториш, е да пренесеш с левитация Трофея над нея и да го придвижиш по въздуха над пода право в нашите нетърпеливи ръце. Дори няма да ни се наложи да стъпим в стаята.

— Тпру-у! — възпрях я, като вдигнах десница. — Тука изниква един проблем. Аз не мога да го направя.

— Не можеш? — примигна Тананда. — Мислех, че левитацията е сред най-силните ти заклинания.

— Така е — съгласих се. — Само че тази статуя е тежка. Не съм способен да я левитирам от разстояние. Това има нещо общо с тая работа, която Аахз нарича опорна точка. Ще трябва да съм по-близко, на практика да стоя връз нея.

— Хубаво — каза най-накрая госпожицата. — Тогава просто ще минем към план Б.

— Ти разполагаш и с план Б? — запитах, искрено впечатлен.

— Разбира се — ухили се тя. — Току-що го измислих. Можеш да пренесеш и двама ни над пода и щитовете. Сетне се сдобиваме с Трофея и отлитаме обратно на Буна изотвътре на тези дяволски щитове.

— Не зная — начумерих се.

— Сега пък какво има? — навъси се и моят гид.

— Ами летенето е вид левитация — обясних. — Никога не съм опитвал да пренасям по такъв начин себе си и още някого, а и дори и

да успее да го сторя, ще се отблъскваме от пода толкова силно, колкото ако вървим по него. Това също може да задейства алармата.

— Доколкото разбирам от летене — заразмишлява на глас Тананда, — нашата тежест ще бъде разпределена върху по-голяма площ в сравнение с вървенето, но иначе си прав. Няма никакъв смисъл да поемаме допълнителен риск да хвърчим и двамата над пода.

После изведнъж щракна с пръсти.

— Добре. Виж какво ще направим — възкликна тя, като се приведе напред. — Ти ще прелетиш сам до статуята, а аз ще те чакам до вратата. Сетне, когато се озовеш там, можеш да използваш И-скачача, за да идеш заедно с Трофея на Буна. В това време аз ще прескоча обратно магически.

По някаква причина мисълта да разединим силите си напред кражбата ме обезпокои.

— Слушай... ммм, Танда — рекох, — дойде ми наум, че дори и да задействаме алармата, докато стражите пристигнат, ние отдавна ще сме изчезнали. Имам предвид, че ако от петстотин години не са воювали, сигурно ще са малко мудни с появяването си *там*.

— Не — твърдо се възпротиви Тананда. — Намерим ли начин въобще да избегнем алармирането на стражата, ще го използваме. Обещала съм на Аахз да те предвардвам да не се забъркваш в неприятности, което означава...

Тук тя рязко млъкна и се втренчи отгатък уличното платно.

— Какво става? — изсъсках аз, като проточих врат, за да получа по-добър обзор.

В отговор момичето мълчешком посочи към затъмнения Трофеен център.

От сянката на сградата се появи група от дузина фигури в плащове. Те бързо се огледаха нагоре-надолу по улицата, после се обърнаха и хлътнаха в зданието.

— Струва ми се, ти каза, че вътре няма да има стражи! — прошепнах освирепял.

— Не разбирам — промълви Тананда по-скоро на себе си, отколкото на мен. — Охранителен отряд просто не е предвиден.

— Но стражите са там, не можем... — подхванах аз, обаче моят гид сложи длан на ръката ми, за да млъкна.

Групата се появи пак, сега от вътрешността на сградата. Придвижваха се по-бавно от първия път, когато ги видяхме, стигнаха крадешком до сянката и изчезнаха от очите.

— Олекна ми — заяви Тананда, която дотогава бе притаила дъх. — Това са само шепа пияндета, дето са се промъкнали в неработно време да позяпат Трофея.

— Не се държаха като пияни — отбелязах със съмнение.

— Хайде, хубавецо — призова тя, шляпвайки ме по рамото. — Удари часът да затъркаляме шоуто. Давай след мен.

Няма защо да ви разправям, че не горях от мерак да вървя, но пък още по-малко желяех да бъда зарязан. Това не ми оставяше друг избор, освен да я последвам, когато тръгне да пресича улицата. Докато крачех обаче, имах предпазливостта да измъкна моя *И*-скачач. Глождеше ме някакво неприятно предчувствие и исках да съм сигурен, че в случай на затруднение разполагам подръка със запасен изход.

— Влизай! — нареди Тананда, като отвори вратата. — Гледай да се обадиш, щом стигнеш. Ще ми се да съм там, за да зърна физиономията на Аахз, когато му дадеш Трофея.

— Нищо не мога да видя — възразих аз, озъртайки се в непознатата сграда.

— Разбира се, че не виждаш! — отсече девойката. — Тъмно е. Само че ти знаеш къде е Трофеят, така че да вървим.

При нейното настояване се пресегнах с ума си и леко се отгласнах от пода. Както при стотиците упражнения се издигнах и понесох към мястото, където смятах, че стои статуята.

Докато летях, ми текна, че съм пропуснал да попитам Тананда колко високо се издигат щитовете. Замислих се дали да се върна, или да й викна, но разсъдих, че е по-добре да не го правя. Шумът щеше да е опасен, а времето бе ценно. Искаше ми се всичко да мине колкото може по-скоро. Вместо това обаче освободих част от своя ум от грижата за полета и го изпратих пред себе си, търсейки издайническата аура на магическите щитове. Ала такива липсваха.

— Танда! — просъсках, преди да съобразя. — Щитовете ги няма!

— Не е възможно! — долетя отговорът откъм вратата. — Сигурно си сбъркал мястото. Провери пак.

Опитах отново, дирейки из цялото помещение. Нищо. Докато се взирах около мен, осъзнах, че очите ми са започнали да се нагаждат към мрака.

— Няма никакви вълшебни прегради — обадих се тихо. — Намирам се точно над пиедестала, но тях просто ги няма.

Нещо сякаш се бе закачило за съзнанието ми и го дърпаше. Нещо, което бях видял, беше ужасно не в ред, обаче моят мозък бе зает с търсене на щитовете.

— Щом си тъкмо там — подкани ме Тананда, — спусни се надолу и вземи Трофея. И побързай! Струва ми се, че чувам някой да идва.

Спуснах се на пода — внимателно, защото не забравях за скърцащите дъски, и се обърнах към стратегическия обект. Тогава изведнъж ме озари кое не беше наред.

— Изчезнал е! — викнах.

— Какво? — ахна Танда и силуетът ѝ се появи на входа.

— Трофеят! Изчезнал е! — възкликнах, шарейки с ръце по опразнения пиедестал.

— Излизай, Скийв! — изкрещя неочаквано с цяло гърло девойката.

Тръгнах към вратата, ала гласът ѝ ме спря:

— Не! Използвай *И*-скачача. Веднага!

Палецът ми докосна активирация бутон на устройството, което стисках в дланта си, но аз се поколебах.

— Ами ти? — запитах. — Ти не идваш ли?

— След като изчезнеш — настоя тя. — Сега тръгвай...

От тъмнината излетя нещо и удари фигурата ѝ. Момичето се свлече на купчина на земята, сякаш нямаше кости.

— Танда! — втурнах се напред.

Внезапно вратата се изпълни с ниски силуети, които се стълпиха над проснатите ничком очертания на Тананда.

За миг застинах в нерешителност.

— Вътре има още един! — прогърмя някой.

Дотук с нерешителността. Натиснах бутона.

Отново познатото светкавично нахлуване на мрака... и аз бях пак в своя апартамент на Буна.

Аахз седеше до масата с гръб към мен, ала сигурно бе чул онова БАМФ от моето пристигане.

— Време беше! — измърмори той. — Позабавлява ли се на твоята малка...

И млъкна, защото се обърна и очите му видяха изражението върху лицето ми.

— Аахз — изкрещях аз, като се олюлях напред, — насадихме се!

Юмрукът му се стовари с трясък, който разцепи масата.

— Знаех си! — изръмжа той.

ГЛАВА СЕДМА:

Приятел в нужда е досада.

ФАФЪРД

— Чакай сега да видим дали съм те разбрал добре — промърмори Аахз, който мереше пода на стаята с крачки. — Ти си се измъкнал без драскотина, обаче Танда са я заловили. Така ли е?

— Не можех да попреча! — простенах, клатейки глава. — Врълхлетяха връз нея, а ти беше казал...

— Знам, знам — махна с ръка моят ментор. — Правилно си постъпил. Просто се опитвам да добия ясна представа за положението. Сигурен ли си, че туй е било на Тупания? Онова шашаво измерение с ниските бледолики чешити? Или кожа и кости, или камара лой?

— Точно така — потвърдих. — Кръстосвал ли си го?

— Чувал съм за него — сви рамене Аахз, — но никога не ми се е случвало да го посетя. Разправят, че е малко нещо в комарджийския кръжец.

— Трябва да е заради Голямата игра — допуснах в пристъп на просветление.

— Това, което не мога да разбера — дивеше се люспестият, без да обръща внимание на моята забележка, — е какво сте правили там вие двамата.

— Ъ-ъ... донякъде беше заради мен — признах си с изтънял гласец.

— Заради теб? — примигна от учудване Аахз, като чак спря и се вторачи в лицето ми. — Кой ти е разказвал за Тупания?

— Никой — поясних бързо-бързо аз. — Не че съм искал да идем точно *там*. Бях гладен, а Танда рече, че най-близкото място, където мога да намеря нещо за хапване, е тъкмо Тупания.

— Знам какво е — направи гримаса наставникът. — Яденето винаги е проблем, когато пътешестваш из измеренията — дори и на

хуманоидните.

— Още по-зле става, ако изобщо не ходиш в хуманоидни светове — съгласих се.

— Това факт ли е? — промърмори Аахз, оглеждайки ме с явно подозрение. — Между другото кои измерения посетихте?

— Ъ-ъ-ъ... не мога да си спомня всички имена — заувъртах аз. — Тананда... ммм... имаше чувството, че в някои от по-затънтените кътчета съществува по-малка вероятност да си създадем неприятности.

— Как изглеждаха местните обитатели? — притисна ме перфектът.

— Не се ли отклоняваме от темата? — попитах отчаяно. — Истинският въпрос е за Танда.

За мое удивление кроежът ми сполучи.

— Имаш право, момче — въздъхна Аахз. — Добре. Искам хубавичко да си помислиш. Сигурен ли си, че не знаеш кой или защо я е нападнал?

Разговорният ми гамбит бе рикоширал. Запитването ме изправи пред истинска дилема. От една страна, не можех да очаквам демонът да състави план за спасителната операция, ако не е запознат напълно със ситуацията. От друга, не горях от особено желание да призная какво сме вършили, когато са пленили Тананда.

— Ъ-ъ — рекох, като избягвах погледа му, — мисля, че в края на краищата мога да се сетя няколко неща за ония измерения. Имаше едно, дето...

— Чакай малко — прекъсна ме Аахз. — Ти току-що заяви, че би следвало да се съсредоточим върху проблема с Танда. Сега не се отклонявай...

Спря наред изречението и внимателно ме изгледа.

— Момче, ти криеш нещичко от мен — оповести със студен глас, който не оставяше никакво място за спорове. — Хайде, изплюй камъчето! Какво не си ми казал за тая катастрофа?

Думите му увиснаха очаквателно във въздуха и изведнъж ми се стори, че повече не мога да отлагам.

— Ами... — започнах, като се прокашлях — не съм сигурен, но смятам че онези, които пипнаха Танда, са градските стражи.

— Стражи? — начумери се менторът. — Защо им е на тях да пипват Танда? Всичко, което сте сторили, е било да хапнете и

евентуално да попазарувате.

Не отговорих, понеже внезапно проявих интерес към детайлното разглеждане на своите нозе.

— Това е *всичко*, дето сте правили, нали?

Опитах се да продумам, ала словата не излизаха от гърлото ми.

— Абе, какво *всъщност* правехте? — изръмжа Аахз. — Давай. Говори. Трябваше да разбере, че не е било само... Хей! Нали не сте убили някого?

Две здрави ръце ме стиснаха за раменете и главата ми заподскача от едно не твърде нежно разтърсване.

— Никого не сме убивали! — изкрещях, което се оказа доста трудно, тъй като челюстта ми се движеше в различна посока от езика. — Просто крадахме.

— Крадяхте!?!

Ръцете върху моите рамене отпуснаха захвата си така бързо, че тупнах на земята. За щастие имах присъствието на духа да смекча падането със задника си.

— Направо не ми се вярва! Крадели! — Аахз насочи своя зов към тавана. — И всичко туй, понеже ти си се опитал да задигнеш нещо.

Задникът ме болеше, но трябва да се справям с по-неотложни дела. Отчаяно се мъчех да облека в думи обяснението си, когато осъзнах — с известно изумление, — че перфектът се смее.

— Крадели! — повтори той. — Знаеш ли, Скийв, за минута ти наистина ме накара да се впрегна. Хм... А аз си помислих, че работата е действително дебела.

— Искаш да кажеш, че не си бесен? — попитах невярващо.

— Бесен? Как не! — заяви Аахз. — Както гласи една стара поговорка, ще откажеш момчето от джебчийство, когато... Майната му! Повечето демони са крадци. Ако нямаш никакви местни пари, това е единственият начин да получиш нещо.

— Смятах, че здравата ще се разстроиш — запелтечих аз, все още не смеейки да повярвам на добрия си късмет.

— Виж, момче, не ме разбирай накриво — строго ме поправи моят наставник, — не съм във възторг от туй, че си се захванал с кражби. Предполага се, че ти учиш магия... от онзи вид, който те издига до поста на кралски магьосник, а не от вида, който свършва с

това, че бягаш по някоя тъмна уличка. Но като се вземе всичко под внимание, би могъл да се справиш далеч по-зле при първото си солово пътуване из измеренията.

— Уф, Аахз, благодаря ти — просиях.

— Така че дай да го видя — усмихна се той и протегна длан.

— Какво да видиш, сър?

— Онуй, дето си го откраднал — настоя. — Щом си дошъл тук направо от местопрестъплението, предполагам, че то трябва да е още у теб.

— Ъ-ъ-ъ... всъщност — преглътнах, отново избягвайки погледа му — аз... тоест *ние* не го взехме. Навярно си е все така нейде на Тупания.

— Да не искаш да кажеш, че си минал през цялата тая разправия, оставил си да уловят Танда и си пристигнал при мен с подвита опашка, без дори да си дадеш труда да вдигнеш онова, което си възнамерявал да откраднеш?

Върху лицето на Аахз пак се сбраха буреносни облаци. Разбрах, че съм на косъм от това отново да изпадна в беда.

— Но ти каза... — започнах да протестирам.

— Зная, че от теб не се очаква да си крадец! — прогърмя моят ментор. — Но щом веднъж си решил да опиташ, *очаквам* поне да си успяващ крадец! Само като си дам сметка, че един мой чирак не може дори да състави годен план...

— Планът беше на Тананда — обадох се плахо.

— Така ли? — Аахз сякаш леко се умиловичи. — Както и да е, ти би трябвало да го обмислиш сам, преди да се включиш.

— Обмислих го — възразих аз. — Доколкото мога да съдя, би следвало да сработи.

— О, нима? — долетя язвителният отговор. — Много интересно. Защо не ми разкажеш всичко за този проект, който не е сработил, след като ти си го одобрил?

Придърпа един стол и седна пред мен, с което не ми остави никаква възможност, освен да разправя цялата история. Наистина му изложих всичко (плана, славеевия под, магическите щитове), като се изключи какво и защо сме се опитвали да откраднем. Щом привърших, подигравателната му усмивка се бе превърнала в умислено смръщване.

— Имаш право, момче — призна той най-подир. — Би трябвало да сработи. Единственото, което ми идва наум, е, че са прехвърлили вашата мишена някъде другаде — за да я пазят на сигурно място, — обаче това е безсмислено. Питам се защо им е да вземат всички тия охранителни мерки, ако ще скътат мишената на някое друго място? А и тази група, която се е мотала около сградата, точно преди вие да влезете, ми се вижда малко подозрителна.

Поседя вгълбен още няколко минути, сетне въздъхна и вдигна рамене.

— Е, добре — заяви. — Никой не печели *винаги*. Не се е получило и туйто. Хайде, момче. Дай да поспим.

— Да поспим? — ахнах. — Ами Танда?

— Какво Танда? — набръчка чело Аахз.

— Те я държат затворничка на Тупания! — възкликнах аз. — Няма ли да се опитаме да я спасим?

— О, това ли било! — разсмя се моят учител. — За нея не бери грижа. След малко и сама ще си дойде.

— Но тупаните са я хвърлили в затвора! — настоях.

— Така ли мислиш? — ухили се Аахз. — Абе, момче, я поспри и разсъждавай мъничко. Спомни си, че тя може да прескочи в друго измерение всеки път, когато си пожелае. Единствената причина да не се върне заедно с теб е, че са я проснали в несвят. Щом се свести, ще цъфне тук. Помни ми думите.

Нещо в неговата логика не ми звучеше правилно, ала не можех да посоча какво именно.

— Ами ако я екзекутират, преди да е дошла в съзнание? — запитах.

— Да я екзекутират? — навъси се люспестият. — Обирът не е бил успешен, тъй че не виждам защо някой ще се разстройва чак толкова, че да я премахне.

— Не знам, Аахз — промълвих. — Целият град изглеждаше здравата развълнуван заради Трофея и...

— Трофея? — прекъсна ме господинът. — Ти говориш за Трофея от Голямата игра? Той к'во общо има с това?

— Ами-и... мм, точно него се опитахме да откраднем — обясних му.

— Него ли? — възкликна Аахз. — Вие двамата май не си играете на дребно! Какво сте искали да... не, като поразмисля, недей да ми казваш. От логиката на тази жена винаги ме заболява главата.

— Ех, сега вече разбра защо се страхувам, че могат да я екзекутират — натъртих аз, тайно облекчен, загдето не се наложи да разкрия причината за нашата кражба.

— Има известна възможност — призна той, — но въпреки това смятам, че първо ще ѝ позволят да се свести. Публичните дела са драматични, особено когато става дума за нещо, което е толкова солидно, като да се опиташ да свиеш Трофея от Голямата игра. Да му се не види, Танда си я бива достатъчно, та току-виж решила да остане и на процеса, преди да се покаже отново тук.

— Наистина ли мислиш така? — не мирясвах.

— Сигурен съм — уверено заяви перфектът. — Сега дай да поспим. Изглежда, че си изкарал тежък ден.

Оттеглих се неохотно в леглото си, но не заспах веднага. Все още нещо се изплъзваше на умствения ми взор — нещо важно. Докато лежах, мозъкът ми пак преброя моето пътуване: гледките, миризмите, странните същества...

— Аахз! — ревах, като мигом седнах в постелята. — Аахз! Събуди се!

— Какво има? — сънливо изръмжа менторът, опитвайки се да се надигне.

— Току-що си спомних! През цялото пътуване аз поддържах нашата маскировка.

— И що от туй? — сопна ми се Аахз. — Това е добро упражнение за теб, обаче...

— Не разбираш ли? — не го оставях на спокойствие — Ако аз съм тук, а Танда е в безсъзнание на Тупания, значи тя е без маскировка! И те ще видят, че тя не е една от тях — че е демон!

Последва момент на застинало мълчание, сетне партньорът ми скочи на крака и се надвеси над мен.

— Не седи така, момче — изръмжа той. — Взимай *И*-скачача. Отиваме на Тупания!

ГЛАВА ОСМА:

И още веднъж в пробива...

ЗАРНА, ЧОВЕКА
СНАРЯД

За щастие върху нашия И-скачач имаше отметка за Тупания, макар да се оказа, че Аахз трябва да я потърси малко.

Аз исках да отидем въоръжени до зъби, но учителят наложи вето на плана ми. При кръстосания разпит бях принуден да призная, че в това измерение не съм видял друг, освен градските стражи, открито да носи оръжие, и така въпросът бе изчерпан. Дойдеше ли до метални предмети, моята способност да преобразявам нещата силно намаляваше, а пък мечовете и ножовете биха ни направили да изглеждаме ужасно подозрителни, щом тръгнем по улиците. Както посочи Аахз, единственият път, когато човек не желае да запаше оръжие, е, ако има по-голяма вероятност то да те вкара в беля, отколкото да те изкара от нея.

Мразя случаите, в които Аахз говори разумно.

Нейсе, изключим ли няколко дребни свади и диспути, нашето заминаване от Буна и последващото ни пристигане на Тупания мина гладко, без събития. Сещайки се за онова време, проумявам, че за известен период това е било последното нещо, дето е вървяло както трябва.

— Ей, момче — възкликна менторът, озъртайки се нетърпеливо наоколо, — къде отиваме?

— Не знам — признах си, като пробягах с поглед по хоризонта.

Аахз се начумери.

— Чакай сега да се разберем с теб по-бавничко — въздъхна той. — Ти си бил тука преди, а аз — не. В момента даже твоят ограничен мозък би трябвало да схване, че това те прави логичният водач. Загря ли?

— Но аз *не съм бил* тук по-рано — изпротестирах. — Не *тук!* Когато пристигнахме с Танда, се озовахме в един парк в Та-хоу!

При този диалог Аахз и аз стояхме наскред кален път, заобиколен от леко нагънати ливади и пръснати на места много странни дървета. Не се виждаше дори барака, да не говорим за бумтящия метрополис, който бях посетил. Нищо подобно.

— Не ми казвай: „Остави ме да се сетя“ — рече люспестият, като затвори очи, сякаш го заболя. — Първия път вашия транспорт насам го е уреждала Тананда, нали?

— Точно така — кимнах. — Ти ме накара да обещаая, че ще държа *И*-скачача, настроен за Буна, и...

— Знам, знам — махна нетърпеливо с ръка моят ментор. — Трябва обаче да отбележа, че ти избираш да си послушен в най-проклетите моменти. Добре! Следователно *И*-скачача е нагласен на различна зона за спускане от онази, която използва Танда. Ще се наложи просто да изкопаем някой местен водач, за да ни ориентира.

— Страхотно! — направих гримаса аз. — *И* къде мислиш да открием необходимия гид?

— К'во ще кажеш да го вземем оттам? — ухили се самодоволно Аахз и посочи.

Проследих линията на протегнатия му дълъг нокът. Наистина на не повече от един хвърлей от нас под сянката на средно голямо дърво се гущеше малко езерце. Опрял гръб върху ствола до него, седеше млад абориген. Единственото, което ме озадачаваше, бе, че той държи края на къса пръчка, а от другия ѝ край излиза корда, която отива в езерцето.

— Какво прави? — запитах с подозрение.

— Доколкото се вижда оттук, бих казал, че лови риба — обяви Аахз.

— Лови риба? По тоя начин? — сбърчих чело аз. — Че защо просто не...

— Ще ти обясня по-късно — прекъсна ме моят наставник. — В този момент се опитваме да ни упътят към Та-хоу. Сети ли се?

— Тъй беше! — кимнах. — Хайде да вървим.

Тръгнах напред, за да бъда незабавно спрян от стоварилата се върху рамото ми тежка ръка.

— Момче — изпухтя Аахз, — да забравяш нещо?

— Така ли? Какво? — трепнах с клепачи.

— Нашата маскировка, глупако — озъби ми се той. — Твоят ленив стар учител би искал да е в състояние да зададе въпросите си, без да се налага да преследва хлапака по целия пейзаж за отговорите.

— Ох! Вярно, сър.

Смутен от недоглеждането си, бързо изпълних номера с маскировката и двамата приближихме унесеня местен жител.

— Извинете ме, господине — започнах, като се прокашлях, — можете ли да ни покажете пътя към Та-хоу?

— А какво правите тук? — нагло реагира младежът, без да отваря очи. — Не знаете ли, че докато войната не свърши, земята между Вегас и Та-хоу е ничия земя?

— Що рече този? — изръмжа Аахз.

— Това пък какво беше? — попита юнакът и тозчас се ококори.

За разнообразие умът ми схвана положението мигом. Явно все още носех своя амулет-преводач от пътуванията ми с Тананда, но перфектът нямаше такъв. Това означаваше, че докато аз можех да разбирам и да бъда разбираан както от Аахз, тъй и от аборигена, никой от тях не би разгадал какви ги говори другият. Грозеше ни опасност маскировката ни да бъде разобличена от първия местен, когото срещнахме при нашата спасителна мисия. Страхотно.

— Ммм... Извинете ме за момент, господине — запънах аз.

С бърза мисъл изхлузих амuleта от врата си и мушнах ръка в примката. Аахз моментално съобрази, също пъкна длан в нея и стисна китката ми като в менгеме. По този начин и двамата вече можехме да използваме мощта на устройството.

За зла участ аборигенът забеляза тая странична сценка. Очите му, които се бяха отворили широко при звука на Аахзовите думи, сега едва не изскочиха, докато гледаше ту единия от нас, ту другия.

— Псевдомасонски поздрав — обясни заговорнически люспестият, намигайки му.

— Ка-кво? — заекнах.

— По-късно, момче — измърмори навъсено моят ментор. — Подкарай пак разговора.

— Добре. Ъ-ъ-ъ... какво беше онуй, дето го рече за някаква война?

— Казах, че не би следвало да сте тук — кимна младокът, като възвърна малко от своята напереност, но все тъй продължаваше да гледа с подозрение амулета. — И двете страни обявиха, че тази зона е забранена за цивилни, докато войната не свърши.

— И кога всъщност започна тя? — полюбопитствах.

— О, поне още седмица и нещо няма да почне — сви рамене аборигенът. — От петстотин години не сме воювали и всички са отвикнали. Ще им трябва известно време, за да се приготвят — но въпреки това вие не бива да бъдете тук.

— Хубаво, ами *ти* какво правиш насам? — дръзко запита Аахз. — Не ми мязаш на войник.

— Татко е офицер — прозина се хлапакът. — Ако тахойски патрул ме открие тука, просто ще им кажа кой е баща ми и ще им запуша устите.

— А да речем, че те спипа някой вегаски патрул? — не се сдържах аз.

— Вегасците ли? — разсмя се невярващо момчето. — Те са неподготвени дори и от нас. Още не са си проектирали униформите, да не говорим пък, че не са се организирали достатъчно, та да вземат да изпращат патрулиращи.

— Е, благодарим за информацията — обади се Аахз. — Ако сега само ни посочиш пътя към Та-хоу, ще се изнесем от вашето бойно поле.

— Пътя към Та-хоу? — навъси се младокът. — Не знаете как да стигнете дотам? Странно.

— Кое му е странното? — възрази учителят ми. — Та ние сме нови тук. Какво от това?

Аборигенът го изглежда равнодушно.

— Странното му е — спокойно отбеляза той, — че този път води от Вегас към Та-хоу. Може би ще успеете да обясните как става тъй, че вървите по един маршрут, без да имате представа нито къде отивате, нито откъде идвате?

Последва миг напрегнато мълчание, сетне аз издърпах ръка от амулета-преводач.

— Добре де, уважаеми Аахз — въздъхнах, — сега как ще се измъкнем само с приказки?

— Пъхни си обратно ръката в каишката — изсъска Аахз. — Започва да става подозрителен.

— Той *вече* е подозрителен — изтъкнах му. — Въпросът е какво ще предприемем в момента?

— Няма нищо — намигна ми моят ментор. — Просто гледай как ще се оправя.

Въпреки цялото ми безпокойство открих, че се усмихвам в нетърпеливо очакване. Никой не може да изплете лъжа като первекта, щом веднъж се развихри.

— Обяснението е наистина съвсем достъпно — начена Аахз, като се обърна към младока. — Виждаш ли, ние сме магьосници, които току-що са пристигнали от друг свят, и понеже сме пристигнали току-що, естествено сме дезориентирани.

— Леле, какво хитроумно алиби — сухо подметнах аз.

Люспестият ми отправи свиреп поглед.

— Както казвах — продължи той, — ние дойдохме да предложим нашите услуги на славния град Та-хоу за приближаващата война.

Стори ми се, че последното му изявление е малко съмнително. Имам предвид, че в началото на този разговор двамата не знаехме за войната. За късмет младежът не забеляза тая дребна подробност.

— Магьосници? — усмихна се скептично той. — Не ми изглеждате на такива.

— Покажи му, момче — нареди Аахз.

— Да му покажа? — учудих се.

— Точно така — натърти демонът от Перв. — Махни маскировките една по една.

Вдигнах рамене, пъгнах длан обратно в каишката на амулета-преводач и свалих своята маскировка.

— Аз съм Скийв — обявих, — а пък това — тук премахнах „обвивката“ на партньора си — е моят приятел и събрат магьосникът Аахз.

Да бяхме подпалили огън под младока, ефектът не би могъл да бъде по-голям. Като изтърва пръчката си, той скочи на нозе и започна така да отстъпва назад, че се уплаших да не падне в езерцето. Очите му се разшириха от уплаха, а устата му ту се отваряше, ту се затваряше, макар отвътре да не излизаха никакви звуци.

— Момче, засега е достатъчно — намигна ми Аахз. — Убедихме го.

Бързо възстанових маскировките, но това не успокои много младежа.

— Бива си я илюзията, а, юнак? — подигравателно му се ухили менторът.

— Аз... аа... — запелтечи онзи. Сетне млькна и стисна устни. — Та-хоу е нататък.

— Благодаря — усмигнах се. — Веднага потегляме.

— Не бързай толкова, момче — махна с ръка Аахз. — Как ти е името, синко?

— Грифин... господине — смутено отвърна младокът.

— Е, Грифин — запита го моят наставник, — искаш ли да ни водиш?

— Защо? — изцепих направо.

— Я се събуди бе, Скийв — сгълча ме Аахз. — Не можем просто да го оставим така тук. Той разбра кои сме и какви сме...

— Знам — отбелязах дяволито. — Ти му каза, сър.

— ... и освен това — продължи той, сякаш изобщо не бях продумал — ще бъде нашият пропуск, в случай че срещнем някой армейски патрул.

— Аз не ща... — започна Грифин.

— Разбира се — прекъсна го Аахз, — има и друга възможност. Бихме могли веднага да го убием на място.

— Аз *настоявам* да ми позволите да ви придружа — оповести младежът.

— Добре дошъл, другарю! — просиях от своя страна.

— Видя ли, момче? — засмя се первският демон и ме плесна по рамото. — Казах ти, че можеш да уредиш нещата и без чужда помощ.

— Ъ-ъ-ъ... само че има една работа... — колебливо отбеляза Грифин.

— И тя е... — подтикна го Аахз.

— Надявам се, че няма да си го изкарате на мен, ако вашите услуги не бъдат приети — сбърчи вежди младокът.

— Ти се съмняваш в нашите възможности! — изръмжа моят ментор по най-заплашителния си начин.

— О, не — побърза да обясни Грифин. — Просто... нали разбирате... абе, ние вече разполагаме с магьосник.

— Това ли било? — ухили се Аахз. — Остави го на нас.

Когато учителят казва „нас“ във връзка с магията, той визира не друг, а мен. Колкото и зле да се развиваха досега нещата, изпитвах неприятното предчувствие, че тепърва ще има да се влошават.

ГЛАВА ДЕВЕТА:

Войната може и да е ад... но е добра за бизнеса!

АСОЦИАЦИЯТА НА ТЪРГОВЦИТЕ, ПРОИЗВОДИТЕЛИТЕ И СОБСТВЕНИЦИТЕ НА ПОГРЕБАЛНИ БЮРА

Когато пристигнахме, Та-хоу бръмчеше като кошер от трескава дейност. Приготовленията за предстоящите боеве бяха в разгара си и всеки вършеше нещо. Изненадващото бе, че повечето от тези приготовления нямаха военен характер.

— Туй пък всичкото какво е? — запитах нашия местен гид.

— Нали ви казах — обясни той, — стягаме се за война с Вегас.

— На това ли му викате стягане за война? — рекох аз, оглеждайки се с невярващи очи околоръст.

— Разбира се — кимна Грифин. — Както схващаш, сувенирите не се правят самички.

Наоколо не се виждаше ни копие, ни униформа. Вместо тях гражданите пъргаво произвеждаха значки, постери и маломерни фланелки, украсени с надписи „Спечели войната“.

— Това е най-великата работа, дето се е случила на Та-хоу през целия ми живот — довери ни се нашият водач. — Имам предвид, че сувенирите за Голямата игра са стандартна изработка. Ако им направиш добър дизайн, можеш дори да ги тикнеш в някой склад за излишъци и да ги продадеш следващата година. Тая военна история спипа всички по бели гащи. Сума ти народ се оплаква, че не са ги предупредили достатъчно рано, та да сварят да припечелят от нея. В момента в Съвета е вкарано проекторешение да се отложат враждебните действия с още един месец. Зад него стоят апапите,

търгувачи с плетени шапки и одеяла за стадиона. Претенциите им са, че обявяването на война толкоз наскоро ще нанесе щети на техния бизнес, като създаде несправедливо предимство за онези търговци, дето работят със стоки от типа на стикери за брони на коли и постери, които биха могли да се пуснат на бърза ръка.

Не проумявах по-голямата част от речта му, обаче Аахз беше очарован.

— Тия приятели наистина знаят как да воюват! — заяви той с неприкрито въодушевление. — Повечето измерения изкарват военните си печалби от договори за муниции и оръжия. Да ти кажа, момче, ако не бързахме толкова, щях да си вода записки.

На Аахз рядко му се случва да демонстрира възхищението си от някого (да не говорим за цяло измерение), а и никога по-рано не съм го чувал да признае, че има нещо около това как се правят пари, което той все още може да научи. Установих, че феноменът ми действа на нервите.

— Като става дума за бързане — вметнах аз, — би ли ми казал защо сме тръгнали да разговаряме с магьосника на Та-хоу?

— Много просто — усмихна се моят ментор. — Повечето чародеи държат един за друг. Съществува известна лоялност към онези, които се занимават със същата работа, и тя надминава всички национални или дименционни връзки. С малко късмет ще можем да си осигурим помощта му за освобождаването на Танда.

Настъпи кратка пауза.

— Това е странно — отбелязах сухо накрая. — Магьосниците, които съм виждал досега, обикновено ще си издерат очите. Определено съм останал с впечатлението, че нищо не биха искали повече от туй да зърнат конкурентите си, и по-точно нас, да пукнат на място.

— Има и такъв елемент — призна Аахз, — но погледни нещата от друг ъгъл. Ако той не пожелае да ни помогне, тогава вероятно ще се окаже главният ни противник и ние ще искаме да проучим какво може и какво не може да върши, преди да съставим плана си. И в двата случая ще се стремим да го видим колкото е възможно по-бързо.

Навярно сте забелязали, че оценките на Аахз за ситуацията обикновено далеч не са успокояващи. Някой ден може би ще привикна

с тях, но през това време се уча да реагирам в постоянното състояние на сляпа паника.

За малко пътят ни бе препречен от една тълпа, която слушаше някакъв млад подстрекател. Той им говореше от временно издигната платформа. Доколкото успях да разбера, протестираха срещу бойните действия.

— И ви казвам, хора, че Съветът крие от нас информация!

Сред насъбралите се взе да се надига ропот.

— Като граждани на Та-хоу ние имаме право да знаем фактите за тази война!

Реакцията стана по-шумна и по-яростна.

— Как можем да определяме вероятностите за същата война, да не говорим пък да залагаме интелигентно, ако не познаваме фактологията?

Когато най-после се промъкнахме край тях, тълпата беше на границата да изпадне в дива истерия.

— Кой са тия люде? — запитах.

— Букмейкъри — сви рамене Грифин. — Добре ще е Съветът да внимава какво върши. Те са едно от най-силните лобита в Та-хоу.

— Нали ти казах, подходът им направо внушава благоговение — промърмори замечтано Аахз.

— Ние искаме да защитим правата си! Дайте ни фактите! — пищеше подстрекателят. — Ние трябва да знаем състава на поделенията, бойните планове...

— Ама те лаят не това дърво, което е нужно — отбеляза Грифин. — Не са получили информацията, защото военните все още не са измислили генералния план.

— Защо не им обясниш? — предложих му.

Нашият водач вдигна подигравателно вежди към мен.

— Смятах, че бързахте да видите магьосника — контрира той.

— Ох, вярно — отвърнах аз, леко смутен заради недоглеждането.

— Слушай, Грифин — обади се Аахз. — Все се каня да те питам. Какво всъщност предизвика войната?

За пръв път от срещата ни с него нашият невръстен гид показва някакво чувство, което не беше досада или страх.

— Тези копелета от Вегас ни откраднаха Трофея — гневно изръмжа той. — Сега възнамеряваме да си го вземем обратно или да

разберем причината.

За разлика от друг път в момента нямах нужда от лакътя на Аахз в ребрата ми, за да се сетя да си мълча. Въпреки това го получих.

— Откраднали вашия Трофей, а? — невинно подхвърли первектът. — И знаеш ли как са го направили?

— Една тяхна шайка организираше набег и офейкала в деня след Голямата игра — с горчивина в гласа заяви Грифин. — Вмъкнали са се току подир залез слънце и избягали, преди стражите да успеят да реагират на алармата.

Споменът за групата, която влезе и после напусна Трофейния център, докато Тананда и аз чакахме, проблесна в моя ум. Това изясняваше някой-друг въпрос от ония, дето не ми даваха мира: например „Къде е отишла статуята?“ и „Как тъй пазачите пристигнаха толкова бързо?“. Та ние не бяхме задействали никакви аларми! Шайката от Вегас го бе сторила — като без да иска, ни е издала на стражите!

— Щом Трофеят означава толкова много за вас, би следвало да се грижите по-добре за него — намекна Аахз.

Грифин се извърна като вихрушка към люспестия и за миг си помислих, че наистина се кани да го удари. Сетне, в последния момент, хлапакът си припомни, че насреща му стои магьосник, и отпусна ръце. Сподавих една тиха въздишка на облекчение. Имам предвид, че Аахз е здравеняк! В моето родно измерение Буна бях впечатлен от неговата сила, а тук, на Тупания, аз изглеждах здравеняк в сравнение с местните жители. Ако Грифин го бе халосал, Аахз щеше да го разкъса на парчета... в буквалния смисъл на думата!

— Нашите мерки за сигурността на Трофея бяха повече от адекватни — заяви с равен глас гидът ни. — Е, при нормални обстоятелства. Крадците обаче са получили магическа помощ.

— Магическа помощ? — рекох аз, изкаран най-подир от умълчаването ми.

— Точно така — енергично закима Грифин. — Как иначе биха съумели да преместят толкова тежка статуя, преди да пристигнат пазачите?

— Биха могли да го сторят и без магия — предположи менторът. — Ако, да речем, неколцина яки мъже се захванат с тая работа.

— В друг случай щях да се съглася с теб — призна нашият водач, — но в този ние наистина спипахме демона, който им е помагал.

Възцари се продължително мълчание. Нито Аахз, нито пък аз искахме да зададем следващия въпрос. Бояхме се какъв може да се окаже отговорът. Най-накрая учителят ми отвори уста.

— Демон, казваш? — запита с най-широката си усмивка. — И какво стана с него?

Тонът му бе лековат и нехаен, ала в очите му имаше блясък, който не ми хареса. Озовах се в уникалното положение да се безпокоя за съдбата на цяло едно измерение.

— С демона ли? — склочи вежди Грифин. — О, магьосникът го държи в плен. Може би когато се срещнете, ще ви позволи да му хвърлите един поглед.

— Кой магьосник? Онзи, дето отиваме да го видим? — настоя Аахз. — Той е уловил въпросния демон?

— Да, точно така — отвърна гидът. — Защо питаш?

— Тя още ли е в безсъзнание? — изтърсих.

Този път лакътят на Аахз почти ме сгъна на две, обаче беше прекалено късно. Грифин бе спрял на място и ме наблюдаваше страхотно напрегнато.

— Откъде научи, че е в безсъзнание? — в гласа му звучеше подозрение. — И защо говориш за него в женски род?

— Не знам — ловко заметох следите аз. — Трябва да е заради нещо, което ти си казал.

— Казах, че сме спипали демон — опъна се хлапакът, — но не и как, а що се отнася до пола му...

— Слушай — рязко го прекъсна люспестият мъж, — цял ден ли ще стоим тука да спорим, или ще ни заведеш при магьосника?

Грифин ни гледа заканително някое време, па сетне сви рамене.

— Вече пристигнахме — обяви той, като посочи шарена врата в стената. — Магьосникът живее именно тук.

— Тогава, синко, не клюмай просто така — ревна Аахз. — Почукай и извести за нас.

Нашият водач потисна едно възмутено изпуктяване, но послушно пристъпи и похлопа на показаната врата.

— Ей, Аахз — изсъсках, — к'во ще кажем?

— Това го остави на мен, момче — измърмори той в отговор. — Ще се опитам да го попроуча, а оттам нататък ще караме по слух.

— По какво сме щели да караме? — намръщих се.

Первектът извъртя очи.

— Момче... — подхвана явно без удоволствие.

Точно в този миг вратата се отвори и отвътре се показа съсухрен старец, който запримига на слънчевата светлина.

— Грифин! — възкликна той. — Какво те води насам?

— Ами, господине — позапъна се нашият гид, — аз... тоест двама гости искат да говорят с вас. Те твърдят, че... Ами магьосници са.

При тия думи старият човек се сепна и бързо стрелна поглед към нас, преди да прикрие реакцията си с приятелска усмивка.

— Магьосници, казваш! Е, влизайте направо, господа. Юнак, мисля, че ще е по-добре да изчакаш отвън. Нали разбираш, професионални тайни и такива ми ти работи.

— Ммм... всъщност аз си правех сметка да си тръгвам — притеснено измъмли Грифин.

— А, не, почакай тук — сега в гласа на стареца се прокраднаха стоманени нотки.

— Да, уважаеми господине — преглътна водачът ни и облиза устни.

Когато последвахме чародея в неговото жилище, се опитах да скрия нервността си. Ако оставим настрана факта, че нямахме и най-смътна представа за мощта на този човек или някакви гаранции, че изобщо някога ще излезем живи оттук, просто не виждах за какво да се безпокоя. Нали така?

— Аахз — прошепнах, — проучи ли вече той тип?

— Малко е раничко да се каже — отвърна саркастично моят ментор. — Междувременно имам дребно поръчение за теб.

— Например?

— Например провери аурата му. Веднага.

Едно от първите неща, които научих от первекта, беше как да обследвам аурата — магическото поле около хора или предмети. Стори ми се странно да го правя тъкмо сега, но се подчиних и огледах нашия домакин с нефокусирани очи.

— Аахз — ахнах, — той притежава аура! Направо излъчва магия! Не мога да предприема нищо срещу толкова могъщ човек.

— Момче, възможно е да има и друго обяснение. Може би и той като нас е с маска за преобразяване.

— Така ли мислиш? — промълвих с надежда.

— Ами-и — проточи наставникът от Перв — старецът носи амулет-преводач — същия като *нашия*. Значи спокойно бихме могли да се обзаложим, че не е от това измерение. Пък и в гласа му усещам нещо познато.

Диалогът ни се прекъсна, защото бяхме стигнали до целта си. Влязохме в малка стая с оскъдна мебелировка: една голяма маса, заобиколена от няколко стола.

— Господа, може би ще седнете — махна подканящо към столовете възрастният чародей — и ще бъдете така добри да ми кажете за какво желаете да разговаряте с мен.

— Не бързай толкова — предизвикателно възрази Аахз, като вдигна десница. — Ние сме навикнали да знаем с кого си имаме работа. Ще ни окажеш ли любезността да отстраниш маскировката си, преди да започнем?

Магьосникът отведе очи встрани и взе нервно да кърши ръце.

— Значи я забелязахте, а? — кисело произнесе той. — Много ясно. Както вече сигурно сте разбрали, аз съм относително нов в тази професия. Изобщо не съм от вашата класа, ако схващате какво имам предвид.

Заля ме огромна вълна на облекчение, ала Аахз остана скептично настроен.

— Просто си махни дегизировката, а? — натърти.

— Ох, добре, добре — въздъхна нашият домакин и почна да бърника в джоба си.

Зачакахме търпеливо да намери онуй, дето търсеше. После чертите на лицето му взеха да се размазват... тялото му стана по-високо и по-пълно... докато най-накрая видяхме...

— Така си и мислех! — възтържествува Аахз.

— Куигли! — ахнах аз.

— Ей това вече е *наистина* страшно неловко — изропта ловецът на демони и се изхлузи надолу в стола си.

ГЛАВА ДЕСЕТА:

Старите герои никога не умират, те се появяват отново в продълженията.

М. МУРКОК

Куигли не се беше променил външно, откакто го бяхме видели за пръв път. Висок, с дълги крайници и мускулест, той все още създаваше впечатлението, че ще изглежда по-добре облечен в броня и размахал меч, отколкото да седи в магьосническа роба и да си пие виното с нас. Както и да е, ето ни тук — събрани на беседа, която не напомняше много на строго официалния разговор, какъвто първоначално очаквах.

— Щом разбрах, че пазачите са хванали Танда, се изплаших, че и вие двамата сте с нея — оплака се бившият ловец на демони.

— Изплашил си се? — намръщих се аз, искрено озадачен. — Защо пък ще се плашиш от нас?

— О, младежо, я стига — усмихна се криво Куигли. — Отдавам дължимото на твоя стремеж да пощадиш чувствата ми, ала в случая истината е очевидна. В сравнение с твоите моите магически способности не струват и пукнат грош. Прекрасно схващам, че щом си дошъл насам, можеш да ми отнемеш службата без много трудности. Или да ме направиш да изглеждам като глупак в очите на моите работодатели, така че моментално да ме уволнят.

— Това е нелепо! — извиках му, доста засегнат. — Слушай, Куигли, аз ти обещавам, че докато сме тука, нито ще ти отмъкна службата, нито ще те накарам да изглеждаш глупав.

— Действително ли? — попита той, като видимо се оживи.

— Момче, нали не прибързваш със своите обещания? — прекъсна ме Аахз с предупредяващ тон.

— Хайде бе, Аахз — изкривих лице. — Знаеш, че не сме пристигнали на Тупания за това.

— Но, момче...

Пренебрегнах думите му и пак се извърнах към демоноловеца.

— Обещавам ти, Куигли — никакво отмъкване на поста, нищичко, което да застраши твоето положение. Истината е, че аз самият вече съм назначен като магьосник. Учуден съм, че Тананда не ти го е съобщила.

Странно нещо: вместо да се успокои, той сякаш още повече се изправи на нокти и взе да избягва погледа ми.

— Всъщност, младежо — промълви с някакво неудобство, — откакто ми предадоха Танда, тя нищо не е казала.

— Нищо не е казала? — запитах изненадан. — Чудна работа. Обикновено проблемът е как да я спреш да дърдори.

— Воистина е тъй — разсмях се насилено Куигли. — Само че този път... ами... тя още не е възстановила съзнателните си процеси.

— Искаш да речеш, че не се е свестила? — възкликна Аахз, като скочи на крака. — Защо не ни информира по-рано? Хайде, господине, докарай я тук. Може да е нещо сериозно.

— Не, не. Лошо ме разбра — махна с ръка Куигли. — Не е дошла в съзнание, защото аз я държа под магия за сън.

— Какво? Магия за сън ли? — намръщих се.

— Точно така — кимна бившият ловец. — Самата Танда ме научи на нея. Всъщност това беше първата магия, която усвоих. Наистина е много лесна. Доколкото знам, от всички членове на Гилдията на убийците се изисква да я владеят.

— Защо? — срязва го Аахз.

Куигли примигна.

— Да ви кажа, никога не съм се замислял. Предполагам, че може да им помогне в практиката. Нали разбирате, ако налетиш на жертва, която спи, магията ще предотврати събуждането ѝ, докато не си свършиш работата. Нещо от този род.

— Не това! — изпъшка Аахз. — Зная по-добре от теб по какъв начин действат убийците. Искахме да питаме защо използваш магия за сън спрямо Танда?

— Че как — за да ѝ попреча да се събуди, господа — сви рамене Куигли.

— Блестящо — промърморих. — Що ли не се сетихме със собствени сили?

— Трай, момче — озъби ми се моят ментор. — Сега, Куигли, дай да опитаме още веднъж. Защо не щеш тя да се събуди? Струва ми се, че последния път, когато ви видях, вие двамата се разбрахте съвсем добре.

— Разбрахме се — призна онзи и се изчерви. — Само че в момента съм работещ магьосник. Ако я оставя да се събуди... Хубаво де, аз не се хваля особено с моите способности. С нищо няма да мога да ѝ попреча да избяга.

— Ти не желаяш тя да избяга? — удивих се.

— Естествено, че не. Това ще ми коства службата — усмихна се Куигли. — Ето защо се зарадвах толкова, когато ти обеща да не правиш нещо, което да изложи на опасност положението ми тук.

Стомахът ми се сви.

— Ловък ход, момче — сухо отбеляза Аахз. — Може би следващия път, щом се опитам да те посъветвам, ще ме чуеш.

Помъчих се да кажа няколко думи в своя защита, ала нищо не ми идваше наум, така че си затворих устата и използвах времето, за да се чувствам окаян.

— Добре, господа — просия Куигли и потри длани. — Сега, след като вече уредихме работите, предполагам, че ще поискате да продължите пътя си натам, накъдето отивате.

— Не толкоз бързо, Куигли — заяви Аахз, намърда се по-удобно в креслото си и вдигна крака върху масата. — Ако не друго, то мисля, че ни дължиш поне едно обяснение. Последния път, когато те видяхме, ти беше ловец на демони, който е тръгнал по измеренията заедно с Танда. Твоята цел бе да научиш нещо повече за магията. Днес оставам с ясното впечатление, че възнамеряваш да използваш тези си познания, за да напредеш в кариерата. Какво те докара от нашата страна на оградата?

Куигли помисли мъничко, сетне сви рамене и приседна пак на собственото си кресло.

— Чудесно — рече. — Като се сещам, че в даден момент бяхме другари по оръжие, мисля, че мога да го сторя.

И преди да продължи, замълча, за да отпие глътка вино.

— Тананда и аз се отделихме от компанията, скоро след като открихме малката ти шега. Ние я намерихме за доста забавна, особено

Танда, но другите изглеждаха твърде разстроени, и най-вече Исстван, така че ги оставихме и потеглихме сами.

Очите на нашия домакин позагубиха фокуса си, щом той потъна в своите спомени.

— Някое време пътувахме из измеренията. Много приятен период, мога да добавя. Научих доста за демонските изчадия и нещичко за магията, което ме накара да се позамисля за избраното от мен поприще на демоноловец. Имам предвид, че като ги поопознаеш, демоните не са чак толкова лоши, а пък магията се заплаща значително по-добре, отколкото размахването на меча.

— Момче, надявам се, че внимаваш — ухили се Аахз и ме сбута по рамото.

Кимнах, обаче не отклоних взора си от Куигли.

— Тогава — продължи с въздишка ловецът — възникнаха известни обстоятелства, принудили Танда да ме остави без пари и без възможност да се върна в моето собствено измерение...

— Чакай малко — прекъсна го Аахз. — Туй не е много в нейния стил. Какви бяха тези „известни обстоятелства“, за които спомена?

— Касае се всъщност за недоразумение — обясни Куигли, като леко си смени боята. — Без да навлизам в потресавачи детайли, крайният резултат включваше това, че прекарах една нощ с особа от женски пол, която не беше Танда.

— Ясно ми е защо е отпътувала без теб — начумери се люспестият, — но не и защо ти е взела парите.

— Ами да ви кажа, младата дама, с която бях тогава, ме освободи от моите монетни запаси — призна ловецът на демони, постигайки поплътни тонове на червеното.

— Загрях — кимна Аахз. — Звучи ми така, сякаш наред с магията и демоните си понаучил и някои неща за жените.

Самият аз не бих се отказал от няколко урока в тази област, ала реших, че не му е сега времето да повдигам въпроса.

— Както и да е — продължи бързешком Куигли, — заседнах на сухо и без грош. Не ми остана друго, освен да яда в службата по безработицата.

— Службата по безработицата? — примигна Аахз. — Че къде беше това кътче, дето си бил заседнал на сухо?

— На Пазара на Дева, разбира се — отвърна домакинът. — Не го ли споменах?

— Аха, Пазарът на Дева — въздъхна моят ментор. — Трябваше да се сетя. Добре де, карай нататък.

— Всъщност не остана много за разправяне — мръдна с рамене Куигли. — Нямаше никакви места за ловец на демони, но ония се изхитриха да ми намерят тази службица тук на Тупания, като излъгаха какъв голям специалист по магия съм. Оттогава насам нещата текат съвсем спокойно — или по-скоро течаха, преди на вратата ми да се появят стражите, които носеха Танда.

Започнах да се питам дали изобщо има *някой* дворецов магьосник, който наистина да е квалифициран за пости си.

— И ти нямаш нищо против да пуснеш Тананда да си иде. Нали тъй? — завърши Аахз.

— Не ме разбирай криво — натърти Куигли, като гризеше устна. — *Бих* искал да я пусна да си иде. Ако не друго, щеше много да помогне за изглаждане на недоразумението между нас двамата. За беда не виждам никакъв начин да я оставя да избяга, без да загубя работата си поради некомпетентност.

— Слушай, може би ще успеем да ти уредим нещо в Посилтум! — предложих мъдро аз.

— Момче — усмихна се первектът, — смяташ ли да спреш този твой език сам, или ще трябва да го изтръгна от корена?

Схванах намека и си затворих устата.

— Благодаря, младежо — рече Куигли, — ала не мога да го направя. За разлика от теб аз все още се опитвам да си изградя репутация като магьосник. Как ще изглеждам, ако напусна първото си работно място победен и с подвита опашка?

— Ти нямаш опашка — изтъкна Аахз.

— Метафора — поклати глава домакинът.

— Уф — изпъшка моят ментор. — Е, щом си мислиш, че оттеглянето на бърза ръка от нечия първа служба е нещо необичайно, тогава, приятелю, имаш да учиш още много за магьосническата професия.

— Че не казвах ли и аз това? — намръщи се Куигли.

Слушах препирнята им едва с половин ухо. Останалата част от мен се носеше върху крилете на подразбирация се комплимент на

демоноловеца. Бях станал доста добър в разпознаването на непреките комплименти. Преките идваха от дъжд на вятър.

Само като си помисля, та аз вече имах репутация на магьосник. Никой не би могъл да отрече, че бихме Исстван на собствената му игра — и всъщност тъкмо Скийв набра и командва отбора, който спря армията на Големия Юлий. Защо пък, в някои среди моето име трябва да е...

— Дрън-дрън! — ревна Аахз и така стовари ръка върху масата, че креслата подскочиха. — Казвам ти, че тя не е откраднала проклетия Трофей!

Събрах разбитите си нерви и отново насочих своето внимание към разговора.

— О, стига бе, Аахз — изкриви лице Куигли. — Достатъчно съм пътувал с Танда, за да знам, че тя не би се отказала да открадне нещо, щом то ѝ хване окото — както и вие двамата, предполагам.

— Напълно си прав — призна с готовност моят наставник, — но можеш да заложиш и последната си бейзболна карта, че ако някой от нас беше решил да ви свие Трофея, сетне не бихте успели да ни уловите.

— Последната ми какво? — намръщи се Куигли. — О, няма значение. Слушай, дори и да ти вярвах, нищо не бих могъл да направя. Онова, което има значение, е дали *Съветът* смята, че Танда е била замесена, а те изобщо няма и да помислят да я освободят, освен ако преди това не си получат Трофея.

— А, така ли? — усмихна се Аахз, показвайки всичките си зъби. — Колко са членовете на този Съвет и как ги охраняват?

— Аахз! — строго произнесе Куигли. — Опасявам се, че случи ли се нещо с хората от Съвета, аз ще го третирам като угроза за моята работа и следователно като пряко нарушение на обещанието на майстор Скийв.

Менторът от Перв се облегна назад в креслото си и се вторачи в тавана. Масивният метален винен бокал в ръката му внезапно се смачка, но ако изключим това, той не даде никаква външна изява на чувствата си.

— Ъ-ъ... Куигли? — намесих се плахо. Все още имах в ума си ясният образ на моя език на мястото на винения бокал в Аахзовата длан.

— Да, младежо? — запита домакинът, повдигайки въпросително вежда към мен.

— Какво рече, че ще стане, ако Трофеят бъде върнат?

Главата на Аахз се заизвива бавно, докато погледите ни се срещнаха, само че сега златистите му напръскани очи бяха умислени.

— Е, всъщност нищо не съм казал — изсумтя Куигли, — но туй би променило всичко. Ако пляката се върне, Съветът ще изпадне в екстаз и определено ще се покаже по-добре настроен към Танда... Да, мисля, че щом Трофеят дойде отново при нас, ще мога да намеря някакъв предлог да я освободя.

— Това обещание ли е?

Може и да съм невежа, ала бързо се уча.

Куигли ме оглежда цяла минута, преди да ми отговори.

— Много добре — въздъхна най-подир. — Защо питаш?

Стрелнах с очи Аахз. Левият му клепач бавно намигна, сетне той продължи да изучава тавана.

— Защото — оповестих аз, усещайки как облекчението ме залива — си мисля, че открих начин с един жесток удар да освободим Танда, да запазим работата ти и да спрем войната.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА:

Какво искаш да кажеш с това „Имам за теб една дребна работа“?

ХЕРАКЪЛ

— Да откраднем Трофея обратно от Вегас. Нищо повече — изропта за стотен път Аахз.

— Обречени сме — предсказа мрачно Грифин.

— Трай, Грифин — озъбих се аз.

Хрумна ми, че напоследък съм възприел сума ти от лошите навици на моя ментор.

— Пак ви повтарям, че не познавам Вегас — запротестира хлапакът. — Изобщо няма да съм ви в помощ. Моля ви, не може ли да се върна в Та-хоу?

— Просто продължавай да вървиш — насърчих го.

— Погледни истината в лицето, синко — усмихна се Аахз и нехайно украси с ръката си раменете на нашия водач. — Докато не свършим тази работа, няма да те изпуснем от очи. Колкото по-бързо стигнем до Вегас, толкова по-скоро ще се избавиш от нас.

— Но защо? — проплака Грифин.

— Туй вече сме го разисквали — въздъхна люспестият. — Този грабеж се очертава достатъчно труден, дори и без вегасците да са чули предварително за него. А единственият начин да бъдем сигурни, че няма да кажеш на никого, е да те държим покрай себе си. Освен това ти ще си нашият пропуск, ако налетим на някой тахойски патрул.

— Патрулите не е трудно да се избягнат — настояваше хлапакът. — Пък и аз никому няма да спомена за вашата мисия, честна дума. Нима са изключени всички шансове да ви накарам да ми повярвате?

— Ами-и — проточи, сякаш обмисляйки думите си, Аахз — струва ми се, че има нещо, което може да свърши работа.

— Наистина ли? — запита обнадежден водачът ни. — И какво е то?

— К'во смяташ, Скийв? — обърна се към мен моят ментор. — Чувстваш ли се в състояние да преобразиш туй приятелче в скала, дърво или нещо таквоз, докато приключи историята?

— Скала или дърво? — преглътна младокът, ококорил очи.

— Ами да — повдигна рамене Аахз. — Лично аз не съм много склонен. После винаги е зор да откриеш *коя точно* скала или дърво да превърнеш отново в човек. Понякога се искат години търсене. Друг път магьосникът просто се предава.

— Абе, хора, не можете ли да вървите малко по-бързо? — подкани ни Грифин, като ускори ход. — С тази крачка никога няма да стигнем до Вегас.

— Мисля, че това урежда въпроса — усмихнах се и смигнах на Аахз, за да покажа, че съм оценил блъфа му.

— Да откраднем Трофея обратно от Вегас — повтори перфектът, подхващайки великото си остроумие оттам, където го бе оставил. — Нищо повече.

Толкова за смяната на темата.

— Стига вече бре, Аахз, не ме яж — защитих се с насилена словоохотливост. — Ти се съ согласи с това, преди още да съм го предложил.

— Нищо не съм казал — оспори той.

— Намигна ми — подчертах на свой ред.

— Откъде знаеш, че нещо не ми е влязло в окото? — долетя контрага.

— Не знам — признах. — А влезе ли?

— Не, действително намигнах. Но само защото туй ми се видя единственият начин да се измъкнем от пачите яйца, на които *ти* ни насади.

Сега вече ме хвана натясно.

— Как сме стигнали дотук е друг въпрос — реших да му възразя. — Истинският е как да откраднем Трофея.

— Аха — изсумтя Аахз. — Значи когато ни вкараш в беля, това е друг въпрос, така ли?

— Трофея — подхвърлих аз.

— Оу — бавно започна моят ментор, налапвайки стръвта. — Няма да можем да направим какъвто и да било определен план, докато не видим каква е обстановката и не преценим охраната. К'во ще кажеш по въпроса, Грифин? Какво бихме могли да очакваме? Доколко ги бива тези вегасци?

— Вегасците? — сбърчи нос нашият водач. — Ако бях на ваше място, нямаше да се безпокоя за тях. Не са способни да опазят фъстък, даже и да го глътнат.

— Непохватни до немай-къде, а? — промърмори Аахз, като повдигна вежда.

— Непохватни ли? И кокошките им се смеят — захихика Грифин. — Няма жив вегасец, който да е наясно как се пише *стратегия*, да не говорим пък да я ползва.

— Струва ми се, по едно време ти каза, че не знаеш нищо за Вегас — отбелязах с нотка на съмнение.

— Ами... всъщност не знам — призна хлапакът, — обаче съм гледал как техният отбор играе Голямата игра и ако това са най-добрите, които могат да съберат...

— Значи всичко, което си ни разправял, са били размишления, основаващи се на начина, по който се състезава техният отбор? — прекъсна го Аахз.

— Точно така — кимна Грифин.

— Същият онзи отбор, дето е съдирал от бой Та-хоу през последните пет години?

Главата на нашия гид се отметна, сякаш му бяха ударили шамар.

— Тази година спечелихме ние! — декларира той разпалено.

— При което те са се върнали и са ви отмъкнали Трофея изпод носа — изтъкна моят учител. — Струва ми се, че може и да не са толкова непохватни, колкото на теб ти се ще да бъдат.

— От време на време им върви — смотоледи глухо Грифин.

— Може би не е лошо да поразмислиш малко — посъветвах го. — Искам да знам дали наистина умираш от мерак навсякъде да тръбиш, че вашият отбор е бил победен от един слаб противник. Ако тахойци са толкоз добри, а вегасци — тъй немощни, как ще обясниш петте поредни загуби? Само късметът не е достатъчен, за да се обърне *чак толкова много* играта.

— Станахме прекалено самоуверени — сподели водачът ни. — Ако си можеш, колкото сме ние, това е постоянна опасност, от която трябва да се вардиш.

— Ясно ми е какво имаш предвид — изпъчи се Аахз. — Моят партньор и аз се натъкваме на същия проблем.

Е, скромността никога не е била силна страна у люспестия. Все пак беше приятно да го чуя, че включва и мен в нахаканите си приказки. Това ме накара да почувствам, че най-последно моето учене е започнало да носи плодове и че напредвам.

— Като се изключат военните, с какви препятствия ще се сблъскаме? — запита Аахз. — Какво ще речеш относно магията, за която току споменавах? Имат ли магьосник?

— Имат и още как — закима енергично Грифин. — Маша се казва. Ако изобщо ви се отворят някакви проблеми, ще са с нея. Бива си я.

— Като способности ли си я бива или като характер? — подложи го на кръстосан разпит Аахз.

— И двете — уверено заяви нашият водач. — Виждате ли, аз никога не съм бил много сигурен, че магьосникът на Та-хоу е толкова добър, колкото са му претенциите, обаче Маша е същинска фурия. Дори не мога да изброя какви фантастични неща съм я виждал да прави.

— Ммм... а защо мислиш, че характера ѝ си го бива? — полюбопитствах сякаш между другото, опитвайки се да скрия спадналата ми самоувереност.

— Ами ще го кажа така — заобяснява Грифин. — Ако трябва да се свърши някоя мръсна работа и ако на човек могат да му дойдат наум три начина как да я свърши, тя ще открие четвърти, дето е по-гаден от другите три, взети заедно. Дойде ли до воюване, Маша е истински гений.

— Страхотно — направих гримаса аз.

— Това какво означава? — намръщи се гидът.

— Наш Скийв винаги се радва на предизвикателствата — реагира бързо Аахз и с елегантен жест обгърна с приятелска ръка раменете ми.

Щях да схвана предупреждението дори и да не беше забил почти до кръв остриите си нокти. Той обаче все пак го стори, превръщайки

усмивката ми в същинско постижение.

— Точно така — разсмях се аз, за да скрия изохкването си. — И по-рано сме се справяли с бойци от тежка категория.

Да, не лъжех. Онова, което пропуснах да спомена и за което усилено се опитвах да не мисля, бе, че ние оцелявахме в тези сблъсъци благодарение на смесица от сляп късмет и безсрамна измама.

— Чудесно — просия Грифин. — Даже да не успеете да откраднете Трофея, Та-хоу може с лекота да спечели войната, ако съумеете да извадите Маша от строя.

— Виж какво, Грифин — отбеляза Аахз, като повдигна вежда, — за човек, който не познава Вегас, ти комай знаеш страшно много за техния чародей.

— Разбира се, че знам — засмя се насила нашият водач. — Тя беше магьосник на Та-хоу, докато вегасци не я назначиха. Често изпълнявах нейни поръчки и... — той изведнъж спря на място и напред изречението едновременно. — Хей, точно така, бе! — възкликна. — Ако желаете да се срещнете с Маша, аз не мога да дойда с вас. Тя ме помни. Щом вегаските органи открият, че съм от Та-хоу, ще помислят, че съм шпионин. Направо ще ме разкъсат на парчета.

— Не се тревожи — успокоих го, — изобщо не смятаме да се доближаваме до тази Маша.

— Напротив, смятаме — намеси се Аахз.

— Смятаме ли? — учудих се.

— Момче, необходимо ли е да ти обяснявам всичко отначало? Трябва да проверим местния магьоснически талант, както постъпихме, когато отидохме в Та-хоу.

— И виждаш ли докъде ни докара това? — измърморих мрачно.

— Виждаш ли докъде ни докара кой? — попита с невинен тон люспестият. — Нещо не чух съвсем добре.

— Добре! Добре! — предадох се. — Ще идем на гости у Маша. Предполагам, че ще се наложи да измислим маскировка за Грифин, така че да не го разпознае.

— Тя ще се досети по гласа ми — възрази нашият гид.

— Не говори! — наредих аз, без да пояснявам дали става дума за непосредствена или бъдеща инструкция.

— Този път ще кажа, че е прав — прекъсна ни замислен Аахз. — За туй предприятие може би ще е най-разумно да оставим Грифин тук.

— Уверен ли си? — примигнах насреща му.

— Ей! Чакайте малко — вметна нервно младокът. — *Не искам да бъда скала или камък.*

— О, синко, сигурен съм, че можем да направим нещо не толкова драстично — усмихна се успокояващо моят ментор. — Извини ни за момент, докато се съвещаваме.

Мислех си, че Аахз се кани да ме отмъкне настрана за разговор насаме, но вместо това той просто изхлузи своя амулет-преводач. С известно сплашване Куигли ни бе снабдил с допълнителен амулет, така че сега и двамата си имахме по екземпляр. Можехме да ги махнем и да бърбим без опасения, че ще ни подслушват, като същевременно държим Грифин на една ръка разстояние. Последвах примера му и свалих моя.

— Какво става, сър? — попитах, веднага щом се освободих от устройството. — Защо е тая изненада в плана?

— Работата се усложни прекалено — обясни Аахз. — Време е да започнем да намаляваме броя на нашите променливи.

— Нашите какви? — озадачих се аз.

— Слушай! — скръцна със зъби первектът. — Скоро ще се чудим как да се измъкнем от военните и от девицата Маша, без при това да ни се налага да следим под око и Грифин. Той не може да ни помогне кой знае колко, а щом е така, значи ще пречи.

— Грифин не е в състояние да ни създаде и кой знае колко грижи — запротестирах.

— И най-малката грижа ще бъде прекалено голяма — поправи ме твърдо моят учител. — Засега младокът е само невинен страничен наблюдател, когото сме въвлекли в тази история. Това означава, че ако го вкараме във Вегас, ще трябва да сме сигурни, че можем да го изкараме. Е, толкова ли си сигурен? Или не ти пука от мисълта да го оставиш на сухо в един враждебен град?

Аахз не излага често хуманитарни аргументи, но когато го предприеме, те винаги имат смисъл.

— Добре де — въздъхнах. — Но какво да сторим с него? Ти си наясно, че не мога да го превърна в скала или дърво. Не че ако умеех, щях да си го позволя.

— Лесна работа — мръдна с рамене Аахз. — Ще му направиш сънна магия. Тя ще му попречи да върши щуротии, докато се върнем

тук.

— Сър — рекох кротко, като притворих очи, — аз не знам как да правя такава магия. Забрави ли?

— Изобщо не е проблем — намигна ми наставникът. — Ще те науча.

— Точно сега? — запитах невярващо.

— Ами да. Не чу ли Куигли? Задачката не е сложна — убедено заяви Аахз. — Разбира се, ти вдяваш, че това не представлява точно *сънна магия*. По скоро действа като летаргия.

— Като какво? — облецих се.

— То е един вид магическо забавяне метаболизма на тялото — поясниха ми услужливо. — Ако беше сън, както го схващаш, щеше да се набуташ в проблемите на дехидратацията и...

— Аахз! — прекъснах го аз, вдигайки ръка. — Заклинанието по-лесно ли е от обяснението?

— Хм, да — призна той. — Но си помислих, че ще поискаш да разбереш.

— Тогава просто ме научи на това заклинание. Става ли?

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА:

От огина, та в пламъка.

ШВЕДСКИЯТ МАЙСТОР ГОТВАЧ

За късмет сънната магия наистина се оказа толкова лесна за научаване, колкото бе обещал Аахз, и ние оставихме Грифин да дреме мирно в едни бурени край пътя.

Като предпазна мярка заобиколихме Вегас, за да влезем в града не откъм страната на Та-хоу. Упражнението излезе безсмислено. Всички вегасци бяха толкова заети със собствения си бизнес, че изобщо не ни забелязаха, да не говорим пък да обърнат внимание на посоката, от която идвахме.

— Страхотно е, казвам ти! — ликуваше Аахз, докато оглеждаше улиците, по които вървахме. — Направо ще се влюбя в това измерение.

Военните занимания тук бяха същите като онези, дето бяхме наблюдавали в Та-хоу, само че сувенирите се изработваха в червено и бяло вместо в синьо и златисто. Започнах да се дивя дали някой някога действително ще се захване да воюва, или всички са прекалено ангажирани да правят пари.

— Я погледни това, Аахз! — възкликнах и посочих с ръка.

Там се бе събрала малка група, заслушана във висок гласовит оратор. От това, което дочух, протестите им бяха същите, както ония из Та-хоу: че задържането на информация от страна на правителството било в ущърб на букмейкърите.

— Аха. И? — завъртя врат моят ментор.

— Чудя се дали и те са букита — предположих.

— Има един начин да разберем — предложи Аахз.

Преди да успея да отговоря, той се примъкна до някакъв човек в края на тълпата и започна оживен диалог с него. Не ми оставаше друго занимание, освен да чакам... и да се безпокоя.

— Добри новини, момче — върна се най-подир первектът с грейнало лице.

— Кажи ми ги — настоях. — Точно в момента мога да използвам някоя и друга благоприятна вест.

— Дават три срещу едно против Та-хоу в предстоящата война.

Трябваше ми известно време, докато схвана, че цялата му информация се свежда до тази фаза.

— Туй ли било? — намръщих се. — Това ли са ти добрите новини? На мен пък ми изглежда, че здравата сме подценили военната мощ на Вегас.

— Успокой се, момче — с галещ глас каза Аахз. — Залогът е същият като онзи, дето в Та-хоу предлагат срещу вегасци. Местните букита винаги трябва да накланят везните в полза на родния отбор. Иначе никой няма да залага против тях.

Поклатих озадачен глава.

— Хубаво де, значи са наистина равностойни — свих рамене. — Все още не виждам откъде накъде това ще ни свърши полезна работа.

— Не виждаш? — натърти зеленият ментор. — Не разбираш ли, че организаторите на залозите действат независимо, вместо да са в комбина? Ако си изиграем правилно картите, бихме могли да извлечем яка печалба от тая каша.

Макар и да се ядосах, че в такъв момент Аахз може да мисли за пари, все пак се заинтригувах от неговите съображения. Искам да кажа, че в края на краищата той *наистина* ме обучаваше.

— Чрез залагане? — попитах. — Ами откъде ще знаем за коя страна да заложим?

— Не „за коя“, а срещу коя — обясни Аахз. — И освен това ще играем с еднакви суми и срещу двете страни.

Поразсъждавах над последното няколко минути, като непрекъснато кимах разбиращо, па сетне се предадох.

— Не заорявам — признах. — Ако обявим еднакви суми за — извинявай, против — двете страни, всичко, което ще постигнем, е да останем на нулата.

Люспестият яростно извъртя очи.

— Я помисли бе, момче — настоя. — При залагане три към едно на нас не ни остава нищо друго, освен да спечелим. Да речем, че сложим по хиляда срещу всеки отбор. Ако победи Та-хоу, плащаме

хилядарка в Та-хоу и гушваме три хиляди във Вегас, като чистата ни печалба е два бона. Надделее ли Вегас, правим обратното и пак сме две хиляди на кяр.

— Планът не е лош — отсякох здравомислещо, — но виждам в него три недостатъка. Първо, липсва ни хилядарка, за да заложим...

— Можем да отскочим до Буна и да вземем — парира Аахз.

— Второ, не разполагаме с време...

— Надали ще ни отнеме толкова много — възрази менторът.

— Трето, ако нашата мисия успее, няма да има война.

Устата на Аахз се отвори за отговор и така си остана отворена и благословено мълчалива, докато той обмисляше моите аргументи.

— Тук те спипах, нали, господине? — ухилих се.

— Чудя се какви ли са залозите, че няма да има война — избуча демонът, хвърляйки пълен с копнеж поглед към тълпата букмейкъри.

— Хайде, Аахз — въздъгнах и смело го подръпнах за ръкава, — трябва да проучим за грабежа.

— Най-напред — сурово ме поправи той — следва да видим що за чешит е тази Маша.

Таях надежди, че е забравил, но пък и цялото това приключение не се характеризираше с феноменално добър късмет.

Тръгнахме из Вегас, като от време на време спирахме някого да питаме за посоката, и най-накрая стигнахме до обиталището на градския магьосник. Сградата не бе нищо особено, едва се вместише в източната граница на полиса и излъчваше будещ любопитството букет от миризми.

— Не мяза много на свърталище на някой могъщ чародей, нали, Аахз? — отбелязах аз в стремежа си да понапомпам своята поувяхнала смелост.

— Спомни си къде живееше, когато се срещнахме за пръв път — сряза ме моят ментор, без да отлепя очи от постройката.

Спомних си. В сравнение с бараката от застъпващи се дъски с една-единствена стая, където за сефте бях започнал да уча магия с Гаркин, това сега изглеждаше същински дворец.

— Само дето не ми е ясно защо Маша се е разположила тук — продължи Аахз, говорейки колкото на себе си, толкова и на мен. — Ако е вярно онова, което Грифин разправяше, тя би могла да избере да

действа от всяко място в града. Знаеш ли какво, момче? Би ли проверил за силови линии?

Послушно затворих клепахи и зашарих с ума си, дирейки онези невидими потоци от магическа енергия, от които хората в занаята черпят за свои собствени нужди. Не ми се наложи да търся дълго.

— Аахз! — ахнах. — Тука се пресичат четири... не, пет силови линии. Три във въздуха и две в земята.

— Така си и мислех — кимна невесело моят партньор. — Това кътче не е избрано случайно. Тя има предостатъчно енергия, стига да знае как да я използва.

— Но какво можем да направим, ако е толкова могъща? — простенах.

— Успокой се, момче — усмихна се Аахз. — Нали си спомняш, че енергията е на разположение на всички? Ти умееш да черпиш от нея също тъй лесно, както и Маша.

— Вярно — рекох и се поуспокоих, ала не много. — Добре, какъв е нашият план?

— Право да ти кажа, не знам — призна той, а после се запъти към вратата. — Ще се наложи просто да караме по слух.

Тая фраза някак си раздрънка една камбанка в паметта ми.

— Чувай... ъ-ъ... Аахз — взех да запъвам, — като се сетя как се развиха нещата в Та-хоу, нека този път да караш по *твоя* слух. Става ли?

— Грабна ми думите от устата — ухили се перфектът. — Само не забравяй да провериш аурата ѝ незабавно, щом влезем вътре. Ще ни е от полза да узнаем дали е тукашна, или си имаме работа с вносен помагач.

След това вдигна ръка и започна да чука по вратата. Казвам „започна“, защото между второто и третото чукуване дървеният правоъгълник се отвори с обезпокоителна скорост.

— Какво ис... охо, здра-авейте, момчета.

— Ти... а-а-а... ти ли си Маша, магьосницата? — заекна Аахз ошашавен и отстъпи крачка назад.

— А можеш ли да си представиш някого другото, който да отговаря на описанието? — долетя в ответ гърлено изсмиване.

Права беше. Не бях виждал никой на Тупания — проклятие, в няколко измерения! — дете макар и малко да наподобява очерталата се

в рамката на разтворената врата фигура. Маша бе огромна: ако не на височина, то на обиколка. Изпълваше отвора, та чак преливаше, пък вратата хич не беше тясна. Но пищността на зрелището се дължеше не само на размера. Да не бе одеянието ѝ, човек би могъл да пропусне да я забележи като поредната дебела жена.

По цялата шир на приличащата на палатка рокля воюваха пурпур и зелено, а яркооранжевата ѝ коса, увенчала едното ѝ рамо с мръсни кичури, изобщо не способстваше за ранно задомяване. Ами украшенията! Маша носеше обици, пръстени и огърлици в количество, достатъчно за откриване на собствен магазин. Тя не беше кутията с мостри, тя беше всичката стока!

Нейното лице не бе нещо, за което да пишеш у дома — освен ако наистина си падаш по потискащи писма. Развалените зъби бяха рамкирани от месести напукани устни, а свинските ѝ очички, надничащи от дълбините на многобройни бръчици, трудно се различаваха сред другите петна по кожата.

При моите пътувания съм срещал открояващи се с вида си жени, обаче магьосницата Маша обираше всички лаври, дъбове и буренаци.

— Момчета, вие само да се блещите ли сте дошли — запита привидението, — или мога да сторя нещо за вас?

— Ние... ъ-ъ-ъ... имаме нужда от помощ — успя да издума Аахз.

Не бях сигурен дали говори за нашата мисия, или за положението ни в момента, но и в двата случая го подкрепях от все сърце.

— Е, озовали сте се точно където е нужно — ухили се цинично Маша. — Влезте в моята приемна и ще обсъдим с какво разполагам, дето да ви трябва — и обратното.

Аахз я последва в сградата, без да ми остави друга възможност, освен да се помъкна след тях. Той обаче ме изненада, като леко се забави, за да потърси съвета ми.

— К'во ще речеш, момче? — изсъска.

— Може би „отблъскваща“? — предложих.

Това ми заработи още едно сръгване в ребрата.

— Имам предвид аурата. Какво става, бе, да не си забравил?

Всъщност наистина бях забравил. Ала сега, след като така мощно ми беше напомнено, на бърза ръка проверих за вълшебни излъчвания.

— Тя притежава — не, чакай малко... — поправих се. — Не е тя, ами бижутата й. Те са магически, но самата Маша не е.

— Тъй си и мислех — кимна Аахз. — Добре. Вече знаем с какво си имаме работа.

— А, така ли? — запитах.

— Тази жена е занаятчийка — бързешком обясни моят ментор. — Прави сурогатна магия със своите бижута. Съвсем различно от онова, на което те уча.

— Искаш да кажеш: смяташ, че мога да я победя в честен бой?

— Не съм казал такова нещо, Скийв — смъмри ме той. — Всичко зависи от това с какви бижута разполага, а съдейки по колекцията, която видях досега, разполага с много.

— Ох! — оклюмах аз. — Какво ще правим?

— Не се тревожи, момче — намигна Аахз. — Честният бой никога не е бил мой специалитет. Докато не разбере, че си магьосник, имаме голямо предимство.

Всякакви по-нататъшни въпроси, които бих могъл да задам, бяха забравени, защото междувременно бяхме стигнали до целта си. Понеже току-що бях напуснал жилището на Куигли, се оказах неподготвен за онуй, което Маша използваше за офис.

Да река, че беше спалня, ще бъде недооценяване. Това бе най-безвкусната сбирка от пискюли, възглавници и еротични статуи, които съм зървал извън Пазара на Дева. Цветовете крещяха и се биеха един с друг така, че се почудих дали пък магьосницата не е сляпа за тях, но в мига, в който тази мисъл ми дойде, аз я отхвърлих. Никой не би успял да подбере толкова много неподходящи си багри по чиста случайност.

— Седнете, момчета — усмихна се Маша, като потъна в голямото колкото площад за паради легло. — Свалете си нещата и да почваме.

Целият ми живот премина пред очите ми. Въпреки че тайно бях мечтал за кариера на кавалер, никога не си бях представял, че тя ще потръгне така! Иначе може би щях да стана монах.

Дори Аахз при всичкия му огромен опит се намери в чудо.

— Ами всъщност — възрази — ние нямаме много време...

— Не ме разбрахте — раздвижи Маша въздуха с масивната си длан. — Искях да кажа, да си махнете маскировките.

— Маскировките? — избрътвих аз и преглътнах с мъка.

В отговор тя вдигна лявата си ръка и изпъна показалец, за да видим. Третият — не, беше четвъртият — пръстен примигваше в яркочерно.

— Тази малка играчка подсказва, че сте не само магьосници, но и дегизирани — ухили се дебеланата. — А аз съм дружелюбна като всеки друг, обаче обичам да знам с кого си имам работа. Всъщност настоявам!

Докато говореше, вратата зад нас се тресна и заключи с отчетливо изцракване.

Дотук с нашето голямо предимство.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА:

*Ако не можеш да ги смаеш с ловкост,
шашардисай ги с дрънканици.*

Проф. Х. ХИЛ

Последва дълъг мълчалив момент на смразена неподвижност. Сетне Аахз се обърна към мен с преувеличено повдигане на раменете.

— Ех — въздъхна, — тази дама май ни заби в земята. Да ти кажа, срещу техниката не се рита. Тя никога не допуска грешки.

Замалко да не забележа смигването му, а дори и тогава не схванах веднага какво цели.

— С твое разрешение, скъпа лейди... — и като отмери един полупоклон към Маша, започна да прави грациозни пасове с ръка във въздуха пред себе си.

Много се озадачих. Той беше загубил всичките си чародейки способности още когато... После загреях. Дебеланата си мислеше, че *и двамата* сме магьосници! Аахз се стараяше да поддържа заблудата ѝ и би могъл да се справи съвсем успешно — стига аз да се поразмърдам и да подпомогна изпълнението му.

Затворих колкото се може по-незабелязано очи и се хванах на работа, за да отстраня маскировката му.

— Перверт! — израдва се Маша, отдавайки дължимото на моето постижение. — Просто да не повярваш. Макар иначе да ходеше доста смешно за един тупан.

— Фактически — ловко я поправи Аахз — като жител на Перв аз предпочитам да бъда наричан первект^[1].

— Не ми пука как си се наричаш — намигна му мръснишки тя. — Повече ме интересува как действаш.

Тъкмо взех да се наслаждавам на притеснението на моя учител и Маша обърна вниманието си към мен.

— Ами ти, готин? — насмете ме. — Не приказваш много; я да видим к'во криеш.

Овладях един порив да се вкопча в дрехите си и наместо туй се заех с възстановяването на обичайната си външност.

— Бунак — и при това млад — обяви дамата, като килна встрани глава, докато ме изучаваше. — Добре, няма значение. Когато старата Маша се оправи с теб, вече... а, я виж ти!

Очите ѝ изведнъж се ококориха и погледът ѝ се застрелка ту към Аахз, ту към моя милост.

— Бунак, който пътува заедно с перверт... твоето име случайно да е Скийв?

— Чувала ли си за мен? — примигнах аз, същевременно стреснат и поласкан.

— Дали съм чувала за теб? — разсмя се тя. — Последния път, когато отскочих накъм Пазара, всички само за теб приказваха.

— Наистина ли? И какво разправяха? — подканих я.

— Ами говори се, че си събрал отбор от шестима и си го използвал да спреш цяла армия. Това е най-ефективната употреба на човешка сила от векове насам.

— Всъщност бяха осем, ако броиш Глийп и Бърфърт — признах скромно.

— Кои? — сбърчи нос Маша.

— Един дракон и един саламандър — обясних. — Предприятието беше толкоз успешно, че ми се ще всеки участник да си получи заслуженото.

— Много почтено от твоя страна — изхриптя одобрително дебеланата. — Повечето типове от занаята, които познавам, се опитват да заграбят всичката слава, щом плановете им успеят, и споменават помощниците само ако имат нужда от някой, дето да го обвинят за провала.

— Е, щом познаваш наш Скийв — усмихна се Аахз, като се намърда с лакти в разговора, — тогава сигурно се досещаш и кой съм аз?

— Право да ти кажа, не знам — сви рамене Маша. — Чух, че с тях е бил и някакъв хлевоуст перверт, но никой не му упомена името.

— О, нима? — запита менторът, показвайки подозрително голям брой зъби. — Хлевоуст перверт, а? И от кого точно го чу?

— Ммм... в такъв случай — намесих се бързо — позволи ми да ти представя моя приятел и колега Аахз.

— Аахз? — повтори дамата с повдигнати вежди. — Като онзи...

— Нищо общо — увери я той.

— Аха — кимна Маша.

— Ще имаш ли нещо против да се почерпя с малко вино? — полюбопитства наставникът ми, като направи величествен жест към юзчето с алено питие на близката маса. — Беше дълго и сухо пътуване.

Този път бях готов и тайно излевитирах гарафата в очакващата я ръка. Мисълта да го ядосам, оставяйки виното на място, изобщо не ми дойде наум. Все още бяхме натясно и всичко, което можехме да сторим, за да не позволим на домакинята да възстанови равновесието си, беше добре дошло.

— Така-а... и какво правят двама такива големи играчи като вас на Тупания? — блъвна Маша, докато полягаше назад връз копринените си възглавници. — Нали не сте се наточили за моята работа, а момчета?

Хрумна ми, че всички щатни магьосници, които срещах, споделяха една обща параноя: че ще си изгубят поста.

— Уверявам те — бързо вметна Аахз, — последното нещо, което можем да си наумим, е да ти откънем службата. Ако не друго, няма да покрием физическите.

Насмалко да запитам „Физическите какви?“, но се възпрях. Словесните закачки са стихията на Аахз и в момента задачата ми беше да му оставя поле за действие.

— С ласкателства можеш да се справиш с всичко — захихика одобрително Маша, — освен с пряк въпрос, а ти още не си отвърнал на моя. Щом не търсите работа, какво ви води насам?

Въпроса си го биваше, ала за щастие люспестият имаше готов отговор.

— Просто малка ваканция — излъга — и отскочихме на Тупания, за да развъртим част от парите си в хазарта.

— Така ли? — начумери се Маша. — Но Голямата игра приключи.

— Голямата игра! — изсумтя Аахз. — Ще ти кажа направо. Ние не познаваме достатъчно зрелищните спортове, та да залагаме на тях, обаче познаваме войните — а чухме, че при вас се мъти една. Смятам,

че ако не успеем да заложим по-интелигентно от някоя тайфа селяндури, които от петстотин години не са виждали война, заслужаваме да си загубим мангизите.

— Това обяснява какво правите на Тупания — кимна замислено магьосницата, — но не ми казва нищо за това какво правите тук, като „тук“ означава „в моя офис“. И как въобще мога да ви бъда от полза?

— Готов съм да ти дам твърде многозначителен отговор — ухили се самодоволно Аахз, — ала истината е, че търсим информация. От наша гледна точка магията може да наклони везните в тази война към едната или към другата страна. Бихме оценили високо малко вътрешни сведения по въпроса какво участие очакваш да вземеш в събитията и дали прогнозиращ затруднения с опозицията.

— С опозицията ли? Имаш предвид магьосника на Та-хоу? — тя отметна глава назад и се разсмя. — Момчета, аз ви гарантирам, че съм способна да се справя с този... как му беше името... Куигли... с една ръка. Разбира се, при положение че тая ръка е въоръжена с няколко от моите играчки.

Разшава пръсти, за да илюстрира думите си, и разноцветните ѝ пръстени засвяткаха и затанцуваха като злонамерена дъга.

— За война това е чудесно — реагира Аахз. — Но как ще бъде тук, в града? Какво например ще попречи на тахойците да си откраднат обратно Трофея преди военните действия?

— О, аз разположих няколко джаджи в Трофейния център, дето ще изпържат всекиго, който се опита да го свие — особено пък ако реши да използва магия. Поотделно взети, всяка от тях би могла да не сработи, но така, както съм ги свързала, обезвреждането на едната-единствена означава да се задейства друга. Никой не може да отмъкне някъде тоз Трофей без мое позволение.

— Звучи добре — усмихна се зеленият ментор, макар да забелязах, че усмивката му е малко нещо насилена. — Почти невероятно е работите да тръгнат на зле, докато имаш пълен контрол над охраната на статуята.

— Контролът не е пълен — поправи го Маша. — Когато е на парад, за нея отговаря армията.

— Парад? — изтърсих аз. — Какъв парад?

— О, веднъж дневно разнасят Трофея по улиците, за да поддържат въодушевлението на хората. Човек си мисли, че ще им

писне, но засега, щом само го зърнат, всички писват като откачени.

— Доколкото схващам, той има военен ескорт — отбеляза Аахз.

— Ти майтапиш ли се? Когато го заразнят из улиците, пол'вината армия се повлича подире му. Струва ми се, че прекарват повече време в ескортиране на Трофея, отколкото в упражнения за войната.

— Разбирам — промърмори моят ментор. — Е, предполагам, че това обяснява всичко, дето искахме да узнаем. Трябва да потегляме.

Преди обаче да успее да помръдне, Маша се озова на ръба на леглото и докопа крака му.

— Защо си се разбързал? — измърка тя. — Маша няма ли да получи нищо в замяна на своята информация?

— Всъщност — рече Аахз, борейки се да издърпа крака си — има нещичко, което знам, че ще оцениш.

— Сигурна съм, че имаш — усмихна се дебеланата и се притисна по-плътно до него.

— Ти научи ли, че Куигли е призовал един демон, който да му помага?

— Той какво?

Маша пусна бедрото на перфекта и седна права досущ свещ.

— Точно така — кимна Аахз, като ловко се отдръпна въвн от обсега й. — Ако съдим по чутото, Куигли го държи пленник в работилницата си. Не мога да си представя каквато и да било друга причина, освен да планира да го ползва въвн войната.

— Демон, а? — промълви Маша, гледайки отнесено стената насреща. — Тъй, тъй, направо да не повярваш. Не съм мислела, че този Куигли става за нещо. Въобще да си чувал за неговите способности?

— Нищо конкретно — призна Аахз, — но не смятам, че ще призове някого, който да е по-слаб от него.

— Вярно — съгласи се нашата домакиня. — Е, би трябвало да съм в състояние да се справя и с двамата.

Разпознах тона на гласа й. Звучеше също като моя, когато се опитвах да се самоубедея, че мога да изляза наглава с някой от Аахзовите планове.

— Знаеш ли какво, Маша — възкликна наставникът ми, сякаш мисълта го бе споходила току-що, — истина е, че се предполага да сме въвн ваканция, ала в случая може би ще успеем да ти помогнем.

— Ще го направите ли? — запита нетърпеливо тя.

— Е, на нас ни е най-изгодно да заложим пари на войната — усмихна се Аахз. — Иначе не бихме се включили. Както стоят нещата обаче, смятам, че ще можем да отмъкнем демона от Куигли или поне да го неутрализираме, така че той изобщо да не му съдейства.

— Ще го сторите заради мен? Като услуга? — удиви се Маша.

— Разбира се — замахна с ръка моят ментор. — Само не се учудвай на нищо от това, дето вършим, и каквото и да решиш да правиш, не се опитвай да се противопоставяш на който и да е от нашите ходове. Не ми се ще да давам никакви гаранции, но мисля, че ще успеем да го изработим. Ако се получи, просто помни, че някой ден ти пък ще ни дължиш услуга.

Всеки, който познава Аахз, незабавно би заподозрял нещо, щом той му предложи каквато и да било помощ. За късмет Маша не познаваше Аахз и когато ни махна на прощаване от вратата, изглеждаше изпълнена едновременно с желание и с благодарност.

— Е, момче — ухили се люспестият и ме шляпна по гърба, — не е лошо като за един следобед, ако мога да се изразя така. Не само че проучихме противника, но и го неутрализирахме. Голямата лоша Маша няма да тръгне срещу нас, независимо какво правим, от страх да не наруши плановете ни против Куигли.

Тъй като, преди да се появим отново на улицата, аз бях възстановил маскировките ни, шляпването на Аахз не ме уцели по гърба — отгоре на всичко ударът излезе по-силен, отколкото, сигурен съм, бе замислен. Общо взето, това с нищо не подобри моето и бездруго черно настроение.

— Разбира се, сър — изръмжах. — Като се изключи една дребна подробност.

— И каква е тя?

— Не можем да откраднем Танда от Куигли, защото той ще си изгуби работата, а ние обещахме да не правим нещо което да застраши положението му. Помниш ли?

— Скийв, Скийв — закикоти се моят учител, клатейки глава. — Аз нищо не съм пропуснал. *Ти* си този, който не е премислил подробностите.

— Добре — озъбих се. — Значи не схващам! Обясни ми.

— Ами, първо на първо, както току-що ти споменах, за известно време не ни се налага да се тревожим за Маша.

— Да, ама... — подхванах бързо, но той ме прекъсна.

— Второ на второ — продължи — казах „да го освободим или да го неутрализираме“. Ние обаче отсега знаем, че Куигли не се кани да използва Тананда във войната, тъй че дебелията Маша ще ни дължи една услуга, независимо дали ще сторим нещо, или не.

— Но нали уж ще спасяваме Тананда — запротестирах аз, — а това означава да откраднем Трофея?

— Точно така! — просия Аахз — Радвам се, че най-накрая загоря.

— Ъ? — рекох умно.

— Значи *не си* загорял — въздъхна моят ментор. — Слушай, момче, мисията все още продължава. Ще свием Трофея.

— Но, сър, аз не мога да заобиколя капаните на Маша в Трофейния център.

— Разбира се, че не — съгласи се Аахз. — Ето защо ще го откраднем от парада.

— Парада? — удивих се. — Посред пладне и докато половината армия и целият град ни гледат?

— Естествено — повдигна рамене той. — Това е идеалната ситуация.

Помислих си, че или моето схващане за идеална ситуация е съвсем сбъркано, или перфектът най-сетне е откачил.

---

[1] И на английски каламбурът е непълен: *pervert* — перверзен; *pervert* (*perfect*) — перфектен. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА:

Както всеки магьосник ще ви каже — митичното подвеждане е тайната на успешната кражба.

Д. ХЕНИНГ

— Не разбираш ли бе, момче? Причината това да е идеалната ситуация е, че всички са сигурни, че Трофеят не може да бъде откраднат!

Беше все същият отговор, който Аахз ми бе давал последните десетина пъти, когато го бях попитал, така че аз му отвърнах с вече познатото възражение:

— Причината да са сигурни е там, че той наистина *не може* да бъде откраднат. Поне половината население на Вегас ще гледа и всички ще зяпат точно Трофея, който ние се опитваме да свием! Все някой трябва да забележи.

— Не, ако следваш моите указания, няма да забележат — намигна менторът. — Довери ми се.

Не ми вдъхна увереност. Не мислете, че не вярвам на Аахз. Щедрата му способност да ме вкарва в беди отстъпва единствено на способността му да ме измъква отново и отново от тях. Просто имах предчувствието, че този път неговите измъквателни качества ще бъдат подложени на върховно изпитание.

Тъкмо се канех да му го обясня, и от тълпата около нас се надигна такъв рев, че сложи край на всяка надежда за разговор. На сцената се беше появил очакваният Трофей.

Бяхме избрали внимателно позицията си. Мястото бе там, където процесията щеше да се доближи най-много до северната стена на Вегас... и следователно, където Трофеят стигаше най-близо до градската порта на пътя за Та-хоу.

Както изискваше планът на Аахз, щом статуята мина покрай наши милости заедно с военния си ескорт, ние размахаме юмруци във въздуха и заподскачахме от възторг. Само дето нямаше никакъв смисъл да крещим. Наоколо изригна такава врява, че два гласа повече или по-малко изобщо не можеха да се забележат, а трябваше да пестим силата на белите си дробове за самата кражба. Не се оказа трудно и да си пробием път към края на тълпата. За да се озовем в желаната от нас позиция, беше достатъчно просто да не се вкопчваме в схватка, когато всички останали пред нас ни ръгаха с лакти назад.

— Дотук добре — избъбри под нос Аахз, хвърляйки бърз поглед по гърбовете отпреде ни, та да се увери, че никой не ни наблюдава.

— Може би е по-разумно да се откажем, докато имаме преднина — предложих с надежда.

— Млъкни и почвай да работиш — изстреля той с тон, който не оставяше място за спорове.

Със стаена въздишка затворих очи и се заех да правя леки корекции в нашата маскировка.

Когато за пръв път усвоих заклинанието за преобразяване, идеята бе да изменям единствено чертите на лицето и очертанията на тялото на дадено същество така, че то да наподобява друго. По-късно, след доста практикуване се научих да въздействам върху външния вид на неодушевени предмети — при условие че някога те са били живи. Аахз се бе възползвал от тази модификация за ново приложение... и по-точно за промяна в състоянието на нашите дрехи. Щом приключих, ние не само изглеждахме като тупани, но и бяхме облечени в униформи на вегаски войници.

— Достатъчно добре, момче — избуца менторът, а после ме тупна по рамото. — Хайде!

И с тия думи се хвърли в тарапаната, пробивайки ми път така, че да се появя на улицата зад трофейна ти процесия. Едно от нещата, които Аахз владее най-съвършено, е да си проправя коридор през подвижни предмети, например хора.

— Дайте път! — ревеше той. — Настрани! Дайте ни път!

Следвайки го по петите, и аз внесох своята дан към гюрултията.

— Тахойци! — викнах. — На Южната стена! Тахойци!

Това пък е сред нещата, които аз владее най-добре — да пища панически.

За миг сякаш никой не ни чуваше. Сетне няколко глави се извърнаха. Още два-три гласа се присъединиха към моя.

— Тахойци! — извикаха те. — Нападнали са ни!

Мълвата пламна из тълпата пред нас като горски пожар, тъй че когато се добрахме до ариергарда на процесията, тя бе спряла на място. Войниците се мотаеха насам-натам и току заклецваха оръжия между телата наоколо, защото се опитваха в един и същ миг да обхванат с поглед навалищата, покривите и небето.

— Тахойци! — креснах аз, докато се промъквах през тях.

— Къде?

— На Южната стена.

— Къде, бе?

— На Южната стена.

— Кой?

— Тахойците!

— И къде?

Тази абракадабра можеше да продължи до безкрай, ала на сцената се появи напет офицер. Явно беше по-интелигентен от войниците около нас... което означава, че вероятно би спечелил спора с някоя ряпа.

— Какво става тук? — запита той и властният му глас накара глъчката в строя да затихне.

— Тахойци, гу'сине! — изпъшках аз, все още малко без дъх от предишното ми изпълнение. — Нападат ни с много войска на Южната стена!

— Южната стена? — удиви се офицерът. — Но Та-хоу е на север оттук.

— Сигур' са заобиколили града — предположих бързо-бързо. — Връхлитат върху Южната стена.

— Ама Та-хоу е на север от нас — настоя онзи. — Защо ще атакуват Южната стена?

Тромавият му ум ме вбеси. Освен това той заплашваше напълно да провали плана ни, който разчиташе на импулсивните действия.

— Да не се каниш да спориш сега, докато ония жълто-сини идиоти превземат града? — наострено запита Аахз, когато си проби път до мен. — Ако заради твоята нерешителност избият всички, Съветът ще те разжалва до редник.

Тази вероятност не бе много оправдана логически, така че глупакът я взе присърце. Изтегли меча си и се обърна към войниците край него.

— На Южната стена — заповяда. — След мен!

— На Южната стена!

Викът бе подхванат; аскерите се врътнаха на пети и затърчаха обратно назад.

— Хайде на Южната стена! — повторих аз за кой ли път и потеглих заедно с тях.

Внезапно нечия мощна ръка докопа рамото ми и ме запокити към един зид тъй силно, че ми изкара въздуха.

— На Южната стена!

Беше Аахз, който се бе облегнал по такъв начин, че да ме затисне към зида, докато отпращаше с длан минаващите край нас войници.

Най-подир леко извърна глава, за да каже нещо и на моя милост.

— Къде си тръгнал? — попита любопитно.

— Към Южната стена? — предположих с тъничък гласец.

— Защо?

— Защото тахойците... ох!

Почувствах се изключително глупаво. Освен това се почувствах смазан, и то не съвсем леко. Первектът не е категория „перо“.

— Мисля по-добре, когато мога да дишам — изтъкнах хрисимо.

Земята се изплъзна изпод стъпалата ми и се удари в мен, понеже Аахз измести тежестта си напред.

— Престани да се правиш на шут, момче — озъби се той, като ме вдигна пак на крака. — Имаме още работа, разбираш ли?

Както съм казвал и друг път, човек може да завиди на Аахз колко ясно схваща очевидното. Дузина войници все още се тълпяха около Трофея, чиято носилка сега лежеше на земята. Забелязах и друга дребна подробност — камарата кибици, които продължаваха да се мотаят наоколо, спорейки над последната промяна в ситуацията.

— Сър, какво ще правим? — изсъсках.

— Просто остави всичко на мене — сряза ме той самоуверено.

— Добре — кимнах.

— Всъщност слушай к'во искам да сториш...

— А какво стана с „Остави всичко на мене“? — възнегодувах.

— Млъкни и си отвори ушите — нареди Аахз. — Искам да промениш лицето ми и униформата така, че да са като две капки вода с тези на офицера, с когото разговаряхме.

— Но...

— Абе, просто го направи!

За миг необходимите корекции бяха извършени и моят ментор закричи гневно към останалите войници.

— Какво се туткате тук? — ревна им той. — Веднага на Южната стена заедно с другите!

— Ама... ние... нашите заповеди са да пазим Трофея — объркано запелтечи най-близкият солдат.

— Ще го пазите, като не допуснете тахойците в града — избоботи Аахз. — Сега марш на Южната стена! Лично ще обвиня всеки, който се опита да изостане, в страхливост пред лицето на врага. Знаете ли какво е наказанието за това?

Аз може и да не зная, но те очевидно знаеха. Никой не отвърна на Аахзовия въпрос, тъй като войниците вече спринтираха по улицата към Южната стена.

Толкова за военния ескорт на Трофея. Чудех се обаче как смята да се справи перфектът с мотаещата се наоколо тълпа.

— Граждани на Вегас! — прогърмя гласът му сякаш в отговор на мълчаливия ми въпрос. — Нашият прекрасен град е нападнат. Аз, разбира се, не се съмнявам, че вие на драго сърце ще пожелаете да помогнете на армията в тази битка, но за да допринесете колкото се може повече, трябва да сте дисциплинирани и подредени. Ето защо искам всички доброволци тук да се строят в една редица пред мен за нареждания. Онези, които не са в състояние да служат, следва да се върнат по домовете си незабавно, така че милицията да има къде да маневрира. Тъ-ъй... доброволци, строй се!

За секунди двамата с Аахз останахме сами на улицата. Тълпата потенциални помагачи се изпари като вода, пръсната върху нажежен тиган.

— Дотук с очевидците — ухили се моят ментор и ми намигна.

— Къде отидоха всички? — попитах, като заизвивах врат да се огледам.

— Вкъщи, разбира се — самодоволно се усмихна Аахз. — Никой не ще да го издухат в армията.

Наплюнчих пръст и го вдигнах да видя дали духа.

— Днес не е много ветровито — заявих с известна подозрителност.

По някаква причина това изказване, изглежда, ядоса учителя ми. Той извъртя очи и понечи да каже нещо, ала после явно размисли.

— Слушай, хайде просто да откънем Трофея, м-м? — изръмжа. — Тая история с Южната стена не може да будалка вечно армията, а пък аз преди всичко не ща да съм тук, когато те се върнат.

Този път бяхме напълно единодушни.

— Добре — кимнах, — само че как ще го изнесем от града?

— Лесна работа — махна с десница той. — Спомни си, че аз не съм съвсем слабак.

След тия думи отиде до Трофея, вдигна го и го гушна под мишница, като го подпря нехайно на хълбока си.

— Но, Аахз... — отворих уста.

— Зная какво се каниш да кажеш — предупредително уточни люспестият, стрелвайки ме с очи — и имаш право. По-лесно ще бъде да откънем някаква количка. Онова, което изпускаш предвид, е че тя се явява частна собственост, докато Трофеят принадлежи на целия град.

— Но, Аа...

— Това ще рече — продължи бързо той, — че всеки си мисли, че някой друг пази статуята, поради което ние можем да се измъкнем с нея. Ако обаче откраднем нечия количка, собственикът ѝ на мига ще забележи и ще вдигне тревога. Няма ли да бъде наистина тъпо да ни арестуват за кражба на количка, след като успешно освободихме Трофея?

— О, нямах предвид как ще го носим! — избълвах аз. — Исках да питам как ще го прекараме покрай стражите на Северната порта.

— Тоест? — начумери се Аахз.

— Те няма да ни пуснат да минем ей тъй край тях заедно с Трофея, а аз не мога да го маскирам. Той е метален!

— Хммм... имаш право, момче — умислено заключи моят ментор. — Е, може би ще успеем да... ох, чудничко!

— Какво става? — запитах уплашен.

— Войниците се връщат — оповести той, като наклони глава да чуе по-добре. Знайно е, че Аахз притежава изключително остър слух.

— Хубаво де, ще трябва да го направим по бързия начин. Вади *И*-скачача.

— Кое? — примигнах насреща му.

— *И*-скачача! — натърти той. — Просто се налага да отмъкнем туй чудо с нас на Буна.

Трескаво изкарах уреда от пазвата си и го подадох на перфекта, за да го настрои.

— Ами Танда?

— После ще използваме тази джаджа да върнем Трофея и да освободим момичето — измърмори Аахз. — Не смятах да я употребявам точно сега. Винаги има възможност да е... о, готово. Дръж се, Скийв. Потегляме.

Залепих се по-плътно до него и зачаках да натисне бутона.

Нищо не стана.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА:

Дали пък не трябваше първо да отключи касата, а сетне да изплувам на повърхността?

Х. ХУДИНИ

— Нищо не стана.

— Знам — простена Аахз, втречен в И-скачача. — Това е белята, когато разчиташ на механични джаджи. Само им се довери и веднага те подвеждат.

— Какво не е наред? — притиснах го.

— Проклетото чудо иска презареждане — ядно изруга демонът от Перв. — И няма никакъв начин да го направим, преди армията да се е върнала.

— Тогава дай да се скрием, докато...

— Къде да се скрием? — сряза ме моят наставник. — Имаш ли мерак да помолиш някой гражданин тук да ни скрие? Може би ще им хрумне някакъв въпрос за Трофея, дето го влачим с нас.

— Добре, ти предложи нещо! — озъбих се.

— Работа над проблема — изръмжа Аахз, като се озърташе. — Това, което ни трябва, е... ей там!

Преди да успея да попитам какви ги върши, той отпраши към близкия магазин, дръпна от стената една животинска кожа и започна да увива статуята с нея.

— Страхотно — сухо отбелязах аз. — Сега разполагаме с вълнест Трофей. Не мисля, че той ще заблуди стражите.

— Ще ги заблуди, щом направиш магията — ухили се Аахз.

— Казах ти, че не мога. Това е метал!

— Не Трофея бе, глупако! — кресна менторът. — Кожата. Хващай се на работа! Преобрази я на каквото щеш. Не... превърни я в ранен войник!

Не бях сигурен дали ще стане, но затворих очи и опитах. Един пострадал войник — барабар с разкъсаната и окървавена униформа и влачещите се нозе.

— Не е лошо, момче — кимна Аахз и тикна пакета под мишница. Въздъгнах дълбоко.

Както обикновено, аз не виждах резултата от своята работа. Колчем погледнех, не съзирах никакъв офицер от стражата с ранен другар под мишницата. Съзирах люспестия Аахз, който държи подозрително издут пакет.

— Уверен ли си, че нещата са наред? — запитах със съмнение.

— Разбира се. Само... о-оп! Ето ги. Остави всичко на мен.

Това ми звучеше коварно познато, ала в момента не разполагах с много други възможности. Солдатите вече се виждаха и се носеха към нас с мрачни и яростни гримаси върху лицата.

— Натам! Бързо! Измъкват се!

Ревът на перфекта така ме стресна, че душата ми слезе в петите, но аз удържах. Бях почти привикнал към неговите неочаквани гамбити — да, почти.

— След тях! — повтаряше Аахз. — Раниха Чарли!

— Кой е Чарли? — удивих се.

— Трай, момче — изсъска моят учител, като ме награди с кръвнишки поглед, преди да насочи пак вниманието си към войниците.

Те позабавяха лудешкия си бяг и се оглеждаха по напречните улици, щом стигнеха до тях, обаче не променяха посоката. Единственото добро нещо бе, че офицерът, когото Аахз превъплъщаваше, не се забелязваше никъде.

— Не разбирате ли? — изкрещя им маскираният мъж. — Откраднах Трофея! Натам!

Това свърши работа. С яростен животински рев войниците се извърнаха и потеглиха в направлението, което Аахз им показва.

— Леле-е — промърморих аз с истинско възхищение. — Не ми се ще да ме настигнат, когато държа този Трофей.

— Май ще е определено неприятно — съгласи се менторът. — Така че ако нямаш нищо против, дали можем да тръгнем? Ммм?

— Ох! Веднага, Аахз.

Той вече бе поел и гълташе пътя на едри хапки с мощната си ускорена крачка. Докато бързах да го догоня, реших да не питам за

планове му как да минем покрай стражите на Северната порта. Дразнех го с постоянните си въпроси, а в добавка отговорите му само ме разстройваха.

Щом обаче наближихме портата, започнах все повече да се изнервям и решителността ми все повече да намалява.

— Ъ-ъ-ъ... Искаш ли да сменя маскировката на Трофея? — запитах колебливо.

— Не — долетя резкият отговор. — Но можеш леко да ни пооцапаш.

— Да ни пооцапам? — сконфузих се аз.

— С малко кал и кръв по униформите — поясниха ми. — Колкото да изглежда, че сме участвали в схватка.

Не бях сигурен какво крие в ръкава си, ала побързах да доукрася нашата дегизировка. Между другото това не е толкова лесно, както би ви прозвучало. Опитайте се да си затворите очите и да си представите мръсни униформи, докато се носите почти в тръс по някоя непозната улица. За късмет животът ми с Аахз ме бе обучил да работя в отчаяни условия, така че приключих със задачата си точно когато излизахме на портата.

Като похвала за моето ръкоделие стражът дори не си даде труд да се обърне към нас. Просто се облеци за миг и взе да вика колкото му глас държи дежурния офицер. Докато онзи се появи, ние се бяхме приближили достатъчно, та да можем да преброим зъбите му, когато неговата челюст увисна.

— Какво става тук? — запита той най-подир, вече възвърнал си самообладанието.

— Боища по улиците — изпухтя Аахз, реалистично имитирайки уморен войн. — Имат нужда от помощта ви. Ние сме вашата смяна.

— Нашата смяна! — начумери се офицерът. — Но този човек е в безсъзнание, а вие изглеждате като... Боища ли рече?

— Достатъчно сме годни да стоим на вратата — настоя Аахз и с мъка се поизправи. — Ще сторим всичко, за да освободим неколцина по-годни за битка мъже.

— Каква битка? — изпищя другият, като с мъка потисна желанието си да раздруса первекта, дано го освети.

— Бунтове — примигна моят ментор. — Букитата са сменили залозите за войната и не зачитат по-раншните залагания. Ужасно е.

Офицерът преbledня и се присви, сякаш го бяха ударили.

— Но това означава... Че аз съм заложил на тази война спестяванията си за цял живот. Не могат да го направят.

— По-добре побързай — подкани го Аахз. — Ако тълпите разкъсат букитата, никой няма да си получи парите обратно.

— След мен! Всички до един! — изрева с пълно гърло дежурният офицер, въпреки че не бе нужно. Стражите вече бяха тръгнали. Очевидно той не беше единственият, чиито мангизи бяха оставени на грижите на господата букмейкърите.

Началникът закрачи подир войниците си, след туй поспря да ни метне одобрителен поглед.

— Не знам дали ще получите медал за това — заяви мрачно той, — но аз няма да го забравя. Имате личната ми благодарност.

— Няма защо, пуяк такъв — промърмори Аахз, когато човекът хукна с все сила.

— Знаеш ли, бас държа, че наистина никога няма да го забрави — усмигнах се.

— Май се чувстваш много доволен, а, момче? — отбеляза люспестият, като повдигна критично вежда към мен.

— Да — потвърдих скромно.

— Е, полага ти се — разсмя се той и ме тупна по гърба. — Мисля обаче, че ще е най-добре да празнуваме на известно разстояние.

— Съвсем вярно — съгласих се аз и магнах великодушно към отворената врата. — След вас.

— Не, след вас! — контрира ме учителят, повтаряйки жеста ми.

Тъй като не желяехме да прахосаме в спор още време, минахме рамо до рамо сега непазената от никого северна порта на Вегас, понесли триумфално нашата плячка. Това би трябвало да реши нещата. Щом откъгнахме успешно Трофея, би било нищо работа да го върнем на Та-хоу, да го разменим за Тананда и да се поотпуснем на едно празнуване у дома на Буна.

Всъщност редно бе да съм по-наясно с живота.

Всеки път, когато ситуацията изглежда кротка и спокойна, се случва нещичко, което да ни обърка картите. Ако не се появят непредвидени външни усложнения, то или се развихря нравът на Аахз, или аз си отварям голямата уста. В този случай външни усложнения нямаше, но късметът ни се изчерпа. Нито пък можеше да укоряваме

някого от нас: и двамата търпяхме критика. Аахз — за своя нрав, а моя милост — заради голямата си уста.

Почти се бяхме върнали на мястото, където скрихме Грифин, когато перфектът отправи едно неочаквано искане:

— Слушай, момче, какво ще речеш да махнеш маскировките ни за малко?

— Защо? — попитах логично.

— Без специална причина — сви рамене той. — Просто желая да погледна този Трофей, който ни създаде толкова много грижи.

— Че не го ли видя във Вегас? — сбърчих чело аз.

— Не истински — призна моят ментор. — Отначало бях зает да прогоня войниците и цивилните, а след това пък беше нещо едро и тежко за носене. Така и не се спрях да го разгледам, както следва.

За да отстраня маскировките, ми бяха нужни само няколко секунди. По-лесно е да ги махнеш, отколкото да ги създадеш, понеже можеш да видиш как трябва да изглежда крайният резултат.

— Заповядай! — обявих.

— Благодаря, момче — ухили се Аахз, остави Трофея на земята и бързо го разви.

Въпросният Трофей си бе все тъй грозен, както винаги; не че бях очаквал това да се промени. Дори отблизо — докато наставникът ми го съзерцаваше — изглеждаше още по-зле. След малко той се дръпна назад и се вторачи отново в него. Накрая го обиколи, изучавайки чудовището от всички ъгли.

По някаква причина мълчаливата му съсредоточеност ме накара да се чувствам неловко.

— Е, какво мислиш? — попитах в старанието си пак да завържа разговор.

Аахз бавно се извърна към мен и забелязах, че люспите му са забележимо по-тъмни от обичайното.

— Това ли е то? — блъвна той, като махна с палец назад през рамото си към статуята. — Това ли е Трофеят? Значи ти остави да заловят Танда и ни прекара през всичко туй заради едно противно парче скулптура?

Нещо изщрака меко в мозъка ми, запалвайки въгленче гняв. Искам да кажа, че никога не съм се преструвал, че харесвам Трофея, и *всъщност* го беше избрала Тананда.

— Да, Аахз — произнесох отчетливо. — Сам виждаш.

— От всичките ви тъпи номера, които сте правили, този е върхът! — разбесня се моят ментор. — Ти си заряза учението, профука цяло състояние, да не говоря пък, че сложи вратовете на всинца ни на ешафода, и за какво?

— Да, Аахз — успях да отвърна.

— И Танда! Знам, че си е малко смахната, но чак пък толкова! Много ми се ще да я оставя там, където е сега.

Опитах се да кажа нещо, ама нищо не излезе.

— Всичко, което искам да чуя от теб, чирако, е: защо?

Беше се надвесил заплашително над мен.

— Дори немощните умове се нуждаят от мотив. Какво смятахте да правите вие двамката с тая купчина боклук, когато я откраднехте? Това ми обясни!

— Щеше да е подарък за рождения ти ден! — креснах аз, тъй като бентът най-сетне се отрици.

Аахз застина на място и по лицето му бавно се разля израз на удивление.

— По... подарък за моя рожден ден? — запита с изтънял гласец.

— Точно така, господине — изръмжах. — Изненада. Искахме да ти намерим нещо специално. Нещо, което никой друг не е имал, независимо колко ще ни коства. Сигурно е било глупаво от наша страна, нали?

— Моят подарък за рождения ден — отрони той, извърнал се да погледне отново Трофея.

— Е, вече всичко приключи — озъбих се диво насреща му. — Нали сме си дръвници с немощни умове, лапнахме такъв голям залък, че трябваше ти да ни отърваваш. Хайде да освободим Танда и да си вървим у дома. Може би тогава ще можем да забравим случая — ако ти ни позволиш.

Первектът стоеше неподвижно с гръб към мен. След като дадох воля на яростта си, изневиделица почувствах, че съжалявам, загдето го насалих тъй безжалостно.

— Аахз? — запитах, доближавайки го отзад. — Хей! Хайде, трябва да го върнем и да вземем Танда.

Той бавно се заобръща, докато погледите ни се срещнаха. В очите му имаше далечен блясък, какъвто до този момент не бях

виждал.

— Да го върнем? — благо подхвана менторът. — К'во искаш да кажеш с това „Да го върнем“? Та туй е подаръкът за рождения ми ден!

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА:

... и тогава започна веселбата.

Н. БОНАПАРТ

Бях присъствал на военни съвети и по-рано. Не съм бил луд по тях, но съм се справял. При тези случаи обаче единствената страна, която имаше някакви смътни умения в областта на магията, беше нашата. Сега и трите страни щяха да разполагат с магьосници.

— Може би няма да дойдат — предположих с надежда.

— Когато става дума за техния ценен Трофей? — ухили се Аахз.
— Няма начин. Ще пристигнат.

— Ако са получили съобщенията — поправих го. — Хлапакът Грифин може просто да е отпрашил към хоризонта.

Моят ментор подигравателно вдигна вежда.

— Момче, я си спомни времето, когато ти беше чирак — предложи той. — Да речем, че някой магьосник ти дадеше да занесеш съобщение. Щеше ли да опиташ да се измъкнеш?

— Ами... — предадох се аз.

— Ще пристигнат — заключи твърдо Аахз. — Само бих искал Куигли да е пръв.

След като изчезна и последната ми надежда, аз се посветих на рандевуто и насочих вниманието си към заобикалящите ни предмети.

— Не можеш ли поне да ми кажеш защо се срещаме тук? — попитах. — Защо не сме в гората, където барем има няколко дървета, зад които да се притулим, ако нещата загубеят. Какво му е толкоз специалното на този щатион?

— Казва се стадион, момче — поправи ме той, като извърна очи нагоре. — И виждам три основателни причини да уговорим срещата си на това място. Преди всичко и вегасците, и тахойците знаят къде се намира. Второ, и двете страни го смятат за ничия земя.

— А третото? — притиснах го аз.

— Ти сам го спомена — размърда рамене Аахз. — Тук няма прикрития. Нищичко, зад което да се скриеш.

— Че туй добре ли е?

— Помисли си бре, момче — въздъхна моят ментор. — Ако ние можем да се скрием зад едно дърво, същото би могъл да направи и някой друг. Разликата е, че те имат повече хора за криене.

— Искаш да кажеш, че не биха се посвенили да ни нападнат из засада? — удивих се.

— Възможността съществува. Аз просто се надявам, че след като уредихме срещата на толкова открито място, сме намалили вероятността.

Едно нещо трябва да призная на Аахз. Всеки път, когато съм уплашен, мога да разчитам на него да изръси точно онова, което е нужно, за да превърне моята уплаха в почти истерична паника.

— Ъ-ъ... сър — започнах предпазливо. — Не е ли вече време да ме посветиш в този твой основен план?

— Естествено — ухили се наставникът ми. — Ще се видим с представителите и на Вегас, и на Та-хоу.

— Но какво мислиш да им кажеш? — не мириях аз.

— Пропускаш основното, момче. Причината да се срещна и с едните, и с другите едновременно е, понеже не желая да се повтарям. Значи ако сега ти обясня всичко, на срещата просто ще трябва да се повтора. Разбра ли?

— Не — заявих безцеремонно. — Не разбрах. Смята се, че съм твой чирак, нали? Е, как да ти помагам, като не зная какво става?

— Добър довод — съгласи се Аахз. — Ще ми се да го беше изтъкнал по-рано. Щото в момента е твърде късно. Нашите гости пристигат.

Обърнах се да погледна в посоката, в която той сочеше, и открих, че е прав. От някакъв вход на половината път към горния край на стадиона се бе появила малка група и ето че членовете ѝ слизаха един подир друг по стълбите към терена, където ги чакахме. Докато наблюдавах приближаването им, бях отново поразен от размерите на игрището. Бях схванал, че то е голямо още щом пристигнахме и видях как седалките му редица след редица заобикалят тревното поле. Сега обаче, като гледах колко миниатюрна изглежда групата сред тази обстановка, все по-ясно осъзнавах действителните мащаби на

стадиона. Както стояхме, се опитах да си представя, че седалките са изпълнени с хиляди и хиляди хора — всички зяпнали надолу към игрището, — и самата мисъл ме изправи на нокти. За щастие вероятността някога наистина да съзря това беше много, *ама много* малка.

Скоро делегацията бе вече достатъчно близо до нас, за да различим отделните ѝ членове. Но туй не ни беше от кой знае каква полза, тъй като ние не познавахме никого от нейния състав. Най-сетне открих между тях Грифин и оттук заключих, че насам идва тахойската група. Щом го разбрах, успях да забележа Куигли, който вървеше последен. Би трябвало да го разпозна по-рано, ала той беше маскиран като тупан, което за миг ме обърка. Всъщност в това имаше смисъл. В края на краищата Аахз и аз в момента бяхме дегизирани като хора от Тупания, тъй че бе съвсем логично Куигли също да крие своя чуждоизмеренски произход. Понякога се безпокоя, че по навик, изглежда, изпускам да видя очевидното.

— Стоп, достатъчно! — ревно Аахз.

Делегацията послушно се закова на един хвърлей от нас. Хрумна ми, че щеше да е по-добре, ако бяха спрели на малко *повече* от хвърлей, но си премълчах.

— Ние сме готови да обсъдим връщането на Трофея — обади се представител на тахойците, като пристъпи напред.

— Ние не сме — рязко отговори моят ментор.

Това предизвика малко объркване в групата и те започнаха да мърморят заплашително помежду си.

— Аахз! — примолих се.

— С други думи — бързо добави перфектът — онова, което имаме да съобщим, ще почака, докато пристигне и третата страна. Междувременно искам да поприказвам с вашия майстор магьосник.

Последва кратко съвещание, а сетне Куигли тръгна към нас. Дори от разстояние успях да видя, че е разстроен.

— Здравсти, господин Куигли — ухили се Аахз. — Как са триковете?

— Определено се надявам, че можеш да ми обясниш това — отсеке бившият ловец на демони, без да обърне внимание на сърдечното поздравление.

— Какво да ти обясня? — парира невинно моят учител.

— Ти ми обеща... или по-скоро майстор Скийв обеща... че вие двамата няма да вършите нищо, което да застраши моята работа.

— И не сме вършили — допълни Аахз.

— Напротив, извършихте! — държеше на своето Куигли. — Съветът очаква от мен да употребя магическите си способности, за да отмъкна Трофея при тази среща. Ако не го сторя, мога да целуна службицата си за сбогом.

— Не се тревожи — успокой го демонът от Перв. — Взели сме това предвид.

— Взели ли сме го? — промърморих удивено.

Аахз ми хвърли убийствен поглед и продължи:

— Аз ти гарантирам, че към края на срещата Съветът няма да очаква от теб да използваш срещу нас каквато и да било магия.

— Искаш да кажеш, че доброволно ще върнеш Трофея? — запита Куигли, явно оживен. — Длъжен съм да заявя, че това е много почтено от твоя страна.

— Не, не е — поправи го менторът — и ние не се каним да го дадем обратно. Всичко, което казах, е, че няма да очакват от теб да им го върнеш с магическо въздействие.

— Ама...

— Причината да организирам този разговор — прекъсна го Аахз — е да изясня нещо дребно от предишния.

— Какво? — намръщи се Куигли.

— Ти обеща да освободиш Танда, ако Трофеят бъде възстановен. Сега, щом Та-хоу получи възможност да си върне тоя Трофей, обаче не го направи, сделката още ли е в сила? Ще пуснеш ли Танда?

— Ами... предполагам, че да — неохотно се съгласи бившият ловец на демони, като си хапеше устната. — Само че не мога да си представя те да не го поискат.

— Да желаеш нещо и да си в състояние да го вземеш са две различни работи — захили се Аахз.

— Но от мен се очаква да им помагам с моята магия!

— Този път не се очаква — поправи го первектът. — Вече ти казах, че...

— Момчета, таен разговор ли водите? Или всеки може да се включи в него?

Всички се извърнахме и открихме, че към нас трополи Маша. Останалата част от вегаската делегация изчакаше зад нея — явно бяха пристигнали, докато бърбяхме с Куигли.

— Мили Боже! Какво е туй? — ахна Куигли, оцъклил се към приближаващите телеса на дамата.

— Това е Маша — отзовах се нехайно аз. — Нали знаеш, магьосницата на вегасци!

— Това е Маша? — повтори като ехо той и с мъка преглътна.

— Ако ни извиниш за момент — предложи Аахз, — имаме да обсъдим с нея някои нещица преди срещата.

— Разбира се... естествено...

Бившият ловец на демони бързо се оттегли, очевидно облекчен, че е успял да избегне рандевуто лице в лице със своя съперник.

— Хората от Съвета ми казаха, че този, с когото току-що разговаряхте, бил Куигли — обяви дебеланата, като проследи с поглед бягството му. — Вярно ли е?

— Ммм... да — признах аз.

— Момчета, нали не се опитвате да изгъбаркате старата Маша? — тонът ѝ беше дружески, но очите ѝ се присвиха подозрително.

— Скъпа моя лейди! — ахна Аахз. — Ти ме нараняваш! Не обещахме ли заради теб да неутрализираме демона на Куигли?

— И още как!

— А би било изключително трудно да се уреди това, без поне да можем да разговаряме с неговия магьосник. Не е ли тъй?

— Ами... да.

— Значи ние още не сме започнали да работим по проекта, пък ти ни обвиняваш, че те гъбаркаме! Би трябвало ей сегичка да си тръгнем и да те оставим сама да решаваш собствените си проблеми.

Наложи се да сподавя една усмивка. Аахз, изпълнен с възмущение, е в най-добрия случай комична гледка. Маша обаче налапа примамката барабар с кукичката, кордата и блесната.

— Хайде, недей така — примоли се тя. — Не съм искала да ви обърквам плановете. Освен това можете ли да ме гълчите, че съм малко подозрителна, след като вие свихте Трофея и офейкахте?

Люспестият въздъхна драматично:

— Не ти ли казахме да не се изненадваш от нищо, което направим? Хубава работа! Предполагам, че друго не бихме и могли да

очакваме, щом си имаме вземане-даване с човек, който не успява да проумее тънкостите на нашите планове.

— Искаш да кажеш, че кражбата на Трофея е част от твоя план да неутрализираш демона? — запита Маша и очите ѝ се закръглиха от благоговение.

— Разбира се! — махна с ръка Аахз. — Или по-скоро беше. Виждаш ли, Куигли е призовал този демон, за да му помогне да открадне Трофея от Вегас. Е, ако вегасци не притежават статуята, помагачът няма да му е нужен за нищо, нали?

— Струва ми се малко несигурно — начумери се магьосницата.

— Права си. Ето защо се зарадвах толкова много, когато мо... исках да кажа, когато майстор Скийв измисли този нов план.

— Аз ли?

Ръката на Аахз обгърна моите рамене с железен хват, който отстрани всякаква мисъл за протест от ума ми.

— Толкоз е скромнен — обясни ѝ менторът. — Слушала ли си какъв гениален тактик е? О, той предложи начин да се неутрализира демонът... и да се даде на Вегас добра възможност да си върне Трофея.

— Умирам да го чуя — оповести нетърпеливо Маша.

— И аз — промърморих. Прегръдката на Аахз се затегна застрашително.

— В такъв случай ми се струва, че сме готови да започнем — обяви той. — По-хубаво ще е да идеш при твоята делегация. Не ми се иска да изглежда, че си имаме фаворити. И помни... съгласявай се с нас, без да се чудиш какво говорим. Ние сме на твоя страна.

— Точно така! — намигна тя и си тръгна.

— Слушай, ъ-ъ, Аахз — успях да издумам най-накрая.

— Да, момче?

— Ако ти си на страната на Куигли и на страната на Маша, кой е на моя страна?

— Аз, разбира се.

Опасявах се, че ще каже нещо такова. Ставаше все по-ясно, че наставникът ми ще се измъкне от тази работа в чудесна форма независимо от развоя на събитията. Време да обмисля това обаче нямах.

Аахз вече приканваше групите да минат напред, за да започнем срещата.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА:

*Убеден съм, че можем да обсъдим нещата
като цивилизовани хора.*

ДЖ. УЕЙН

— Предполагам, че всички умираете от любопитство защо съм ви извикал тук — подзе ухилен до ушите моят ментор.

Струва ми се, че го беше замислил като шега. Реших така, понеже разпознах неговата „очакваща смях“ усмивка. За беда той я демонстрираше не на нужната тълпа. Тупаните не са прочути с чувството си за хумор.

— Смятам, че е, за да говорим за Трофея — сухо отбеляза един изискан индивид от тахойската група. — Иначе само си прахосваме времето.

— О, за Трофея е — побърза да го увери Аахз.

— Който вие откраднахте от нас! — додаде отровно представител на вегасците.

— След като вие пък го откраднахте от нас! — изстреля в отговор тахойският оратор.

— Едва когато вие ни го взехте с измама на Голямата игра.

— Искането беше напълно законно! В правилника ясно се казва...

— *Онова* правило не е било използвано от триста години. Оттогава насам е имало четири решения, които противоречат...

— Господа, моля ви! — призова Аахз и вдигна ръце, за да въдвори ред. — Всичко това е вода под подвижния мост, а също така съвсем встрани от въпроса. Припомнете си, че в момента никой от вас не притежава Трофея. *Ние* го притежаваме.

Последва миг на напрегнато мълчание, докато двете страни осмислят тази забележка. Най-накрая говорителят на тахойците пристъпи напред.

— Много добре — твърдо подчерта той. — Кажете колко искате за връщането му. Съветът на Та-хоу е готов да предложи...

— Вегас ще качи над всяко ваше предложение, което ще направите.

— А пък Та-хоу ще качи два пъти повече от всяка сума, която Вегас обяви — изстреля говорителят.

Това започна да ми звучи доста приятно. Може би съм се мотал с Аахз прекалено дълго, но потенциалните финансови изгоди от сегашното ни положение ме впечатлиха като изключително добри. Единствената предвидима трудност беше настояването на първекта да задържи своя подарък за рождения си ден.

— Ако опитате нещо, нашата магьосница ще...

— Вашата магьосница! Та нали ние я уволнихме? Ако тя опита нещо, *нашият* магьосник ще...

Бушуващият дебат пак си проби път със сила в моето съзнание. Това последното ми прозвуча така, сякаш работите можеха да станат много бързо твърде неприятни. Хвърлих гневен поглед към Аахз, ала, както обикновено, той беше далеч пред мен.

— Господа, господа! — призова люспестият с повторно вдигане на ръцете.

— Кого наричаш господин, бе?

— И дами — поправи се моят ментор, присвил очи към източника на гласа. — К'во знаете вие? ИРА отново нанася удар.

— Какво е това ийра? — сбърчи вежди представителят на тахойците, повтаряйки дума по дума мисълта ми.

— Изглежда — продължи Аахз, като съвършено загърби въпроса, — нашите мотиви са били погрешно изтълкувани. Ние не се сдобихме с Трофея, за да искаме откуп за него. Точно обратното. През цялото време имахме намерение да се уверим, че той ще отиде при законния си собственик.

Откъм вегасци се надигна грозно ръмжене.

— Отлично! — просия говорителят на Та-хоу. — Щом не желаете да приемете възнаграждение, ще се съгласите ли поне да ни придружите обратно в града като наши гости? Положително ще го отпразнуваме и...

— Аз казах „законния собственик“ — сряза го с гримаса Аахз.

Говорителят замлъкна, а усмивката му се стопи до опасно намръщване.

— Да не би да твърдиш, че не ние сме законните собственици? — озъби се той. — Ако си мислиш, че основанието на Вегас е по-добро, тогава защо преди всичко открадна Трофея?

— Нека да ви обясня още веднъж — въздъхна моят ментор. — Статуята ще принадлежи на своя законен собственик. Следователно Вегас също се изключва.

Последното изречение напълно обърка делегата. Не го упреквам. Логиката на Аахз мен също ме пообърка... и аз бях на негова страна!

— Ако съм разбрал правилно — продължи високомерно моят учител, — Трофеят отива у спечелилия отбор, у победителя в Голямата игра — като награда за това, че е най-добрият тим за годината. Така ли е?

— Естествено — кимна говорителят.

— А защо смятате, че отборът, който е завоювал победа в Голямата игра, е най-добрият такъв? — запита невинно Аахз.

— Защото *има* само два отбора. Оттук логично следва, че...

— Ето къде бъркаш — прекъсна го менторът от Перв. — Съществува и друг тим.

— Какво? Друг ли? — примигна от удивление делегатът.

— Точно така. Тим, който никой от вас не е срещал, да не говоря пък, че не го е надвивал. И ние твърдим, че докато той не бъде победен, нито Та-хоу, нито Вегас имат правото да обявят своята команда за най-добра през годината!

Стомахът ми направи флиг-флаг. У мен започваше да се оформя някакво лошо предчувствие.

— Това е смешно! — обади се говорителят на Вегас. — Никога не сме и чували за друг отбор. Впрочем чий е той?

— Наш — усмихна се Аахз. — И ние предизвикваме и двата ви състава да играем тристранен мач на туй място след тридесет дни... Победителят взима всичко.

Лошото ми предчувствие се оправда. За момент се почудих дали да не променя маскировката си и да се измъкна с някоя от делегациите. После осъзнах, че тази възможност е изключена. Двете групи се бяха оттеглили така, че да не ги чуем, за да могат да обсъдят предложението на перфекта. Отидоха толкова далеч, че нямаше начин да се

присъединя към тях, без да ме забележат. Като не ми оставаше какво друго да направя, се обърнах към Аахз.

— Това ли ти беше планът? — запитах. — Да ни накараш да играем някаква игра, за която не знаем абсолютно нищо, и то не срещу един, а срещу два отбора? Това не е план, ами катастрофа!

— Прецених, че така ще имаме най-реален шанс да освободим Танда и да запазим Трофея — сви рамене моят наставник.

— Туй е шанс да ни потрошат главите — поправих го аз. — Би трябвало да съществува и по-лесен начин.

— Е, да, съществуваше — уточни Аахз. — За нещастие ти го профука, обещавайки, че няма да сторим нищо, което да застраши работата на Куигли.

Мразя Аахз да е прав. Яд ме е почти толкова, както когато ме уловят в моите собствени тъпи грешки. В повечето случаи тези два феномена се съчетават едновременно в живота ми.

— Защо не ми каза за този план? — избучах аз, за да скрия неловкостта си.

— А ти щеше ли да се съгласиш, ако ти бях казал?

— Не.

— Ето защо.

Настъпи малка пауза.

— Какво ще стане при положение, че откажем да приемем твоето предизвикателство? — обади се говорителят на Та-хоу.

— Тогава ще смятаме себе си за победители поради неявяване — отвърна Аахз.

— Е, Вегас ще е тук — долетя решението от другата група.

— А също и Та-хоу — беше спонтанният отговор.

— Ако мога да запитам — поинтересува се вегаският делегат, — защо избрахте срещата да е след тридесет дни?

— Ще ви трябва време, за да очертаете триъгълно поле — обясни моят ментор. — И освен това си помислих, че вашите търговци ще поискат повече от една седмица да приготвят сувенирите си.

Двете групи закимаха при последното съображение.

— Значи сте съгласни? — притисна ги Аахз.

— Съгласни! — ревна Та-хоу.

— Съгласни! — повтори досущ ехо Вегас.

— Щом споменахме за търговия — отбеляза говорителят на Та-хоу, — как се казва вашият отбор? Ще ни трябва името му, преди да сме започнали производството на сувенири.

— Наричаме се „Демоните“ — рече Аахз и ми намигна. Светкавично загорях какъв всъщност е неговият план. — Искате ли да разберете защо?

— Ами... мога да допусна, че защото играете като демони.

— Не просто „като“! — ухили се моят учител. — Партньоре, да им покажем ли?

— Защо не? — усмихнах се аз, затваряйки очи.

Само за миг нашата маскировка изчезна и за пръв път делегатите видяха какво стои срещу тях.

— Както казах — обяви Аахз, оголвайки всичките си зъби, — не просто „като“ демони.

Гамбитът беше добър и би следвало да проработи. Всеки здравомислещ човек би се разтреперал от възможността да се изправи против отбор от демонски изчадия. Никоя жертва не би била твърде голяма, за да се избегне такъв сблъсък. Само че ние бяхме пропуснали една дребна подробност. Тупаните не са здравомислещи хора.

— Отлично! — възкликна говорителят на Та-хоу.

— Какво? — примигна Аахз и лицето му се издължи.

— Това би трябвало да изравни шансовете — продължи същият говорител. — Точно туй обсъждахме... дали ще можете да съберете достатъчно добър тим, та да стане истинска схватка. Но сега... Е, *този* мач всеки ще иска да го гледа.

— Вие... не се ли боите да играете срещу демони? — запита бавно перфектът.

Вече беше ред на другия да се усмихне.

— Скъпи ми приятелю — изхили се той, — ако някога беше видял как играят *нашите* отбори, нямаше да има нужда да задаваш подобен въпрос.

С тези думи тахоецът се обърна, за да се присъедини към делегацията си, тъй като двете групи се бяха приготвили да се оттеглят от срещата.

— Ти не им ли подслуша разговорите? — изсъсках аз.

— Ако си спомняш — изръмжа в ответ Аахз, — по това време бях зает да бърбям с твоя милост.

— Значи сме загазили — завайках се.

— Може и да не сме — поправи ме той. — Куигли! Възможно ли е да разменим една дума с теб?

Бившият ловец на демони мигом се присъедини към нас.

— Длъжен съм да заявя — изхихика той, — че вие, момчета, свършихте отлична работа, за да ме измъкнете от туй неудобно положение. Сега за тях е въпрос на гордост да си извоюват обратно Трофея на игрището.

— Чудесно — изръмжа Аахз. — А какво ще кажеш за твоята част от сделката? Та-хоу запазва своите шансове, така че няма никаква причина да държиш Танда.

— Ммм... и да, и не — поправи го Куигли. — Идва ми наум, че ако я пусна сега, ти ще имаш и Трофея, и госпожицата, поради което ще ти липсва всякаква мотивация да се върнеш за играта. За да изпълниш обещанието си да дадеш на Та-хоу възможност да спечели този Трофей, мачът трябва да се състои. Тогава аз ще освободя Танда.

— Много ти благодаря — избълва моят ментор.

— Няма защо — махна с ръка бившият демоноловец и тръгна към своята група.

— Какви ще ги дъвчем сега? — запитах не без сарказъм.

— Ще съберем отбор — повдигна рамене Аахз. — Хей, Грифин!

— Какво искате, бе? — отвърна недоволно младокът.

— Възникна още една задача за теб — усмихна се моят учител. — Всичко, което трябва да сториш, е да тренираш нашия тим. Има... няколко пункта в играта, които не са ни много ясни.

— Не — твърдо заяви Грифин.

— Виж к'во, късако...

— Чакай малко, Аахз — прекъснах го. — Грифин, този път не те заплашваме. Предлагам ти работа с добра заплата, за да ни помогнеш.

— Ка-ак!? — кресна люспестият.

— Млъкни, Аахз.

— Вие не разбирате — прекъсна ни на свой ред младокът. — Нито парите, нито заплахите могат да ме накарат да променя решението си. Помогнах ви да откраднете Трофея от Вегас, но няма да ви съдействам срещу собствения си отбор. По-скоро ще умра, отколкото да го направя.

— Има неща, които са по-лоши от умирачката — злоещо подметна Аахз.

— Остави ги тия, сър — рекох му твърдо и добавих: — Все пак ти благодарим, Грифин. Ти ни помогна много, когато се нуждаехме, така че не те виня, загдето сега не искаш. Побързай. Останалите те чакат.

Загледахме се как той подтичва към своята делегация.

— Знаеш ли, момче — въздъхна най-сетне Аахз, — един ден ще си имаме дълъг разговор за тези твои възвишени идеи.

— Готово, господине — кимнах. — Междувременно какво ще правим с тоя мач?

— Какво друго можем да направим? — учуди се наставникът ми. — Ще съберем отбор, разбира се.

— Просто тъй? — потрепнах. — И къде ще идем да намерим играчи, да не говорим пък за някой, дето да знае как се играе?

— Къде другаде? — ухили се Аахз, като занাগлася *И*-скачача. — На Пазара на Дева!

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА:

*С колко точки разлика се очаква да свърши
Третата световна война?*

Р. РЕЙГЪН

На няколко пъти в този разказ споменавах за Пазара на Дева. Може би се чудите какво всъщност представлява. Аз също... а пък съм бил там!

Дева е родното измерение на деволите, които навсякъде са признати за най-добрите търговци. Можете да откриете отправки за тях във вашия фолклор. Сделките с деволите обикновено изглеждат невероятни и често се оказват катастрофални. Аз лично съм си имал работа само с двамина от Дева. Единият докара нещата дотам да висна (не да го чакам, ами на въжето!), а другият ми продаде моя дракон, Глийп. Приятно ми е да си мисля, че туй изравнява сметката, обаче Аахз упорито твърди, че като батсман^[1] съм нула — каквото и да означава думата.

Както и да е, в това измерение съществува целогодишен и целоденонощен Пазар, където деволите се срещат, за да търгуват помежду си. На него има всичко, което човек може да си представи, и повечето неща, дето не може. Остава ви просто да се спогодите с господата рогатите. За късмет Пазарът е достатъчно голям, така че се срещат множество дубликати, и понякога е възможно да разиграете търговците, като ги противопоставите един на друг.

Два пъти съм ходил там — винаги с Аахз. Сега обаче беше първият път, когато се озовах на същото място в дъждовно време.

— Вали — изтъкнах, като смръщих лице към надвисналите облаци. Бяха тъмнооранжеви, което бе твърде живописно, ала с нищо не правеше измокрянето по-приятно.

— Знам, че вали — остро ми отвърна первектът. — Хайде. Дай да влезем тук, докато се ориентирам.

„Тук“ в този случай бе нещо като невидим мехур, обгръщащ една сергия. Изглежда, че той вършеше достойна за възхищение работа, изолирайки я от дъжда. Навремето съм използвал магически щитове, за да държа надалеч някои нежелани натрапници, но никога не ми беше хрумвало да ги употребява срещу стихииите.

— Купувате ли или гледате, уважаеми господо? — запита собственикът, като се запромъква с рамото напред към нас.

Хвърлих поглед към Аахз, обаче той се бе изправил на пръсти и преценяваше околността.

— Ъ-ъ-ъ... по-скоро се озъртаме.

— Тогава стойте на дъжда! — долетя изръмжаният отговор. — Ако не знаете, силовите полета струват пари. Това е демонстрационен щанд, а не комунална придобивка.

— Какво е силово поле? — заувъртах.

— Вън!

— Хайде, момче — рече Аахз. — Зная къде се намираме.

— Къде? — кимнах недоверчиво.

— Насред щанда на най-грубия търговец на Пазара — обясни моят наставник, повишавайки тон. — Ако не го бях видял с очите си, нямаше да повярвам.

— Я, какво значи това? — начумери се собственикът.

— Ти ли си Гарбелтон? — попита Аахз, като насочи вниманието си към него.

— Ами... да.

— Твоята репутация те изпреварва, господине — високомерно изви глас спътникът ми, — и тя е унищожавашо точна. Да вървим, майстор Скийв. Ще си свършим работата някъде другаде.

— Но, джентълмени! — отчаяно ни призова Гарбелтон. — Не бихте ли премислили...

Изгървах останалото, тъй като Аахз ме подбра и закрачи в дъжда.

— Защо беше всичко туй? — поисках да узная в мига, когато наруших ритъма си, за да прескоча една локва. Менторът стъпи право в нея и обля с кестенява кал целите ми крака. Страхотно.

— Кое? А, просто малко пушилка, та да си спасим реномето. Не е добре за репутацията ти да те изхвърлят от разни места... особено пък защото не купуваш.

— Искаш да кажеш, че преди това не си и чувал за него? Тогава откъде му научи името?

— Пишеше го на табелата над сергията — ухили се люспестият. — Ама нали му дадох да разбере? Няма друго, което един девол да мрази толкова, както да изгуби потенциален купувач... освен да върне някой заем.

Колкото и да ми е скъп Аахз и колкото и да харесвам напътствията му, почне ли да злорадства, може да ти се обърнат червата.

— Все още сме на дъжда — пренасочих вниманието му.

— Аха, но сега знаем къде отиваме.

— Знаем ли?

Аахз изохка, криввайки встрани, за да заобиколи една дребна старица, която клечеше наред улицата и се кискаше над някакъв котел. Точно като минавахме, от дълбините на котела се появи голяма космата лапа, обаче госпожата я шляпна с дървената си лъжица и лапата изчезна от погледа. Первектът изобщо не се съсредоточи в цялата процедура.

— Слушай, момче — обясни, — тук търсим две неща. Първо, трябва да наемем неколцина играчи за нашия отбор...

— Как можем да наемем някого за отбора, когато преди всичко не знаем нищо за играта? — прекъснах го.

— Второ — продължи лаконично моят ментор, — ще се наложи да открием някой, който ще успее да ни осведоми за подробностите на тази игра.

— Ох!

Успокоен както подобава, пет-шест минути се мъкнах до него в мълчание, като тайно поглеждах към витрините, край които крачехме. Сетне ми хрумна нещо.

— Виж... ъ-ъ, Аахз?

— Да, момче?

— Ти въобще не ми отговори на въпроса. Къде отиваме?

— В гостилница „Златният полумесец“.

— В „Златният полумесец“? — повторих, леко оживен. — Да видим Гюс?

— Точно така — ухили се Аахз, бляскайки със зъбите си. — Гюс умира да залага. Би могъл да ни свърже с някой букмейкър, на когото

може да се разчита. Освен това ни дължи услуга. Току-виж успеем да го вкараме в отбора.

— Хубаво — рекох и наистина си го мислех.

Този Гюс е гаргойл. Той беше член на екипа, дето използвахме да спрем армията на Големия Юлий и аз му вярвам колкото на Аахз... а може би и леко отгоре. Всеки, който употребява израза „каменно сърце“, въобразявайки си, че така намеква за чувствителност, никога не е имал работа с Гюс. Допускам, че сърцето му е каменно, както и всичко останало в него, обаче той е едно от най-отзивчивите същества, които съм срещал. В добавка: това без съмнение е най-стабилното създание, с което съм се запознал благодарение на моя ментор. Ако Гюс се присъединеше към нашия отбор, щях да се тревожа много по-малко... добре де, малко по-малко. Пък и той може би щеше да се окаже прекалено разумен, за да се остави да го въвлечем в този откачен план. А колкото до букитата...

— Хей, сър — примигнах — За какво ни е букмейкър?

— Да ни даде информация за играта, разбира се.

— Някой си букмейкър от Дева да ни обясни как играят Голямата игра тупаните?

— По-умно от това не можем да направим — повдигна рамене Аахз. — Сам чу Грифин. Никой на Тупания няма да ни осветли положението на нещата, още повече пък да ни помогне да съберем отбор. Но не увесвай нос. Букитата са доста печени в зрелищните спортове, а тия на Дева са най-добрите.

Няколко минути размишлявах над думите му и реших да задам въпроса, който ме тормозеше от срещата с двете делегации насам:

— Аахз? Когато им отпрати предизвикателството, очакваше ли наистина да играем играта?

Моят учител се закова на място и вихрено се извърна към мен.

— Мислиш ли, че щях да ги предизвикам, ако не възнамерявах да се бия? — остро попита той. — Да не ме смяташ за някой хлевоуст блъфър, който по-скоро ще се измъкне с приказки, отколкото с бой?

— Мина ми през ума — признах.

— Е, прав си — ухили се Аахз и пак опъна пергела. — Ти се учиш доста бързо — за бунак. Не, всъщност си мислех, че щом махнем маскировката си, те ще се откажат. А освен това не предполагах, че Куигли ще прозре номера и ще разкрие нашите карти.

— Той също се учи бързо — отбелязах. — Боя се, че може да се превърне в истински проблем.

— Няма такъв вариант — изсумтя менторът. — Стигне ли до магия, ти ще го направиш мат и маскара.

— Само дето обещах да не работя срещу него — подметнах мрачно аз.

— Нека туй не те притеснява — настойчиво рече Аахз и прехвърли ръка през раменете ми. — В това отношение и двамата допуснахме отделни грешни анонси. Остава ни единствено да си изиграем картите.

— Да лапнем куршума, така ли? — свих лице в гримаса.

— Точно така. Ей, ама ти наистина се учиш бързо.

Все още не знаех какво е куршум, но се възползвах от някои от любимите фрази на перфекта. Ако не друго, сега поне можех да създам илюзия за интелигентност.

Гостилница „Златният полумесец“ вече се виждаше. Очаквах Аахз да ускори крачка... имам предвид, че валеше като из ведро. Вместо това обаче моят ментор леко забави ход, мятайки погледи към една смесена групичка същества, скупчени под някакъв брезентов навес.

— Хоп-па-а! — възкликна той. — Какво откриваме тук?

— Прилича ми на смесена групичка същества, скупчени под брезентов навес — отбелязах сухо или поне толкова сухо, колкото съумях, при условие че бях мокър до костите.

— Играят на крапс^[2] — заяви Аахз. — Чувам им заровете.

Можеш да вярваш на демон от Перв, че от стотина крачки е доловил звука на зарове, търкалящи се по земята.

— И? — запитах.

— И мисля, че сме намерили нашия буки. Онзи високият, дето е зад останалите. По-рано също сме си взаимодействали.

— Ще говорим ли сега с него? — реагирах нетърпеливо.

— Не „говорим“ — поправи ме Аахз. — Аз ще говоря. Ти се навличаш в достатъчно каша или сред порядъчни тълпи, без да те въвеждам в игра на крапс. Ще ме изчакаш в гостилницата. Гюс би следвало да може да те държи под наблюдение.

— Уф, добре.

Бях разочарован, но пък исках да се скрия от дъжда.

— И между тук и там не спирай да говориш с никого. Чу ли ме?
— Да, сър — кимнах и препуснах в тръс.
— И каквото и да правиш, не яж от оная храна!
— Майтапиш ли се? — разсмях се. — Че аз съм бил тука и друг

път.

Ястията в „Златният полумесец“ в най-добрия случай са съмнителни. Дори и след като бях скачал по разни измерения с Тананда и бях видял какво минава там за храна, не бих сложил собственооръчно в устата си нищичко от туй заведение.

Докато приближавах, забелязах през витрината, че гостилницата е празна. Това ме изненада. Имам предвид, че от предишното си идване знаех, че насам обикновено се събира бая народ, а поради дъжда можеше да се очаква увеличаване на броя на безделниците.

Гюс също нийде не се виждаше; вратата обаче беше отворена, така че аз нахълтах вътре с облекчение, че отново съм на сухо място. По-добре да не бях го сторил, честно казано.

Още не бях съвсем влязъл, и нещо като огромна длан обхвана тила ми и буквално ме вдигна във въздуха.

— Малка личност! — заяви нечий гръмолен глас. — Хрупан обича малки личности. Хрупан обича малки личности повече от „Биг Макове“. Как си на вкус, малка личност?

При последните думи аз бях завъртян, докато увиснах лице в лице с моя нападател. В случая използвам термина „лице“ в най-широк смисъл. Бях се усетил като повдигнат от голяма ръка, защото *наистина* съм бил повдигнат от една голяма ръка. А на другия край на въпросното ръчище бе първият и единствен трол, когото за мой лош късмет бях срещал... и той изглеждаше гладен.

---

[1] В крикета: играчът, който удря с бухалката. — Б.ред. ↑

[2] Хазартна игра с два зара: първото хвърляне на седем или единадесет пачели, а първото на две, три или дванадесет — губи; за да спечели друго число, то трябва да се падне повторно, преди да се хвърли седем. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА:

*Защо трябва да плащам на някакъв трол
само за да мина по моста?*

Б. Г. СРЪДЛЪО

Макар никога досега да не бях виждал трол, знаех, че това не е нищо друго. Искам да кажа, че отговаряше на описанието: висок, туктаме с рехави козина, дълги и сякаш гумени крайници, зле оформено лице със съзлививи и различни по големина очи. Ако туй не беше трол, щеше да свърши работа, докато се появи нещо по-добро — или по-лошо.

Би трябвало да съм изплашен, но колкото и да е странно, не бях. В стремежа си да избягвам неприятностите от известно време насам се бях измъквал и напъхвал в някои трудни положения. Сега Големия грозник искаше да се задява с мен. Тоя път обаче не бях склонен да отстъпвам.

— Защо малка личност не отговаря на Хрупан? — настоя гигантът и леко ме разтърси.

— Отговор ли искаш? — озъбих му се аз. — Я опитай този!

Левитацията е сред най-старите ми заклинания и ето че пак ми влезе в работа. Пресегнах се с ума си, вдигнах един стол и го натресох в лицето му.

Онзи дори не мигна.

Тогава вече се шубелисах.

— Какво става тук?! — ревна Гюс, излитайки от кухнята. — Само да се сбиеете, ще... Скийв!!

— Кажи на твоя нахален клиент да ме пусне на земята, преди да съм му откъснал ръката и да съм го накарал да си я изяде! — викнах аз, тъй като увереността ми се върна заедно с пристигането на подкрепленията.

Нямаше нужда да произнасям каквото и да било. Ефектът от Гюсевите думи бе най-малкото чудодееен.

— Скийв? — зина нападателят и внимателно ме остави да стъпя на крака. — Виж. Страшно хубаво да те направя познат. Чувал съм тъй много за тебе. Аз — Дружан.

Дланта, която току-що бе стискала главата ми, сега стисна моята длан и започна леко да я напмпва с всяко прилагателно.

— Ъммм... приятно ми е, ама наистина — позапецнах аз, полагайки напразни усилия да издърпам десницата си. — Слушай, преди малко не говореше ли другояче?

— О, имаш предвид Хрупан? — разсмя се Дружан. — Отвратителен образ. Все пак върши работа. Държи сганта на разстояние, нали разбираш?

— Искане да каже — притече се на помощ Гюс, — че всичко туй е представление, което изнася, за да плаши хората. Когато отскочи да ме посети, е кофти за бизнеса, но пък това означава, че можем да си поговорим необезпокоявани.

— О, дрън-дрън — оповести великанът, като дълбаеше пода с големия пръст на крака си. — Просто давам на публиката онова, което тя желае. За трол вегетарианец не се намира много работа, нали схващаш?

— Трол вегетарианец? — запитах недоверчиво. — Не се ли канеше да ме изядеш само преди една минута?

— Далеч съм от подобна мисъл — потрепера Дружан. — По това време вече щях да съм те оставил да се измъкнеш и да избягаш... обаче ти, разбира се, нямаше да го сториш. Доста буен младеж, нали?

— Не знаеш и половината неща за него — отвърна гаргойлт с неизменната си усмивка. — Значи когато подхванахме армията на Големия Юлий...

— Дружане! — възкликна Аахз, влетявайки като стрела през вратата.

— Аахз! — отзова се тролът. — Да ти кажа, туй е най-доброто място. Какво те води...

И изведнъж млъкна, впери очи в девола, който бе последвал моя ментор в гостилницата.

— О, не обръщай внимание на наш Откачалко — махна с ръка первектът. — Той ни помага в една каша, в която сме се забъркали.

— Как? Наш Откачалко? — намръщих се.

— Прякор — сви рамене деволът.

— Знаех си — заяви Гюс и се отпусна на близкия стол. — Или поне трябваше да се сетя, щом видях Скийв. Вие идвате насам само когато има някоя каша.

— Слушайте, човеци, ако смятате да държите военен съвет, може би ще е по-добре да се пошляя наоколо — предложи Дружан.

— Стой тук — нареди Аахз. — Става дума за Танда.

— За Танда ли? — начумери се тролът. — Какви ги е забъркало сега туй женче?

— Ти я познаваш, а? — запитах.

— О, доста — усмихна се Хрупан-Дружан. — Тя е малката ми сестричка.

— Твоята сестричка? — ахнах на свой ред.

— Напълно. Не забеляза ли семейната прилика?

— Ами... аз, а-а — започнах да си търся думите.

— Не се оставяй да те будалка — ухили се моят учител. — Тананда и Дружан са от Троулия, където мъжете са тролове, а пък жените — уличници. При такива мъже у дома лесно можеш да разбереш защо Танда прекарва толкова много време в скачане от едно измерение в друго.

— Стига с тия приказки — твърдо се разпореди Дружан. — Искам да чуя какво е станало със сестричето.

— Ей сега — успокой го Аахз. — Чакай първо да видим каква информация има за нас Откачалко.

— Направо не мога да повярвам, че ти позволих да ме измъкнеш от такава разгорещена игра на крапс, за да се срещна с тази зоологическа градина — недоволно избоботи деволът.

— Зоопарк? — натърти Гюс. Той продължаваше да се усмихва, но в края на краищата винаги си е усмихнат. На мен лично тонът на гласа му никак не ми се понарава.

Очевидно не само на мен, тъй като Аахз побърза да поднови разговора.

— Би трябвало да ми благодариш, че те измъкнах — подчерта, — преди останалите да се усетят, че си сменил заровете.

— Ти забеляза ли? — запита Откачалко, явно впечатлен. — Значи може би е съвсем гот, дето се откачих. Щом един перверт успява

да ме забележи...

— Казва се *перфект*! — поправи го Аахз, като показва всичките си зъби.

— Ох! Да... разбира се — коригира се гостът и видимо порозовя. За негово добро се надявах да ни носи добра информация. За удивително късо време той се изхитри да поглади всекиго срещу косъма. Но пък трябва да се има предвид, че деволите никога не са се отличавали с любезните си обноски.

— И какво можеш да ни кажеш относно играта на Тупания? — подпитах го аз.

— Колко ще ми платите? — прозина се Откачалко.

— Толкова, колкото струва информацията — решително отсече Аахз. — Може би и повече.

Деволът го гледа известно време, сетне повдигна рамене.

— Справедливо е — заяви той. — Ти винаги си си погасявал дълговете, Аахз. Предполагам, че мога да ти повярвам и за този.

— Та какво ще ни кажеш? — настоях аз.

Беше мой ред да бъда подложен на внимателно изучаване, но погледът, който рогатият насочи към мен, бе забележимо по-хладен от онзи, дето изтърпя Аахз. С лениво движение Откачалко се пресегна надолу, измъкна от ботуша си дълга кама и я подхвърли нагоре с въртене. Улови я с другата длан и отново я подхвърли, като образува проблясваща дъга от ръка до ръка, без да сваля очи от моите.

— Ти си доста устат за един скапан бунак — забеляза той. — Пак ли си толкова устат, когато нямаш някоя шайка главорези, които да те подкрепят?

— Обикновено да — признах. — Само че те не са главорези, те са ми приятели.

Докато говорех, се пресегнах още веднъж с ума си, хванах ножа, завъртях го допълнително, после го спрях на място във въздуха така, че острието му да се рее едва на няколко инча от гърлото на девола. Както споменах, взе да ми писва от типове, които се правят на много важни.

Откачалко дори не шавна, но вместо мен започна да наблюдава дългата кама.

— В случай че си пропуснал първото съобщение — подсказа Гюс, продължавайки да се усмихва, — името на този „скапан бунак“ е

Скийв. Онзи Скийв.

Деволът пак порозовя. Аз започнах да се наслаждавам на репутацията си.

— Откачалко, защо не седнеш — предложи Аахз — и не кажеш на м-м... на Скийв... онова, което той поиска да знае?

Рогатият се подчини, явно изпълнен от желание да се отдръпне от ножа. Понеже случаят беше такъв, аз, разбира се, оставих острието да го сподире.

Щом оня се настани, завъртях за последно ножа и леко го сложих на масата пред него. Това донякъде го поуспокои, ала докато говореше, не престана да го поглежда боязливо.

— Аз... ъ-ъ... всъщност нямам чак толкова много информация — започна той с неудобство. — Те правят само един мач годишно и ставките обикновено са равни.

— Как се играе играта? — държеше да знае Аахз.

— Аз самият никога не съм я виждал — сви рамене Откачалко. — Това е от онези състезания, дето трябва да вкараш топката в мрежата. По-ясни са ми постовете, отколкото истинската игра.

— Тогава какви са постовете? — попитах.

— Отборът се състои от петима играчи — делово реагира деволът. — Двама нападатели или „зъби“, които се избират заради тяхната бързина и пъргавина; един „страж“ или „прехващач“ — заради силата му; един пазител на целта или „замък“, който обикновено е най-якият в командата; и един „ездач“ — състезател жокей, използван и в атака, и в защита.

— Звучи ми достатъчно ясно — отбеляза моят ментор.

— Наистина ли не можеш да ни кажеш нищо за играта? — притиснах го аз.

— Ами не си падам по стратегията — намръщи се Откачалко. — Но иначе разполагам с обща идея за действието. Отборът, който притежава топката, има право на четири опита, за да вкара гол. Играчите могат да я придвижват чрез тичане, ритане или с прехвърляне. Щом топката бъде спряна, опитът е приключил и всички се подреждат за следващия такъв. Разбира се, защитата се мъчи да ги възпрепятства.

— Бягане, ритане или хвърляне — измърмори Аахз. — Хммм... изглежда, че тази защита може да е голям проблем. Какви са

правилата, определящи поведението на игрището?

— Играчите са длъжни да не използват остри оръжия един срещу друг — издекламира деволът. — Всички нарушители биват застрелвани на място.

— Мъдро правило — рекох аз, като преглътнах с мъка. — И какво още?

— Толкоз — отсече Откачалко.

— Толкоз? — възкликна люспестият мъж. — Никакви остри оръжия? И толкоз?

— Както за правилата, така и за моите познания — потвърди деволът. — Е, ако можем сега да си уредим сметките, аз ще си тръгна.

Искаше ми се да го подложа на кръстосан разпит, но Аахз улови погледа ми и поклати глава.

— Би ли се съгласил на едно добро подшушване? — попита той.

— Само ако подшушването *наистина* е добро — кисело отвърна гостът.

— Чул ли си за новия мач на Тупания? За тристранната разправия, която се задава?

— Разбира се — повдигна рамене Откачалко.

— Ти си чул? — удивих се. Та ние току-що го бяхме уговорили.

— Аз имам професионален интерес да съм в течение на тези неща.

— Аха! — изкоментира благоразумно моят ментор. — И какви са залозите?

— Равни за Та-хоу и Вегас. Тоя нов отбор обаче ще побърка всички. Доколкото никой не може да получи информация за тях, смятат ги за сигурни губещи.

— Ако ти дадем поверителни сведения за този неизвестен тим — рече Аахз, зяпайки тавана, — това ще уреди ли сметките ни?

— Вие знаете за „Демоните“? — запита оживен деволът. — Щом знаете, става. Имам ли собствена информация, мога да се окажа единственият на Пазара, който разполага с данни, за да определи истинските шансове.

— Уредено! — заяви моят наставник. — „Демоните“ сме ние.

Е, туй го довърши. За миг Откачалко се свлече в стола си с отворена уста. После надигна глава към нас:

— Искаш да кажеш, че вие финансирате отбора?

— Ние сме отборът... или част от него. Все още го събираме.

Рогатият понечи да издума нещо, но сетне размисли. Стана мълчаливо, тръгна към вратата, поколеба се с една ръка на дръжката, па излезе, без да пророни и звук.

Реакцията му ми се стори някак злокобна.

— К'во ще кажеш за това, момче? — изкиска се Аахз. — Получих информацията, без да платя и цент!

— Не ми хареса как ни изгледа — заявих аз, все така втренчен във вратата.

— О, хайде, хайде. Признай си! Току-що извърших страхотна сделка.

— Аахз — рекох бавно, — какво беше онова, което обичаш да ми повтаряш за бизнеса с деволите?

— Ммм? А, имаш предвид: „Ако си мислиш, че си направил добра сделка с някой девол...!“

Той млъкна и тържествуващото му изражение изчезна.

— „Първо преброй пръстите си, след това крайниците си, след това роднините си“ — довърших вместо него. — Ти наистина ли си сигурен, че сега сключи добра сделка?

Погледите ни се срещнаха и никой от нас не се усмихваше.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА:

Че за какво са приятелите?

Р. М. НИКСЪН

Все още разсъждавахме над затрудненото си положение, когато Дружан прекъсна мислите ни.

— Абе, хора, вие май *наистина* изживявате някакво затруднение — рече той, като обгърна с ръце нашите рамене. — Ако не ви затормозявам прекалено много, бихте ли ме осветлили какво общо има Танда с туй?

По принцип това би трябвало да звучи като обикновена молба. Когато обаче човек се поразмисли, че тя идва от трол, който е един път и половина по-висок от нас и може да скашка главите ни така, както човек смачква грозд, молбата получава силен приоритет, независимо колко учтиво е изразена.

— Ами-и... знаеш ли тази игра, за която говорим? — започна неуверено Аахз.

— Наградата е Танда — довърших непохватно.

Дружан мълчеше. После леко стисна рамото ми.

— Прощавай — усмихна се той. — За миг си помислих, че си казал, че малката ми сестричка била наградата в някаква примитивна зрелищна схватка.

— Всъщност — побърза да обясни перфектът, опитвайки се да се измъкне — нашето момче е било там, когато са я заловили.

— Но точно Аахз я вкара в играта — контрирах ловко и се дръпнах на другата страна.

— Вие ли, юнаци, сте я въвлекли в това? — меко попита тролът, а ръцете му твърдо ни задържаха на място. — Аз пък смятах, че сте се помъчили да я спасите.

— Хей! Я по-кратко всички! — разпореди се Гюс, като се намеси в задаващата се кавга. — Никой освен мен няма да съсипе туй

заведение. Дружане, пусни хората да седнат и слушай.

Аз самият бях доста спокоен, или поне не възнамерявах да започна бой. Все пак предложението на Гюс се оказа желана промяна на посоката, към която ни бе повел разговорът.

Този път не се нуждаех от увещаване да оставя Аахз да говори. Макар че (ако му отпуснеш юздите) от време на време оплесква от недоглеждане нещата, той е в състояние и ни е изваждал само с приказки от някои наглед невъзможни положения. Сегашното също не направи изключение. Въпреки че ме изненада с придържането си към истината, докато приключи, замръзналите черти на Дружан се бяха смекчили до замислено втренчване.

— Трябва да кажа — отбеляза най-накрая тролът, — че в случая малката сестричка, изглежда, сама се е натикала между шамарите. Вие сте опитали комай всичко, което е било по силите ви, за да осигурите освобождаването ѝ.

— Бихме могли да върнем Трофея — подхвърлих.

Аахз ме скрита под масата.

— Изключено — изпръхтя Дружан, — той е чисто и просто подарък на Аахз. Щом докато се е сдобивала с него, Танда е попаднала в беда, това си е само неин проблем. Не можеш да накараш Аахз да се чувства виновен.

— Ами, мога — поправих го.

— Не — заяви тролът. — Единственото приемливо решение е да разглобим тези нехранимайковци на собствената им игра. Вярвам, че ще ми позволите да заема място във вашия отбор.

— Хранех известна надежда — ухили се менторът ми.

— Мен също ме бройте — каза Гюс и протегна каменните си криле. — Не ща да ви оставя да се въвлечете всички в такава разправия без моето успокояващо влияние.

— Виждаш ли, момче? — захили се още по-широко Аахз. — Нещата вече почнаха да се очертават.

— Слушай, Аахз — подзех предпазливо, — дойде ми наум... нали се сецаш за онзи пост — на ездача? Струва ми се, че ще спечелим голямо психологическо предимство, ако нашият ездач седи върху гърба на някой дракон.

— Имаш право.

— О-о, стига бе, сър! Само защото Глийп е малко... Ти „Имаш право“ ли каза?

— Да. Потвърждавам. Правилно — кимна моят учител. — Понякога излизаш с някои добри идеи.

— Леле, пък аз...

— Обаче не с този твой глупав малък дракон — натърти той. — Ще използваме онуй чудовище, което получихме барабар с армията на Големия Юлий.

— Но, Аахз...

— Няма „Но, Аахз“! Хайде, Гюс! Затваряй бараката. Отиваме на Буна да вземем един истински дракон.

* * *

Вижте, Буна е родното ми измерение и каквото и да разправят моите приятели дименционните пътешественици, аз мисля, че в него се живее твърде добре. И все пак, като прекараш повечко време в някои други светове, колкото и приятно познати да ти изглеждат, милите картинки от Буна наистина придобиват малко бозав вид.

Господин Аахз ме изненада, когато ни докара доста на север от Посилтум вместо в собствения ни апартамент в кралския дворец. Полюбопитствах и за разлика от преди менторът ми даде пряк отговор.

— Всичко зависи от факта как ще настроиш *И*-скачача — заобяснява той. — Имаш да си играеш с осем циферблата, които ти позволяват да избираш и измерението, където отиваш, и кътчето, където искаш да пристигнеш.

— Това означава ли, че бихме могли да го използваме, за да минаваме от едно място на друго в едно и също измерение? — попитах.

— Хммм — сбърчи вежди Аахз, — право да ти кажа, не знам. Никога не ми е хрумвало да опитам. Някой път ще трябва да проверим.

— В такъв случай защо избра да се приземим точно тук?

— Много просто — захили се моят наставник и махна към нашите колеги, — не бях сигурен как ще ни посрещнат в двореца, ако пристигнем с трол и гаргойл.

Ей, сега ме спипа на тясно. На Пазара маскировките не бяха необходими и аз дотолкова бях привикнал да виждам наоколо чудати същества, че напълно ми бе изфирясало от ума, че за средния бунак групата ни би представлявала странна гледка.

— Съжалявам, Аахз — изчервих се. — Забравих.

— Не се безпокой за това, момче. Ако беше важно, щях да ти река нещичко, преди да напуснем Пазара на Дева. Просто исках малко да те пораздрусам, за да ти напомня да обръщаш внимание на подробностите. Истинската причина да сме тука, а не в двореца, е, че желаем да видим Големия Юлий, пък аз съм твърде мързелив да вървя, когато можем да изминем разстоянието с И-скачача.

Въпреки неговите уверения се залових да поправа опущенията си. С цел да си възвърна репутацията реших да покажа на Аахз, че по време на пътуването ми с Тананда съм се упражнявал не на шега. Затворих очи и се съсредоточих върху това да преобразя Гюс и Дружан паралелно.

— Не е лошо, момче — отбеляза люспестият. — Имат мъничко злодейски вид, но се ядват.

— Помислих, че бихме могли да си спестим неприятности, ако изглеждат леко жестоки — обясних тактично.

— Не било лошо? — озъби се Дружан. — Та аз мязам на бунак!

— Смятам, че тъкмо като бунак изглеждаш симпатичен — ухапа го Гюс.

— Симпатичен? СИМПАТИЧЕН? — настръхна великанът. — Някой някога да е чувал за симпатичен трол? Слушай, Аахз, това наистина ли е необходимо?

— За нещастие да — отвърна моят ментор, обаче нахилената му физиономия противоречеше на съчувствения израз. — Припомни си, че точно в този момент от теб не се очаква да си трол. Ти си просто скромен гражданин на туй повече от скромно измерение.

— А ти защо не си дегизиран? — запита с подозрение Дружан, явно неубеден от думите му.

— Аз тук вече съм известен като чирак на дворцовия магьосник — парира невинно Аахз. — Хората са навикнали да ме срещат тъй.

— Е — възропта тролът, — ще ми излезе през носа, ако някой, когото познавам, ме види така.

— Ако наистина те види така, той няма да те разпознае — предпазливо изтъкнах аз.

Гигантът поразмисли няколко секунди, па бавно кимна.

— Май си прав — склони най-накрая. — Дай да вървим да дирим този Голям Юлий, а? Колкото по-малко време бъда в тоя си вид, толкоз по-добре.

— Недей много да се надяваш — предупреди го Аахз. — Смятаме да изкараме тренировките си в това измерение, така че ще е разумно да привикнеш, че си бунак.

— Проклятие — беше единственият отговор.

* * *

Верен на плановете си за пенсионирането, когато пристигнахме, Големия Юлий се бе отпуснал на полянката край виличката си и пийваше вино. Случайният наблюдател едва ли би видял у него нещо повече от някакъв тънък-дълъг старец, дето се пече на слънце. Но пък и случайният наблюдател не би го познавал от времето, когато той командваше най-мощната армия, украсявала нашето измерение. Вероятно това също щеше да е добре. Бившият началник все още се криеше от една особено отвратителна разновидност на лихварите акули, които биха били крайно любопитни да разберат защо Юлий и неговите подчинени са се отказали от войнишкия занаят... и следователно от възможността да изплатят някои стари комарджийски дългове.

— Йее! Здравсти, момчета! — прогърмя той и въодушевено ни замахна. — Откогиш не сме се виждали, а? Дръпнете си столове и си сипете винце. Какво ви води насам, а?

— Малко за удоволствие и много по работа — обясни Аахз, като нехайно гушна към гърдите си единствената гарафа с вино, която се забелязваше наоколо. — Ще те помолим за услуга.

— Кое е мое, то е и ваше — заяви Големия Юлий. — К'во ви трябва?

— Има ли още питие? — попитах бързо.

Дългогодишният опит ме е научил да не очаквам от люспестия да сподели с някой друг пълна гарафа. Една едва му стига.

— Че как, имам сума ти. Злабрадва тъкмо влезе да донесе.

— Злабрадва? — начумери се Аахз. — Какво прави той тук?

— В момента се чуди *вие* какво правите тук — долетя нечий гръмовен глас.

Всички се извърнахме и видяхме в рамката на вратата на виличката рунтаво-гигантските очертания на посилтумския генерал, хванал за равновесие по една кана във всяка ръка. Хю Злабрадва винаги ми е приличал повече на звяр, отколкото на човек, макар и да признавам, че къдравата му черна коса и брада в съчетание с любимия му плащ от животинска кожа страхотно допринасят за впечатлението, което той оставя. Естествено зверовете не използват инструменти, докато Хю определено си служи с тях. На колана му постоянно се кандилка масивна двуостра брадва, която е хем негов адаш, хем любимото му дипломатическо оръжие.

— Току-що се отбихме да си кажем две-три думи с Големия Юлий — отвърна невинно моят ментор.

— За какво? — не отстъпваше генералът. — Мисля, че се спогодихме всички военни въпроси да се излагат пред мен, преди да се търси съвет от Юлий. Нали разбирате, аз съм командирът на посилтумската армия.

— Хайде, Хю — намеси се успокояващо домакинът, — момчетата просто са искали да ме помолят за дребна услуга и толкоз. Ако ставаше въпрос за армията, щели са да дойдат при теб. Нали тъй, момчета?

Двамата с Аахз енергично закимахме. Гюс и Дружан гледаха озадачени. Бяхме пропуснали да им съобщим за генерал Злабрадва и за ревнивото му отношение към властта.

— Видя ли? — продължи Големия Юлий. — Хайде сега, Аахз, каква услуга бих могъл да ви направя?

— Нищо особено — сви рамене наставникът ми. — Чудехме се дали можем да вземем за малко назаем твоя дракон.

— Моят дракон? Че за какво ви е пък той? Вие вече си имате ваш, ако не греша.

— Трябва ни *голям* дракон — зашикалкави Аахз.

— Го-лям дракон? — повтори като ехо Юлий и съвсем се навъси. — Чини ми се, момчета, че сте започнали нещо опасно.

— Не се безпокой — самоуверено вметнах на свой ред. — Аз ще го яздя в играта, така че нищо...

— Играта ли? — ревна Злабрадва. — Тъй си и знаех. Започвате военна игра, без дори да се допитате до мен.

— Тя не е военна — уточних твърдо.

— Тъкмо напротив — поправи ме Аахз, оголвайки зъбите си.

— Така ли? — учудих се.

— Ами помисли малко бе, момче — настоя первският ментор. — Всеки зрелищен спорт, в който участват отбори, е форма на военна игра.

— Тогава защо не съм информиран? — развилия се Хю Злабрадва. — Като командир на посилтумската армия всички военни игри попадат под моя юрисдикция.

— Генерале — въздъхна Аахз, — тя няма да се състои в това кралство.

— Всички военни... ох! — Злабрадва млъкна, объркан от този поврат на събитията. — Добре де, но щом включва някои членове на моята собствена армия...

— Не включва — прекъсна го люспестият. — В *това* упражнение участва отбор от петима и ние сме го попълнили, без изобщо да черпим от армейските ресурси.

В ума ми прозвуча сигнална камбанка. Направих бърза проверка, която само потвърди опасенията ми.

— Тъ-ъ... Аахз... — започнах.

— Не сега, момче — изръмжа той. — Виждаш ли, генерале, целокупните ти параноидни страхове са...

— Аахз! — не мирясвах аз.

— Какво има най-после? — тросна се моят ментор, като се извърна към мен.

— Не сме събрали петима играчи, а само четири.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА:

Имаме непобедим отбор!

САУРОН

— Четирима? — повтори слисан Аахз.

— До пет броя съвсем добре — информирах го високомерно, — а ти, аз, Гюс и Дружан правим само четворка. Един, двама, трима...

— Ясно! Схванах идеята — прекъсна ме моят учител, като изгледа начумерен двамката ми другари. — Слушай, Гюс! Предполагам, че Бърфърт не е с теб, така ли е?

— Хайде, Аахз — сопнах се, — не можем да заявим, че един саламандър е член на отбора.

— Трай, момче. Какво ще отговориш, Гюс?

— Този път не — сви рамене гаргойлт. — Налетя на някакво свое гадже и спонтанно решиха да идат заедно на ваканция.

— Гадже? — запита Аахз, като повдигна вежди.

— Точно така — кимна Гюс. — Можеш да кажеш, че тя му е старо пламъче.

— Хе, старо пламъче — ухили се тролът. — Тая наистина си я бива.

По изключение и аз загрях шегата и се присъединих към Гюс и Дружан, когато те се засмяха от сърце, докато Злабрадва и Юлий придобиха озадачен вид.

Первектът ядно завъртя очи.

— Само това ми трябваше — простена той. — Не стига, че ни липсва един играч, ами и тези, дето съм ги намерил, са малоумни. Когато приключите напълно, съм открит за предложения къде да търсим пети човек за отбора.

— Аз ще заема мястото — спокойно каза Хю Злабрадва.

— Ти? — преглътнах аз и смехът ми застина.

— Разбира се — потвърди генералът. — Това е мой служебен дълг.

— Може би не съм бил ясен — намеси се Аахз. — Посилтум по никакъв начин не е включен в тая работа.

— Обаче неговият магьосник и чиракът му са замесени — добави натъртено Злабрадва. — Вие и двамата сте граждани на кралство Посилтум, при туй особено известни. Дали ви харесва, или не, моят дълг е да ви защитавам с всички средства, които имам на разположение, а в този случай ще рече — с мен самия.

Не се бях сетил за такъв вариант. В определен смисъл беше доста мило. Въпреки това не умирах от желание Хю да се изложи на опасност за наша сметка.

— Ъ-ъ-ъ... оценявам твоето предложение, генерале — започнах внимателно, — но играта ще се състои много далеч оттук.

— Щом вие можете да издържите пътуването, и аз мога — твърдо заяви Злабрадва.

— Ама ти не разбираш!

— Момче — подсети ме с нотка на размисъл в гласа си Аахз, — защо не му представиш неговите потенциални съотборници?

— Какво? О, съжалявам. Генерал Хю Злабрадва, това е Гюс, а пък това — Дружан.

— Не — усмихна се моят ментор. — Имах предвид да му ги *представиш*.

— Ох! — рекох аз. — Уважаеми генерале, запознай се с останалите членове на отбора.

И докато говорех, развалих магията за преобразяване, „разголвайки“ трола и колегата му в истинския им вид.

— Гюс! — изрева Големия Юлий. — Стори ми се, че познавам гласа ти.

— Здравсти, Юлий! — махна гаргойлът. — Как е пенсията?

— Доста скучна. Хей, налейте си вино!

Каменният Гюс пристъпи напред и взе двете кани с еликсир от отмалелите ръце на генерала, като подаде едната на Дружан. Дойде ми наум, че аз съм единственият човек от екипа, който не печели вино от цялата работа.

Хю стоеше като закован на място, а очите му се стрелкаха от гаргойла към трола и обратно. Беше леко пребледнял, но за негова чест

не бе отстъпил дори на инч.

— Е, Злабрадва — ухили се Аахз, — все още ли искаш да се присъединиш към отбора?

Генералът нервно облиза устни, сетне откъсна поглед от Гюс и Дружан.

— Естествено — обяви той. — Ще бъда горд да се бия редом до такива... ценни съюзници. Разбира се, ако те ме приемат.

Това прехвърли горещия картоф в нашите скутове.

— Какво мислиш, Скийв? — запита Аахз. — Ти си шефът.

Поправка: това прехвърли картофа в собствения ми скут. Люспестият има неприятния навик да се отказва от водачеството точно когато положението стане деликатно. Започвах да подозирам, че туй невинаги е съвпадение.

— Е, лорд магьоснико — избоботи Злабрадва, — ще приемеш ли моите услуги за твоята експедиция?

Тук загазих. Никой не би могъл да отрече стойността на генерала в бъдеща битка, но той никога не ми е бил много приятен като личност. А като съотборник...

— Глийп!

Предупреждението обаче закъсня! Преди да успея да се стегна, нещо масивно ме удари отзад и ме просна по лице върху земята. Слизестият език, който се зае с тила на главата ми, и придружаващият полъх на невероятно лош дъх можеха да имат само един-единствен източник.

— Глийп! — оповести гордо любимият ми дракон и за кратко преустанови усилията си да достигне моята физиономия.

— Какво прави тук този глупав звяр? — прогърмя Аахз, без да бъде трогнат от нашето повторно емоционално обединение.

— Питай Злабрадва — подхили се Юлий. — Той го докара.

— Кой, Хю ли? — примигна менторът, който се смая толкова, че забрави за гнева си.

Аз самият бях малко изненадан. Бутнах настрани Глийп, мигом се изпрах на крака и насочих въпросителен поглед към генерала.

За пръв път от нашия първоначален сблъсък Хю Злабрадва се чувстваше неудобно. Яростният войн, дето не би трепнал пред армия, магьосник или демон, сега не можеше да ни погледне в очите.

— Той беше... ами след като вие двамата изчезнахте, той просто загуби интерес към всичко — промълви генералът. — Никой друг не смееше да го приближи и аз си помислих... исках да кажа... видя ми се логично да...

— Злабрадва го доведе да играе с моя дракон — разясни тържествуващо Юлий. — Изглежда, че нашият суров генерал има слабост към животните.

Главата на Хю рязко се изправи.

— Глийп служи добре на кралството в последната кампания — изтърси разгорещен той. — Справедливо е *някой* да се погрижи за неговите нужди — като ветеран.

Крясъците му обаче не заблудиха никого. Изобщо нямаше основания Злабрадва да се чувства отговорен за моя звяр. А дори и да се бе почувствал, за него би било лесно да заповяда на някои от своите войници да наглеждат любимеца ми, вместо да се заеме с това лично, както беше направил. Истината бе, че той харесваше Глийп.

Сякаш за да потвърди нашите подозрения, моят дракон започна да лудува край Хю, въртейки глава и опашка по начина, който знаех, че е запазен за партньорите по игра. Генералът стоически не му обръщаше внимание... което съвсем не е лесно.

Получи се малка пауза.

— Ъ-ъ-ъ... генерале? — наченах предпазливо.

— Да?

В мене се вторачиха чифт ледени очи, които сякаш ме предизвикваха да коментирам поведението на звяра.

— Що се отнася до по-раншния ни разговор — обясних набързо, — сигурен съм, че говоря и от името на останалите в отбора, когато казвам, че се чувстваме едновременно доволни и горди от възможността ти да бъдеш на наша страна в приближаващата военна игра.

— Благодаря, лорд магьоснико — поклони се той. — Вярвам, ще откриете, че вашето доверие в мен не е било неоправдано.

— Е, след като уредихме това — изкиска се Аахз, потривайки длани, — къде е големият дракон? Ще трябва да се поупражняваме.

— Спи — сви рамене Юлий.

— Спи? — повтори досущ ехо Аахз.

— Точно така. Влезе в обора и изяде повече от половината добитък там. Сега кърти като пън. Вероятно няма да се събуди поне в близките два месеца.

— О, два месеца! — простена навъсен менторът. — И какво ще правим тогава? Момчето трябва да има нещо, което ще язди в играта.

— Глийп! — каза моят любимец и се търкулна на земята в нозете ми.

Первектът се втрени в мен.

— Той го рече, не аз — заявих невинно.

— Не мисля, че имаме голям избор, Аахз — изтъкна Гюс.

— Ако не си им свикнал, *който и да е* дракон ще ти се стори доста страшен — допълни Дружан.

— Добре, бе! Добре! — изкриви лице люспестият мъж и вдигна ръце в знак, че се предава. — Щом всички вие искате да рискувате, ще се съглася. Стига да не ме побърква с неговото непрекъснато...

— Глийп? — попита звярът и завъртя глава, за да види защо крещи Аахз.

— Значи сме готови да започнем упражненията? — вметнах бързо-бързо.

— Смятам, че по-готови от това няма да бъдем никога — изръмжа Аахз, гледайки кръвнишки дракона.

— Знам, че туй не е моя битка — намеси се Големия Юлий, — но какви стратегии сте разработили?

— Все още не сме — призна демонът от Перв, — ама ще измислим нещо.

— Може би ще успее да ви помогна. Навремето бях доста добър в тактиката на малките отряди. Ясно ли ви е какво имам предвид?

* * *

Следващите няколко седмици бяха интересни. Забележете, че не казвам „поучителни“, а само интересни. Освен дето се учехме да работим заедно като отбор, напредъкът на отделните членове на нашия екип не беше голям.

Разбира се, може да изтъкнете, че с тези същества, които имахме в тима си, няма какво толкоз да се напредва. Такова беше и тяхното

мнение. Пък и не бе лесно да се спори с тях. Ако се изключи моя милост, физическото им състояние варираше от отлично до невероятно. И нещо повече, всички те бяха опитни ветерани от безброй битки и военни кампании. От онова, което бяхме видели у тупаните, всеки един в нашия отбор спокойно би могъл да се справи с петима от противниците ни — а взети заедно...

Може би точно това ме тревожеше: всички моментално решиха, че сме в състояние да спечелим като на шега. Зная, че туй тревожеше и големия Юлий.

— Момчета, вие сте прекалено самоуверени — мъмреше ни той, клатейки глава от яд. — В боя само силата не е достатъчна. Ясно ли ви е какво имам предвид?

— Ние *имаме* не само сила — прозина се Аахз. — Разполагаме със скорост, пъргавина, издръжливост и при наличието на Гюс — и с подкрепа от въздуха. Пък и наш Скийв крие няколко трика в ръкава си като магьосник.

— Забрави опитност — контрира Юлий. — От колко време ония играят тази игра? Вече петстотин години? Може и те да са разработили някой свой собствен трик...

С такива инатлийски спорове Големия Юлий ни караше да практикуваме допълнително чрез заплаха, придумване и ласкателства. За беда в центъра на преобладаващата част от тренировките бях аз.

Дори само да седиш върху гърба на Глийп беше достатъчно трудно. А да остана в седлото, докато хвърлям или ловя топка, се оказва почти невъзможно. Драконът не ме улесняваше с нищо. Той предпочиташе сам да преследва кълбото или да стои закован на място, чешейки се със задния крак, вместо да следва моите заповеди. Най-накрая се наложи да послъгвам, като се обърнах към магията, за да се задържа зад тила на това ездитно животно. Малко левитация плюс мъничко летене и изведнъж жокейските ми умения се подобриха стократно. Даже и да подозираше, че използвам нещо друго освен чувството си за равновесие, Аахз не обелваше дума.

Проблемът за овладяването и хвърлянето на топката бе решен с добавянето на тояга. Дружан изкубна една дебела фиданка, а генералът употреби своята вечно увиснала на колана му брадва, та да окастри клонките и корените ѝ. Резултатът беше единайсетфутова сопа, с която можех или да ударя кълбото на земята, или да го размажа

във въздуха, ако някой го метнеше или ритнеше нависоко. Сопата бе по-масивна, отколкото бих желал, но допълнителната тежест пращаше топката по-далеч всеки път, щом я цапнех. Естествено използвах малко магия, за да я насочвам, тъй че не се случваше често да пропускам и обикновено тя отиваше там, където аз исках.

От друга страна, Глийп отиваше, където на него му щукнеше. Макар моята тояга понякога да помагаше — както да го накарам да се движи, така и да въведа дребни промени в посоката на курса ми, — тоталният контрол все още ми се изплъзваше, когато най-после дойде денят на нашето заминаване.

Ние петимата (шестимата, ако се включва драконът) се събрахме в средата на тренировъчната ливада и си взехме сбогом с Юлий.

— Съжалявам, момчета, че не мога да тръгна с вас — заяви печално той, — но нали разбирате, както знаете, напоследък не съм толкова млад.

— Не се безпокой — махна с ръка Аахз, — скоро ще се върнем. Можеш да дойдеш, като празнуваме победата.

— Хайде пак — начумери се Големя Юлий. — Предупреждавам ви, не празнувайте преди битката. След петстотин години...

— Добре, господине — прекъсна го бързо Аахз. — Вече си ни го казал. Сега по-хубаво да тръгваме, че ще изпуснем мача. Не ми се ще да загубим служебно.

С тези думи той хвърли един поглед да види дали всички сме на мястото си и задейства *И*-скачача.

Миг по-късно бяхме отново на Тупания.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА:

*Каквато и да е играта, каквито и да са
правилата, те са едни и същи и за двете страни!*
ЗАКОН НА ХОЙЛ

От последния път, когато двамата с Аахз бяхме там, стадионът бе претърпял две големи изменения.

Първо, бяха подновени очертанията на игрището. Вместо правоъгълник сега тебеширените линии оформяха триъгълник с мрежести врати във всеки ъгъл. Реших, че това е сторено, за да може да се играе тристранен, а не двустранен мач.

Втората промяна бяха хората. Спомняте ли си, когато казах, че дори не ми се ще да си представя как ще изглежда стадионът, ако е пълен с народ? Е, действителността правеше всичко, което моето въображение бе в състояние да измисли, да бледнее като детска игра. Докато аз си бях фантазирал стройни редици зрители, които да съответстват на военната точност на седалките, в момента трибуните бяха заети с хаотична маса от цветове и движения. Изобщо не схващах защо си бяха дали труда да осигуряват седалки. Доколкото виждах, никой не седеше. Пристигането ни накара навалицата изумено да млъкне. Разбираемо. Не се случва твърде често разни същества да се появяват от въздуха, както бяхме дошли ние.

По нареждане на Аахз бях отстранил всички маскировки от нашия отбор, за да получим максималния психологически потрес от обичайния си външен вид. Получихме го.

Тълпата зяпна към нас, докато ние зяпахме тълпата. Сетне духът им се възвърна и от хиляди гърла едновременно се раздаде рев. Лудницата беше оглушителна.

— Не ми се виждат много уплашени — забелязах сухо.

Не очаквах да бъда чут в шумотевицата, но бях забравил острите уши на първекта.

— *Ave, Caesar. Salutes e moratorium.*^[1] А, момче? — ухили се той.

Нямах и най-мъглява представа за какво говори, обаче аз също му се ухилих. Беше ми писнало да се блещя неразбиращо всеки път, когато се пошегува.

— Хей, шефе, имаме си компания — обади се Гюс и отметна глава към лявата част на стадиона.

— Всъщност две компании — подсказа Дружан, взирайки се в противоположната посока.

Завъртях шия насам-натам и открих, че и двамата са прави. От едната страна към нас се носеше Маша, а от другата като гъска се поклащаше нашия стар познайник говорителят Сивобрадия. Изглежда и Вегас, и Та-хоу възнамеряваха да си поприказват с отбора ни.

— Здра-асти, момчета — проточи Маша, която пристигна първа. — Просто исках да ви пожелаая късмет във вашето... рисковано начинание.

Това би могло да прозвучи странно, ако го чуеш от поддръжник на противника. На мен поне така ми прозвуча. После си спомних, че дебеланата си мисли, че сме дошли да неутрализираме „демона“ на Куигли. Ех, в известен смисъл тъй си и беше.

Аахз както обикновено бе далеч пред мен.

— Не се тревожи, Маша — усмихна ѝ се люспестият. — Всичко държим под контрол.

Не преставам да се удивлявам на лекотата, с която моят ментор умее да лъже.

— Само гледай да не се набъркваш — продължи той гладко. — Планът е доста деликатен и всякакви странични подвижни части могат да влошат нещата.

— Не си кахъри малката зелена главичка за това — смигна тя. — Зная кога не съм от същата класа. Просто се надявах, че ще ме представиш на останалата част на отбора ви.

Изведнъж осъзнах, че през целия ни разговор магьосницата не бе свалила очи от нашите съекипници. По-точно гледаше косо към Хю Злабрадва. Туй не се промени, докато Аахз ги представяше надлежно.

— Маша, този господин е Гюс.

— Очарован съм, мадам — кимна гаргойлът.

— И Друж... ъ-ъ-ъ... Хрупан.

— Бой кога? Хрупан обича бие се — заяви Дружан, влизайки в тролската си роля.

На Маша и окото ѝ не трепна. Вместо това бързо движеше и двете нагоре-надолу по телосложението на генерала.

— А ето и Хю Злабрадва.

Със змийско плъзване дебеланата застана близо пред него.

— Много се радвам да се запозная с теб, Хю... Нали нямаш нищо напреки да те наричам Хю? — измърка тя.

— Армф... аз... ами — запелтечи Злабрадва, който явно не си намираще място от неудобство.

Можех да му вляза в положението. Когато магьосницата Маша съсредоточи вниманието си върху теб, това е най-малко обезпокояващо. За щастие точно в този момент пристигна подкрепление под формата на тахойския делегат.

— Добър ден, господа — изкиска се Сивобрадия и радостно потри ръце. — Здравсти, Маша.

— Всъщност — отвърна ледено тя — аз тъкмо си тръгвах.

Приведе се напред и промълви нещо в ухото на генерала, преди да се оттегли към своето място по трибуните. Каквото и да му каза, но Злабрадва се изчерви целият и взе да избягва погледите ни.

— Бояхме се, че няма да дойдете навреме — продължи Сивобрадия, без да обръща внимание на напускането на дамата. — Нали не искаме да разочароваме запаянковците? Кога очаквате останалите от вашия отбор?

— Останалите от нашия отбор? — намръщих се. — Мислих си, че според правилата участват само петима играчи плюс ездитно животно.

— Туй е така — отговори делегатът на Та-хоу, — обаче... О, ясно, възхищавам се от вашата увереност. Значи сте едва петима, а? Добре, добре. Това леко ще промени залозите.

— Защо? — запитах с подозрение.

— Ръбовете на тази работа остри ли са? — осведоми се Сивобрадия, без да сваля поглед от брадвата на генерала.

— Бръснач — отвърна надменно Хю.

— Но той няма да я използва срещу никого — побързах да го коригирам, защото отведнъж си спомних правилото „никакви остри

оръжия“. Не бях сигурен каква ще е реакцията на генерала, ако някой се опита да му я отнеме.

— О, аз изобщо не се тревожа за това — кимна нехайно говорителят. — Както при всички други мачове, арбалетчиците бързо ще елиминират всеки играч, който реши да пренебрегне правилника.

И махна разсеяно към страничната линия. Погледнахме в указаната посока и за първи път забелязахме, че игрището е заобиколено от стрелци, облечени през един в синьото и жълтото на Та-хоу или червеното и бялото на Вегас. Ето ти дребната подробност, която Откачалко бе пропуснал да спомене. Беше ни казал правилата, но не и как ги съблюдаваха.

Същевременно открих две неща, които преди — докато оглеждах трибуните — бях изтървал да видя.

Първото беше Куигли, седнал най-отпред в средата на тахойската страна. По-важното обаче бе, че бе взел със себе си Тананда. Тя продължаваше да спи, реейки се хоризонтално във въздуха пред него. Очевидно той не искаше да изпусне мача, а не ни се доверяваше достатъчно, за да я остави без пазач в своята работилница.

Засече ме да го зяпам и ме поздрави с десница. Аз не му отвърнах. Вместо това тъкмо се наках да насоча погледа на Аахз към моето откритие, когато забелязах и второто нещо.

На края на игрището подскачаше Грифин и трескаво размахваше ръце, дано привлече вниманието ни. Веднага щом усети, че го гледам, той започна енергично да ми прави знак да ида при него.

Аахз беше потънал в диалог с говорителя на Та-хоу, така че аз, без да бързам, отидох да видя какво желае младокът.

— Здравсти, Грифин — усмихнах му се. — Как си?

— Просто исках да ти кажа — изпухтя той, останал без дъх от усилията си, — че минах на ваша страна. Ако има нещо, с което мога да ви помогна, само се обадете.

— Наистина ли? — проточих, повдигайки вежда. — И защо е тази внезапна смяна на влечението, да не говорим за предаността?

— Наречи го, че притежавам вродено чувство за честна игра — изкриви лицето си в гримаса Грифин. — Не ми харесва онова, което възнамеряват да направят с вас. Макар да участва и старият ми тим, пак не ми харесва.

— А какво възнамеряват да направят с нас? — пожелаях да узная аз, като отведнъж застанах нащрек.

— Точно за това трябва да те предупредя — обясни той. — Двата отбора са се срещнали преди този мач. Решили, че колкото и да се мразят едни други, никой не иска да види как Трофеят ще отиде у някаква тайфа чужденци.

— То си е съвсем естествено — кимнах. — Но какво...

— Не ме разбра! — прекъсна ме бързо младокът. — Те смятат да играят заедно срещу вас! Обявили са примирие помежду си, докато не ви изхвърлят от терена. Щом мачът започне, ще се окажете срещу два отбора, които действат съвместно против вашия!

— Момче! Върни се при нас! — мощният рев на Аахз ми напомни, че в момента тече и друга конференция.

— Ще трябва да вървя, Грифин. Благодаря за предупреждението.

— Желая ви късмет! Мисля, че ще ви е нужен.

Върнах се тичешком на игрището, за да откроя, че групата ме чака с изписано върху лицата им нетърпение.

— Те искат да видят Трофея — информира ме с намигане люспестия.

— В съответствие с първоначалната ни уговорка — добави надутото делегатът от Та-хоу. — Той би следвало да е тук, та да бъде връчен на отбора победител.

— Той е тук — твърдо оповестих аз.

— Моля? — примигна Сивобрадия и се огледа наоколо.

— Момче, покажи му — захили се моят ментор.

— Добре, нека всички да се дръпнат назад.

Беше много по-трудно статуята да се извади с магия, отколкото с физическа работа. Трябваше обаче да се съглася с Аахз, че този начин е далеч по-драматичен.

Като напрегнах своите способности за левитация до краен предел, аз се хванах за задачата. От центъра на игрището бе вдигнат огромен чим и оставен настрана. Сетне беше изгребана показалата се кал и най-накрая Трофеят изникна пред погледите. Оставих го да виси във въздуха, докато нахвърлях обратно калта и сложих на място чима, после го пуснах величествено на земята в целия му великолепен грозен разкош.

Тълпата ревна одобрително, макар да не бях сигурен дали заради моята магия, или пък заради самия Трофей.

— Много добре! — възкликна на свой ред Аахз и леко ме потупа по гърба.

— Глийп — каза любимият ми дракон, като добави слизестия си език към поздравленията.

— Доста хитро — призна Сивобрадия. — Изобщо не си помислихме да го търсим тук. Само че не е ли малко зле за игрището?

— То и бездруго ще бъде разорано този следобед — сви рамене моят учител. — Впрочем кога започва играта?

Сякаш в отговор на въпроса му по трибуните настъпи същинска лудница. Дотогава смятах, че стадионът няма как да стане по-шумен, но сегашното бе като плътна стена от звук, която ни притискаше от всички страни.

Причината за тая всеобща радост се видя незабавно. Две редици фигури се появиха от тунела в далечния край на стадиона и затичаха по игрището.

Синьо-жълтите туники на едната колона рязко контрастираха спрямо алено-белите екипи на другата, ала вършеха чудесна работа да ги различават като наши противници. Това обаче не беше най-интересната им черта.

Тахойският отбор носеше шлемове с високи остри шипове отгоре, докато техните съперници от Вегас имаха от двете страни на шлемовете си дълги извити рога, които им придаваха животински вид. И което бе още по-забележително: всички играчи бяха едри. По-едри от всеки тупан, дето аз бях срещал до момента. Почти толкова едри, колкото Дружан, само че по-мускулести и с такива къси вратове, че главите им сякаш излизаха направо от раменете.

Както казах по-рано, броя съвсем добре до пет, а всеки отбор се състоеше от доста повече от петима състезатели.

---

[1] Ясно е, че Аахз се будалка със Скийв, като му пробутва латински изрази. Не толкова ясно, но напълно обяснимо е, че Асприн на свой ред се будалка с Аахз, карайки го да цитира неправилно. Точният цитат е: *Ave, Caesar, morituri te salutant* (Здравей, Цезар, обречените на смърт те поздравяват). С тези думи римските гладиатори

са се обръщали към императора при излизането си на арената. — Б.пр.

↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА:

Животът е пълен с малки изненади!

ПАНДОРА

Както ми е обичаят в кризисни моменти, аз се обърнах за напътствия към моя зелен ментор. На свой ред Аахз реагира с хладнокръвното си здравомислие, което бях свикнал да очаквам.

Той спипа тахойския делегат за предницата на туниката и го повдигна, докато краката му се заклатушкаха във въздуха.

— Какво е това?! — запита го, оголвайки зъби.

— Глаа... саклхх... — отвърна онзи.

— Ъ-ъ... Аахз? — намесих се. — Може бе ще говори по-разбираемо, ако има как да диша.

— Ох! Вярно — призна наставникът ми и смъкна Сивобрадия надолу, докато той пак застана върху нозете си. — Чудесно. Обяснявай!

— Кк... какво да обяснявам? — запъна говорителят, озадачен не на шега. — Вие виждате отборите от нашите съответни градове. Можете да ги отличите по техните шлемове и...

— Не на мен тия! — прогърмя Аахз. — Това не са тупани. Тупаните са или кльоцави, или тлъсти.

— А-а-а! Разбирам — рече Сивобрадия, който бе започнал да схваща ситуацията. — Опасявам се, че си бил подведен. Не всички хора от Тупания си приличат един на друг. Някои са фенове, а някои са играчи — атлети. Феновете са така... малко не във форма, но това следва да се очаква. Става дума за работници, които поддържат градовете и фермите. Играчите са нещо различно. Те не правят нищо, освен да тренират и тъй нататък. С поколенията тези люде са израсли забележимо по-едри от общата популация на феновете.

— Забележимо по-едри ли? — намръщи се Аахз и изгледа с кръвясали очи игрището. — Че те приличат на друг вид.

— Виждал съм подобни неща в инакви измерения — вметна Гюс, — ама никога чак до такава степен.

— Е, Големия Юлий ни предупреди за прекалената ни самоувереност — въздъхна тролът.

— Какво, какво? — примигна Сивобрадия.

— Търси бой — заяви Дружан, като отново влезе в ролята си. — Хрупан обича бой.

— Уф — изпъшка говорителят. — Твърде добре. Ако няма нищо друго, аз просто...

— Не тъй бързо — прекъснах го. — Искам да знам защо състезателите са толкова много. Нали тази игра се играе от отбори с по пет човека?

— Така е — кимна Сивобрадия. — Допълнителните хора са резерви... нали разбираш, на мястото на ония, които по време на мача бъдат контузени или убити.

— Убити? — преглътнах аз.

— Както вече казах — обади се делегатът и си тръгна, — възхищавам се на вашата увереност да докарате само петима играчи.

— Убити — повторих и отчаяно се обърнах към Аахз.

— Не се паникьосвай, момче — изръмжа моят ментор, оглеждайки противниците. — Това е дребно влошаване на положението, но ние можем да пригодим стратегията си.

— Какво ще кажете за стария гамбит „Разделяй и владей“? — предложи Злабрадва, като се присъедини към Аахз.

— Правилно — рече Гюс. — Те не са свикнали да играят тристранни мачове. Може би ще успеем да ги насъскаме едни срещу други.

— Няма да стане — заявих категорично.

— Не се настройвай толкова отрицателно бе, Скийв — отсеке первектът. — Понякога старите номера са най-добри.

— Няма да стане, защото те няма да играят един срещу друг... а само против нас.

Бързо им съобщих онова, дето по-рано ми каза Грифин. Когато приключих, отборът неловко мълчеше.

— Е — въздъхна най-подир Аахз, — нещата биха могли да са и по-лоши.

— По кой начин? — запитах безцеремонно.

— Глийп?

Моят дракон току-що бе забелязал подробност, която ние, останалите, бяхме пропуснали. Двата отбора извеждаха на полето своите ездитни животни. За разлика от играчите те не бяха обозначени с цветовете на съответния тим... но пък и не беше необходимо. Просто нямаше как да бъдат сбъркани помежду си.

Вегаският звяр бе подобно на котка създание със злобно приплескана глава — дълго почти колкото Глийп, то се плъзгаше по земята с преливаща грация, която се разваляше само от неравния вървеж на прекалено големите му задни нозе. Макар в момента движенията му да бяха бавни и лениви, то изглеждаше като нещо, което може да хукне със зашеметяваща скорост, щом пожелае. Освен това изглеждаше много, много пъргаво. Бях сигурен, че туй чудо е способно да те завре в някой ъгъл като... ами като котка.

Ездитният звяр на Та-хоу бе също тъй забележителен, но доста по-труден за описание. Приличаше на малко, облечено в броня хълмче, чийто връх се издигаше на осем фута над земята. Бих го взел за прекомерно израсло насекомо, ала то имаше повече от шест крака. Всъщност притежаваше стотици крака, които виждахме, щом се раздвижеше, а го правеше сякаш с еднаква лекота във всяка посока. Спреше ли на място, бронята му се спускаше надолу, като същевременно скриваше и пазеше тънките му крайничета. Не можах да разбера къде са му очите, обаче забелязах, че нито веднъж не се блъсна в нищо... поне по случайност.

— Глийп?

Моят любимец бе извъртял глава, за да ме погледне. Ако беше разчитал на обяснение или нареждания, не му излезе късметът. Нямах и най-мъглявата идея как да се разправам със странните създания. Вместо това погалих мустаците му — както се надявах — успокояващо. Макар че не исках да призная пред своите съотборници, но увереността ми за този мач ставаше все по-малка и по-малка... а тя поначало не бе кой знае каква.

— Не се вторачвайте веднага — промълви Гюс, — обаче аз забелязах Танда.

— Къде? — запита Дружан и тутакси изви шия нагам, където сочеше гаргойлт.

Естествено бях видял Танда по-рано и бях забравил да я покажа на останалите. Почувствах се възглулаво, но това не беше нищо ново. Дано прикрия смущението си, се облеших заедно с другите към плуващата във въздуха фигура на девойката.

Куигли разбра, че гледаме към него, и започна нервно да се пипка. Явно не бе достатъчно уверен в новооткритите си сили, та се усещаше наистина неудобно под груповото ни любопитство. Чувството му за неудобство повлия на магията му... или поне на левитацията. Тялото на Тананда взе така да се гмурка надолу и да се люшка, че аз се уплаших да не би той да я изтърве на глава.

— Ако тоя магьосник е единственото ни препятствие — реагира Гюс, — мисля, че можем просто да се плъзнем нататък и да си я приберем.

— Не можем — отреза Аахз, клатейки масивния си врат. — Нашият юнак обеща да не прави нищо, което да постави онзи на магьосник в лошо положение.

— Това важи за вас двамата — опъна се гаргойлт, — обаче Дружан и аз нищичко не сме обещавали, понеже...

— Виж какво, Гюс — прекъсна го Дружан, — няма начин да тръгнем срещу думата на Скийв. Не бива да го измамим.

— Може и да си прав — изръмжа каменният мъж. — Чисто и просто си помислих, че ще е по-лесно, отколкото да ни строят главите, като играем тая тъпа игра.

Тук бях съгласен с Гюс. Фактически бях щастлив да открия нещо, с което да мога да се съглася. Доводът на трола за мамутите нямаше никакъв смисъл.

— Струва ми се, лорд магьоснико — избоботи Хю Злабрадва, — че обещанието, дето си дал, не е било най-мъдрият обет.

— Айде бе — сопна се Аахз, като се обърна към него. — Ти генерале, разбира се, говориш въз основа на дългия си опит в общуването с демони.

— Ами-и... всъщност...

— Тогава ти предлагам да си държиш езика зад зъбите, що се отнася до мъдростта и способностите на Скийв. Не забравяй, че той е твоят билет за връщане оттук. Без негова милост доста ще има да си походиш до вкъщи.

Отървал се с малко, Злабрадва се оттегли физически и вербално.

— Благодаря, Аахз.

— Трай, момче — изръмжа менторът. — Хю е прав. Постъпката ти беше глупава.

— Но ти каза...

— Смятай, че е рефлекторно — махна с ръка люспестия. Човек трябва да заслужи правото да критикува моя чирак... а този представител на бунашката военна мисъл не отговаря на условията.

— Е, ами-и-и... все пак благодаря — завърших непохватно.

— Няма защо.

— Хей, Аахз — обади се Дружан. — Хайде да вдигнем тоя... Трофея де, от центъра на игрището и да го оставим нейде на сигурно място.

— Къде например? — срязва го моят учител. — Ние сме единствените на стадиона, на които се доверявам.

— Какво ще кажеш за нашата врата? — предложи Гюс и посочи широката мрежа в съответния участък от триъгълника.

— Звучи добре — съгласи се Аахз. — Момче, след секунда ще се върна.

Бях толкова привикнал към лудницата на тупанския стадион, че почти не я забелязвах. Когато обаче съотборниците ми се захванаха да местят Трофея, хорът от дюдюкания и подвиквания, който избухна, насмалко да ме оглуши. Моите колеги отвърнаха с подходящ апломб, размахвайки юмруци и правейки гримаси към ония, дето ги освиркваха. Това ужасно се хареса на тълпата. Ако им се беше харесало още мъничко повече, щяха да нахлуят долу на игрището и да ни линчуват.

Тъкмо се канех да подметна на своите другари да престанат да дразнят сборището и генерал Злабрадва ми даде знак да си поговорим.

— Лорд магьоснико — започна той внимателно, — надявам се да разбираш, че с предишния си коментар не съм искал да те обидя. Чувствам, че съм леко на нокти. Никога не съм водил война пред публика.

— Забрави я, Хю — успокоих го аз. — Ти беше прав. Като погледна назад, виждам, че обещанието бе *наистина* недообмислено. Между другото... името ми е Скийв. Щом сме заедно в тази каша, изглежда някак глупаво да държим на формалностите.

— Благодаря ти... Скийв — кимна генералът. — Всъщност аз разчитах да споделя насаме с теб един личен въпрос.

— Готово — повдигнах рамене. — За какво?

— Би ли могъл да ми съобщиш нещичко повече за това чудесно създание, на което преди малко бях представен?

— Чудесно създание? — удивих се аз. — Кое чудесно създание?

— Ами нали знаеш... Маша.

— Ха, Маша? — разсмях се от сърце. Сетне забелязах, че чертите на Злабрадва се изостриха. — Искрах да кажа... О-о-о, *онова* чудесно създание! Какво желаеш да научиш?

— Тя омъжена ли е?

— Маша? Ммм... Не. Мисля, че не.

Генералът потисна въздишка на облекчение.

— Има ли някакъв шанс тя някога да ни посети в Посилтум?

— Съмнявам се — отвърнах. — Но ако искаш, мога да я попитам.

— Великолепно! — просия Хю Злабрадва и стовари ръка върху рамото ми в опасен за моите кости израз на дружелюбност. — Ще смятам това за обещание.

— За какво? — примигнах. Думите му някак си ми звучаха познато.

— Знам как ти държиш на обещанията си — продължи генералът. — Изпълни този обет и ще откриеш, че аз умея да бъда ценен приятел... Също както умея да бъда опасен враг, ако ми противодействаш. Разбрахме ли се добре?

— Но аз...

— Ей, момче — извика Аахз. — Я побързай и се качвай на тоя глупав дракон! Мачът ще започне всеки момент!

Дотолкова бях погълнат от нашия разговор със Злабрадва, че напълно бях престанал да следя какво друго ставаше на полето.

Отборите на Та-хоу и Вегас се бяха върнали край страничните линии, оставяйки по петима състезатели на игрището. Котката и бръмбарът вече имаха ездачи и в нервно очакване крачеха и се плъзгаха напред-назад.

В центъра на терена — там, където по-рано бе Трофеят — стоеше висок тупан с раирана в черно и бяло туника и държеше топка. Тук използвам думата *топка* доста свободно. Предметът, който той

крепеше, бе куб от някаква мастиленочерна гъбеста материя. Квадратна топка! Още една дребна подробност, която Откачалко не беше счел за нужно да спомене.

Без да си давам труд да се сбогувам с генерала, аз се обърнах и спринтирах към Глийп. Каквото и да имаше да става, определено не исках да го посрещна пеша.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА:

*Това състезание ще да е най-тъпото нещо,
което съм виждал.*

Х. КОЗЕЛ

Едва бях успял да яхна Глийп, когато тупанът в центъра пусна топката на земята и заотстъпва към страничната линия.

— Хей, Аахз! — извиках. — Какво му става на този образ с раираната туника?

— Остави го на мира — ревна в отговор моят ментор. — Той е неутрален.

Всъщност не бях планирал да го атакувам, но ми беше приятно да узная, че не се числи към противниците ни.

Аз се оказах последният от отбора, който зае своето място. Аахз и Дружан бяха от двете ми страни като „зъби“; Гюс стоеше зад мен, изчаквайки да се възползва от голямата си подвижност като „страж“; Злабрадва пък се бе нагласил на входа на вратата досущ като „замък“. По-готови от това едва ли щяхме да бъдем.

— Хей, момче! — викна Аахз. — Къде ти е сопата?

Така бях затънал в собствените си размишления, че ми трябваше близо минута, за да смея думите му. Сетне се паникьосах. За един кратък миг си внуших, че съм забравил моята тояга на Буна. После я забелязах да се въргаля сред тревата там, където се бяхме появили. Ловко бръсване на ума — и тя долетя в дланта ми.

— Взех я, сър — размахих я аз.

— Добре, не я оставяй и помни...

Рязко изсвирване прекъсна нашия не съвсем на четири очи разговор и привлече вниманието ни към игрището. Котката и бръмбарът се бяха устремили към топката с най-голямата за всеки възможна скорост, докато останалите им съотборници ги следваха по дирите.

Мачът бе започнал, а ние не правехме нищо друго, освен да киснем на място с увиснали ченета.

Както обикновено, пръв се освести Аахз.

— Не стой там с отворена уста! — викна той. — Иди вземи тази топка.

— Но аз...

— ГЛИЙП!

Това, дето възнамерявах да изтъкна на перфекта, беше, че котката вече почти се е добрала до въпросната цел. Щом осъзнах, че няма начин да стигна пръв до нея, усетих, че трябва да се върнем назад и да затегнем защитата си. Моят любимец обаче имаше други идеи.

Дали той реагира на Аахзовата заповед „вземи“ (което едва ли беше така), или просто гореше от желание да се запознае с някои нови другари по игра (което бе твърде вероятно), ала резултатът се оказа един и същ. Втурна се напред, като ме прекъсна по средата на изречението, и пое курс на сблъскване с котката.

Туй ужасно се хареса на тълпата.

Колкото до мен, аз далеч не бях толкоз въодушевен. В момента ездачът на котката държеше топката, но вместо незабавно да потеглят към нашата врата, той и неговото животно стояха в центъра на игрището. Навярно това беше с цел да позволи на съотборниците си да го застигнат, така че да има някакво прикритие. Кое то пък означаваше, че тупанът не ще се осмели да тръгне между нас сам.

Неговата стратегия ми се видя много интелигентна. Единственото ми желание бе и аз да мога да я следвам. Ентусиазмът на Глийп ме поставяше в положение, дето се надявах да избягна на всяка цена — да се изправя срещу обединените сили и на двата противостоящи отбора, без да имам дори един съекипник, който да ме подкрепя. За пръв път, откакто нашите съперници бяха излезли на терена, престанах да се безпокоя как ще оцелея до края на играта. Сега се безпокоях как ще оцелея до края на първото разиграване! За момент, когато разбрах, че ще стигнем до котката и ездача ѝ далеч преди техните колеги, надеждите ми се възвърнаха. Това чувство обаче бързо изчезна, щом моят противник разви оръжието си.

Докато аз носех тояга, той разполагаше с камшик... солиден камшик. Туй чудо като нищо имаше шест метра. Не, не преувеличавам.

Съвсем ясно видях колко е дълъг, когато ездачът го запрати подобно змия към главата ми.

Замахът не достигна мишената си с цял фут, макар тогава да ми се стори, че идва много по-близо. Но рязкото изплющяване даде резултат. Глийп спря на място, като ме хвърли към своя врат, докато аз се опитвах да запазя равновесие. Само миг след камшичестата атака котката се втурна напред, оголила зъби и прилепила уши към черепа си, а една от предните ѝ лапи се стрелна, за да шляпне моя дракон по носа.

Въпреки че никога не се е отличавал с пъргавина, Глийп реагира, като се опита да отскочи назад и същевременно да размени двата си края. Не съм твърде сигурен доколко успешно се оказа това, защото някъде по средата на маневрата двамата с него се разделихме.

В нормалния случай подобно движение не би ме объркало. Когато при упражненията драконът ме е хвърлял, аз просто излитах и деликатно се приземявах на разстояние. Ала този път бях вече изваден от равновесие и къчът напълно ме дезориентира. Щом усетих, че съм във въздуха, аз се опитах да хвъркна... и преуспях да се тресна в торфа с грацията на торба боклук. Това с нищо не подобри ориентацията ми.

Лежах си и хладнокръвно се чудех кои части от мен ще се откъртят, ако помръдна. В ушите ми се вливаше далечен рев и земята отдолу сякаш трепереше. Чух Аахз да крещи нещо нейде нататък. Виждаше ми се отлична идея да си кротувам ей така тук.

— Ставай, момче! — долетя гласът на моя ментор. — Бягай!

Да бягам? Сигурно се шегуваше. Главата ми бавно се проясняваше, но земята все още се тресеше. Като се преобърнах, отворих едното си око, за да разбера къде се намирам, и незабавно ми се прииска да не съм го правил.

Събитието не бе вътре в черепа ми! Земята наистина се тресеше! Бръмбарът се носеше с всичка сила към мен, явно показвайки намерението си да ме стъпче със своите многобройни малки крачета. Дори не ми и хрумна, че това ще да е бая странен начин да си ида. Просто ми дойде наум, че е начин да си ида, и туй някак хич не ми хареса.

Скочих на нозе и бързо рухнах отново. Очевидно не се бях възстановил от падането ми толкова, колкото си мислех. Опитах повторно и успях да се закрепя на четири крака. Оттук имах страхотен

обзор към своята съдба, която гръмотевично напредваше към мен, и нямаше нищо, с което да мога да ѝ попреча! Сетне се появи Аахз. Трябва да ме беше прескочил, за да застане в позиция, но така или иначе бе там — по средата на разстоянието между приближаващия бръмбар и моя милост. С разтворени и леко сгънати ръце и присвил колене, той посрещна нападението, без да трепне. Без да трепне ли? Разтвори още повече ръце и предизвикателно показа зъби.

— Искаш да се биеш ли? — изрева. — *Опитай с мен.*

Бръмбарът от Тупания може и да не разбра думите му, ала знаеше достатъчно езика на тялото, та да схване, че е в беда. Малко зверове или същества в което и да било измерение имат куража или глупостта да се опитат да се изправят срещу един первект, когато той е побеснял, а Аахз беше напълно побеснял. Люспите му бяха настръхнали, така че го правеха двойно по-широк от обичайното, и заплашително се полюшваха над напрегнатите му мускули. Дори цветът му бе по-тъмнозелен от нормалния, като пулсираше страховито, докато моят ментор изливаше чувствата си.

Каквото и да е равнището му на интелигентност, бръмбарът не беше глупак. Той някак се изхитри да намали от пълна скорост дотам, че да спре на място, преди да попадне в обсега на Аахз. Даже трескавото подканяне със закривения остен на ездача му не можа да го накара да поднови атаката си. Напротив, той предпазливо почна да се дърпа встрани, опитвайки се съвсем да заобиколи люспестия.

— Искаш да се биеш, а? — ревна гороломно моят учител, настъпващ към звяра. — *Хайде! Аз съм готов.*

Това реши нещата! Бръмбарът включи назад и офейка ужасен въпреки трескавото ръчкане на ездача и дюдюканията на тълпата.

— Момчета, струва ми се, че вие тук владееете положението.

Нечия мощна длан улови рамото ми и ме повдигна. На практика ме вдигна толкова, че краката ми увиснаха над земята.

— Ммм... вече мога да вървя, Дружане — предложих.

— О-о, страшно съжалявам — извини се тролът и нежно ме пусна на терена. — Само мъничко съм полудял.

— Глийп!

Една позната глава се провря като змия покрай хълбока на Дружан и ме погледна въпросително.

— Ти страхотно ми помогна! — изръмжах аз, доволен, че имам възможност да изразходвам запрятаната си до момента нервна енергия.

— Глийп — отвърна моят любимец и овеси врат.

— Хайде, хайде — сгълча ме тролът. — Не си го изкарвай на твоя приятел. Той просто се изненада. Не може да го упрекваш, че малко се е уплашил от огъня. Нали?

— Но ако драконът не беше... — започнах бързо.

— Сега вече готов ли си да се отървеш от тоя глупав звяр? — запита Аахз, като се присъедини към групата ни.

— Не си го изкарвай на Глийп — разпалих се аз. — Всъщност той малко се е поуплашил от огъня, и толкоз.

— Това пък откъде ти хрумна? — примигна менторът.

— Глийп! — оповести любимият ми дракон, изстрелвайки език за едно от своите ароматични слизести лизвания. За мое облекчение този път получателят беше Аахз.

— Глаах! — възкликна той, като търкаше лице с opakото на дланта си. — Ще почина!

— Звярът просто ти показва колко ти е благодарен, че си спасил господаря му — разсмя се Дружан.

— Точно така — съгласих се. — Ако не си...

— Забрави го — махна с ръка Аахз. — Никой избягал от кацата, в която се прави вино, не ще танцува върху моя чирак, докато аз съм наблизо.

По изключение знаех за какво говори.

— „Избягал от кацата, в която се прави вино“ — тая си я биваше, Аахз — ухилих се.

— Не, не я биваше — сопна ми се наставникът. — Всъщност досега *нищо* не го биваше. Защо сме застанали тука да си приказваме?

— Защото първото разиграване вече е факт — подсказа Дружан. — А също, мога да добавя, и първата точка.

Всички погледнахме към нашата врата. Игрицето беше застлано с тела, за щастие техни, не наши. Каквото и да се бе случило, ние се бяхме отчели добре. Хора с носилки и тренъори се грижеха за падналите и ранените с дълго практикувано умение. Състезателите, които все още се държаха на нозе — както на терена, така и по страничните линии, — танцуваха, прегръщаха се и виреха показалците си нагоре, което според мен беше някакъв религиозен жест към

боговете. Злабрадва се бе отпуснал омаломощено до лявата от четирите греди на вратата, а пък Гюс му правеше вятър с крилето си.

— Резултатът — продължи равнодушно тролът — е нула на нула на един... срещу нас. Не е най-хубавото начало, нали?

За миг си помислих, че сме отбелязали ние. Сетне си спомних, че точките се бележат *срещу* някой отбор. Ето защо 0:0:1 означаваше, че ние изоставаме с една точка.

— Не се тревожете — изръмжа Аахз. — Ще си я върнем, при това с лихвите! Ако те искат да играят грубо, и ние можем. Вярно ли е?

— Съвсем вярно — ухили се Дружан.

— Ъmmm... — допълних колебливо.

— Така че хайде да се поразсърдим — продължи моят ментор. — Дружане, доведи тук Гюс и Злабрадва да обсъдим стратегията. Момче, качвай се пак на дракона и този път се опитай да стоиш отгоре, става ли?

Тръгнах да се подчиня, после се обърнах към него:

— М-м-м... Аахз?

— Да, момче.

— Не се изразих особено добре преди една минута, но ти благодаря, загдето ме спаси.

— Казах ти да го забравиш.

— Не, няма — настоях предизвикателно. — Биха могли да те убият, докато ме отгърваваше, и просто искам да знаеш, че някой ден ще ти се отплатя. Може и да не съм много смел, когато опира въпрос до мен, ала освен всичко друго аз ти дължа живота си и той е твой винаги, щом ти потрябва.

— Я чакай, Скийв — поправи ме люспестият. — Всички рискове, които поемам, са мои. Разбираш ли? Това включва и рисковете, дето от време на време поемам, за да ти измъквам опашката от огъня. Не ми оплесквай стила, като ме караш да бъда отговорен за два живота.

— Но, Аахз...

— Ако аз съм в беда, а ти имаш възможност, офейкай. Загръ ли? Особено в този мач. Всъщност ето... — той порови из кесията на пояса си. — Ето и И-скачача. Нагласен е да те отведе у дома. Пази го и щом се наложи, го използвай. Инак видиш ли някакъв шанс да задигнеш Танда и да се изметеш оттук, реализирай го! Не се тревожи за мен.

— Но...

— Това е заповед, чирако. Ако искаш да я оспорваш, изчакай, докато се върнем на Буна. Междувременно просто го направи! Или се съгласяваш, или те изпращам вкъщи на момента.

Погледите ни се срещнаха за дълго, ала аз отстъпих пръв.

— Добре, Аахз — въздъхнах. — Само че когато се приберем у дома, ще трябва да си поприказваме на тази тема.

— Чудесно — ухили се той и ме потупа по рамото. — Сега обаче яхвай тоя твой глупав дракон и се опитвай да го насочваш в правилната посока. Ще се наложи да отбележим няколко точки.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА:

Ако не можеш да победиш честно, просто победи!

Ю. С. ГРАНТ

Налагаше се да отбележим няколко точки, а за да го сторим, трябваше да овладеем топката.

Тази мисъл не ми излизаше от мозъка, докато се подреждахме повторно. Така или иначе нямаше да успеем, без да вземем черната топка. Когато изсвирването прозвуча, аз вече бях готов за това. Пресегнах се с ума си и я накарах да прелети в обятията ми. Преди обаче нашият отбор да съумее да се скупчи около мен, свирката прозвуча отново и тупанът с раираната туника се затърча към нас, размахвайки ръце.

— Сега пък какво има? — изръмжа Аахз. Сетне високо подвикна: — К'во не е наред, реф?

— Постъпи контестация — осведоми го реферът. — Вашите противници казват, че използвате магия.

— И какво от туй? — възрази моят ментор. — Срещу това няма никакво правило.

— Е, да, официално няма — призна онзи, — но от доста време съществува джентълменско споразумение.

— Ние не сме джентълмени — захили се Аахз. — Така че се разкарай от пътя ни и ни остави да играем.

— Ама щом вие можете да използвате магия, значи и вашите съперници могат — не се предаваше раираната туника.

— Да използват — озъби се демонът от Перв. — Почвай играта.

Налетя ме моментно вдъхновение.

— Чакай малко, Аахз — обадох се. — Господине, ние сме съгласни срещу нас да се употребява магия, ако — и само ако — магьосниците я правят вътре в игрището.

— Какво? — примигна реферът.

— Добре го чу — излорадства Аахз. — Ако вашите чародеи се включат в отборите и си получават цицините, както става при нашия, те са напълно свободни да използват всички умения и способности, които могат да вкарат на игрището със себе си. Иначе нека си седят на скамейките заедно с кибиците и да си държат магията извън полето.

— Това ми се вижда честно — замислено кимна тупанът. — Ще осведомя другите тимове.

— Ще река — отбеляза Дружан, когато реферът се затърча обратно, — че туй беше малко късче ясно мислене.

— Великолепно тактически — изсумтя Злабрадва.

— От онзи вид командно мислене, което срази армията на Големия Юлий — гордо добави Гюс.

Махнах скромно с ръка, но вътре в себе си бях опиянен от похвалите.

— Какво ще кажете да си спестим поздравленията за след края на играта? — ледено предложи Аахз.

Наблюдението му беше неприятно точно. Все така между нас и края на състезанието предстоеше дълга битка, а другите отбори вече се строяваха, за да дадат най-доброто от себе си срещу нашите недодялани сили. В мрачно мълчание ние се заловихме за работа.

Няма да се мъча да правя хроника на този следобед разиграване по разиграване. Много неща от спектакъла се опитвам да забравя, макар понякога все още да скачам нощем, събуден от дълбок сън и цял в пот от спомена. Тупаните бяха корави и си владееха занаята. Единственото, което ги съдържаше, бе чистата енергия и ярост на моите съекипници плюс малко вдъхновена магия от вашия верен. Във всеки случай преди мачът да се издигне до върховете си моменти, станаха няколко инцидента, които ще бъде престъпна небрежност да пропусна в своя отчет.

Този следобед Глийп излезе от детската възраст.

Не знам от какво по-точно изкласяват драконите, но за моя любимец помъдряването дойде с първото разиграване. Изчезна игрището, която бе довела до падането ми в началото. Неяде в своя озадачаващ мозък Глийп бе премислил нещата и стигнал до заключението, че имаме да вършим някаква сериозна работа.

Аз, разбира се, не подозирах това. Когато топката влетя в ръцете ми, разчитах на защитата на собствения си отбор. За нещастие нашите противници бяха предвидили ситуацията и съответно планирали действията си. По трима играчи се скупчиха пред Аахз и Дружан и си заработиха невероятен пердах само и само да им попречат да ми се притекат на помощ. Двамината ездачи се втурнаха към мен.

Забелязах приближаването им и се паникьосах. Имам предвид, че котката беше по-бърза от нас, а бръмбарът изглеждаше неуязвим. Трескаво се огледах накъде да избягам. Оказа се, че е нямало за какво да се безпокоя.

Вместо да офейка, Глийп остана на място, като заплашително сниши глава. Щом котката се приготви да скочи, моят любимец пусна в лицето ѝ огнена струя, опърли ѝ мустаците и я накара да си седне на задника.

Бях толкова изумен, че забравих да наблюдавам другия звяр, приближаващ ни по фланга. Не и Глийп. Опашката му се размаха като камшик, за да пресрещне бронираната заплаха. Чу се звук сякаш от голяма църковна камбана и бръмбарът спря движението си напред, започвайки безцелно да броди в кръг.

— Браво, Глийп! — поздравих го аз и закрепих за миг топката на гърба му, та да мога да го потупам отстрани.

Това беше грешка. В момента, в който престанах да държа черната топка, някакъв от тупаните подскочи високо. Явно искаше да я грабне от мястото, където я бях поставил. Успя. Замахнах по нахала със сопата, но той рипна вляво и аз не уцелих. За негова беда отскокът му го докара в обсега на Дружан. Тролът разгъна като змия една от дългите си ръце над рамото на нещастника, хвана го за главата и с все сила го шибна в земята.

— Голям Хрупан улавя — викна той и ми намигна.

Онзи с топката не помръдна от мястото си и хората с носилките отново се втурнаха на игрището. От началото на играта редицата състезатели край страничната линия се бе скъсила значително. В случай че не сте забелязали, на полето нещата бяха доста груби.

— Кажми ми, че не съм видял това — поиска Аахз, като дойде до мен.

— Ъ-ъ-ъ... опита на Дружан да вземе топката или как Глийп спря двамата ездачи? — запитах невинно.

— Говоря за това как *ти* им даде топката — остро ме поправи моят ментор. — Тъкмо драконът свърши работата вместо нас, и ти започваш...

— Наистина ли мислиш, че е свършил добра работа? — прекъснах го нетърпеливо. — Винаги съм казвал, че Глийп има големи заложби.

— Не сменяй темата — изръмжа Аахз. — Всъщност ти...

— Хайде, вие двамата — обади се Гюс. — Играта продължава.

— Трябва да вървя — магнах с длан, като насочих любимеца си по-далеч от моя пръскащ слюнки от яд учител. — Ще разговаряме след мача.

Защитата ни най-накрая се втвърди и ние почнахме да раздаваме страхотни наказания на всеки тупан, който бе достатъчно глупав да се устреми към нашата врата с топка в ръцете. Дори се изхитрихме да отбележим няколко точки, макар че за да го направим, потрябва малко помощ от скийвска магия.

Първата точка, която реализирахме, беше срещу Вегас. Това бе вариант на първоначалното Аахзово предложение за „Разделяй и владей“. Топката беше притежание на вегасци и те се придвижваха по игрището, когато някъде в средата му ние се врязахме в тях. В съответствие с инструкциите ми аз изчаках схватката да стане съвсем напечена и после използвах магия за преобразяване, като промених външния вид на Гюс така, че той заприлича на един от тахойските играчи барабар с шипа на шлема. Понеже беше предупреден от по-рано, промяната изобщо не го стресна. Вместо това гаргойлът взе да танцува наоколо, размахвайки диво ръце.

— Насам! — разкрещя се той. — Свободен съм! Подай насам!

Играчът с топката тичаше отчаяно на зигзаг, а Аахз го следваше по петите. Онзи видя съюзник в удобно за отбелязване на точка положение и му подаде черната топка, без да забавя бяг. Гюс я прегърна и хукна към вратата на Вегас.

— Измама!

Първият вик дойде откъм Дружан, но вегаските състезатели бързо го подеха. Пришпорвани от възмущение, те се хвърлиха върху играчите на Та-хоу, които миг по-рано бяха техни съюзници. Тахойците бяха съвсем разбираемо изненадани, ала реагираха гъвкаво, като се защитиха и същевременно направиха блок на гаргойла.

Вегаският „замък“ бе излязъл напред в полето, когато играта се обърка, но се стегна, щом Гюс се втурна към него. Единственият преследвач, озовал се достатъчно близо, за да влиза в сметката, беше Дружан, а той сякаш възнамеряваше да помете носителя на топката изотзад. В критичния момент обаче нашият мина покрай гаргойла и се блъсна в бранителя. Така Гюс отбеляза точка, без да бъде докоснат.

— Сега е нула на едно на едно! — заликувах аз.

— Преди да си се отдал твърде много на ликуване — посъветва ме Аахз, — по-добре направи нещо за *това*.

Погледнах натам, накъдето сочеше пръстът му, и разбрах, че по трибуните са започнали сбивания. Изглежда, запаянковците си падаха по измамите не повече от играчите.

За да избягна голямо кръвопролитие, щом Гюс се върна при нас, премахнах маскировката му. За няколко секунди феновете и противниковите отбори проумяха, че са били прецакани. Враждебните действия между съперническите си фракции моментално се прекратиха. Вместо това те съсредоточиха чувствата си върху нас. Страхотно.

Номерът със смяната на униформата се оказа ефективен, обаче при създаденото повишено внимание у противниците бях съвсем сигурен, че втори път той няма да мине.

Особено горд съм с нашия следващ гол, защото идеята беше моя от начало до край. Аз я измислих и изпълних без помощта или консултацията на своите съотборници. Разбира се, сама по себе си тя причини известни проблеми... но май започнах да избързвам.

Идеята ми хрумна малко след като сопата ми се строши. Бях замахнал по топката, когато един от тахойските състезатели някак намести главата си на пътя й. Отнесоха го край страничната линия, ала аз останах с две парчета от нещо, което някога беше доста добра тояга. Докато очаквахме играта да се поднови, открих, че пак се дивя на големината на нашите противници и ми се ще да бяхме имали по-едри играчи на своя страна. Съобразих — прекалено късно, уви, — че когато се появихме, бих могъл да използвам магии за преобразяване, за да моделирам отбора ни по-едричък. Сега съперниците *вече* знаеха колко големи, или нека бъда по-точен, колко малки сме ние, така че тоя номер нямаше да свърши работа.

Бях започнал да се мъмря сам за това недоглеждане и ето че ме осени. Щом една магия може да ни направи да изглеждаме по-масивни, тя е в състояние да ни помогне да изглеждаме и по-дребни. Туй вече беше добра посока, но не съвсем. Ако някой от нас или всички ние „изчезнем“, нашите противници веднага щяха да забележат. Имахме нужда от примамка.

Заоглеждах двете парчета от счупената тояга, които държах. Навремето, когато се биехме срещу Големия Юлий, веднъж използвах един фокус. Тогава това бе ход, породен от отчаяние. Разбира се, и сега не можеше да се каже, че се разхождаме спокойно насам-натам.

— Подайте ми топката! — викнах на моите съотборници. — Хрумна ми интересна идея.

— Каква идея? — запита Аахз.

— Просто ми подай топката — срязах го в отговор аз.

Не исках да бъда груб с него, но за да успее този план да проработи, се нуждаех от цялата си концентрация, а наддумването с перфекта не ми помагаше.

Като затворих клепачи, се заех да черпя и фокусирам енергия. Същевременно почнах да формирам необходимите образи в своя ум.

— Вдигни си главата, момче! — кресна Аахз с неочаквана настойчивост.

Очите ми се ококориха, и ето и топката. Не бях толкова готов, колкото ми се щеше, ала часът бе настъпил и трябваше да опитам.

Ще изложа с подробности какво се случи след това, за да можете да оцените колко голямо бе моето постижение. В реално време то ми отне не повече от едно мигване на клепача. Като пуснах половинките на тоягата, аз улових топката. После направих две магии паралелно (всъщност четири, но не обичам да се хваля).

С първата намалих образите на Глийп и на себе си, докато ние станаме само по няколко инча високи. С втората пък промених вида на двете парчета от тоягата, тъй че те започнаха да изглеждат като репродукции едно към едно на самия мен, яхнал моя любимец.

Щом постигнах тези неща, използвах останалата ми енергия да прелетя и двама ни към вратата на Та-хоу. Точно така, казах „да прелетя“. Дори и в умаления ни вариант държах да се движим доста над главите на нашите противници.

Въпросният полет изискваше много усилия. Толкова много, че фактически не бях в състояние да оживя образите, които изоставихме зад нас. Това го бях схванал, преди да тръгнем, но си направих сметката, че внезапно обездвижилите се мишени ще послужат само за отклоняване на вниманието от същинската ни атака.

Изглежда, номерът проработи. Никой не ни се изпречи, докато стигнахме вратата на Та-хоу. Сетне моето палаво чувство за хумор взе връх над собственика си. Приземих се на една ръка разстояние от вратаря и премахнах нашите маскировки.

— Бау! — изревах.

На изненадания играч трябва да му се е сторило, че сме се появили изневиделица от въздуха. В миг опитът, придобит от продължилото му цял живот обучение, го напусна и той припадна.

Тогава с истински драматичен жест аз хвърлих топката във вратата.

Един на един на един! Равен резултат! Когато Глийп и моя милост се върнахме триумфално в нашия край на игрището, отборът беше странно смълчан.

— Защо са тия тъжни лица? — засмях се. — Вече ги стигнахме!

— Би трябвало да ни кажеш, че си подхванал някакъв гамбит — внимателно рече Гюс.

— Нямаше време. Освен това нищо лошо не се е случило.

— Туй не е съвсем точно — поправи ме Дружан и посочи към терена.

На мястото, където бях оставил парчетата от тоягата, лежаха цяла купчина тупани. Екипите с носилките трескаво измъкваха телата и ги отнасяха навън.

— Опита се да защити теб... или онова, за което си мислеше, че си ти — язвително отбеляза Злабрадва.

— Какво...

И тогава видях за какво говореха. Най-отдолу в основата на купчината беше Аахз. Той не помръдваше.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА:

Победата не е най-важното нещо, тя е единственото!

Ю. ЦЕЗАР

— Ще се оправи — заяви Гюс и вдигна очи към нас, след като огледа падналия ни съотборник. — Просто е в несвяст.

Бяхме се насъбрали около неподвижното тяло на Аахз и неспокойно очаквахме диагнозата на гаргойла. Няма защо да ви казвам колко облекчен се усетих, че моят ментор не е сериозно контурен. Генерал Хю Злабрадва обаче не се задоволяваше с толкова малко.

— Добре, свести го! — поиска той. — И по-бързо.

— Я се дръпни бе, генерале — озъбих се аз, ядосан от безчувствието му. — Не виждаш ли, че е ранен?

— Не ме разбра — опъна се военният, поклащайки глава. — За да продължим мача, ни трябва петима играчи. При положение че Аахз не се възстанови...

— Хей, Аахз, събуди се! — извиках и се пресегнах да разтърся ръката му.

Достатъчно лошо беше и това, че моето хрумване за самостоятелно отбелязване на точка бе довело да се отнесат зле с него. Ако се окажете, че то ще ни струва и мача...

— Спести си го, Скийв — въздъхна Гюс. — Дори и да дойде на себе си, няма да е в състояние да участва. Твърде грубо го смляха. Искам да кажа, *не мисля*, че има нещо наистина сериозно, но опита ли да се счепка с някого в сегашното му дередже...

— Схванах положението — прекъснах го. — Ако ние го свестим, Аахз е доста голям инат и ще настоява да играе.

— Така е — кимна гаргойлът. — Просто ще трябва да измислиш друг вариант.

Пробвах, действително пробвах. Отборът продължаваше да се суети над Аахз, ала нищо като план не ми идваше наум. Най-накрая реферът дотича до нашата група.

— Как е вашият играч? — попита.

— Ъ-ъ-ъ... В момента не може да си поеме дъх — усмихна се Злабрадва, мъчейки се да затули с тялото си Аахз от служителя.

— Тия не ми ги разправяй — изръмжа раираният тупан. — И сам виждам. Припаднал е, нали?

— Ами нещо толкова — призна Гюс.

— Няма „нещо толкова“ — намръщи се реферът. — Ако той не е в състояние да стане и вие нямате резерва, ще се наложи да се откажете от мача.

— Ние искаме да продължим с непълен състав — предложи на бърза ръка гаргойлът.

— Правилникът казва, че трябва да имате петима състезатели на терена. Ни повече, ни по-малко — заяви длъжностното лице, вдигайки рамена.

— Добре — изсумтя Злабрадва, — тогава ще го държим в полето при нас. Ще го сложим на една страна, където няма да го ранят, и после ще играем с отбор от четирима.

— Съжалявам — извини се реферът, — но не мога да го оставя тук в това състояние. Мачът си е грубичък, обаче ние имаме някакъв морал, когато стане дума за безопасността на играчите.

— Особено пък щом можете да използвате правилника, за да ни изхвърлите от състезанието — блъвна Гюс.

Помислих си, че злостната му забележка ще предизвика гневен отговор, ала вместо това тупанът само тъжно поклати глава.

— Не ви е ясно — натърти той. — *Аз не искам* да дисквалифицирам вашия тим. Вие играхте тежък мач и заслужавате да получите възможност да го довършите. Мразя, когато срещата се прекратява с изгонване... особено при равен резултат. Но правилата са си правила и ако вие не успеете да извадите пълен отбор, няма какво да се стори. Ще ми се да бяхте докарали няколко резерви.

— Че ние имаме резерва! — избухнах внезапно.

— Имаме ли? — примигна Гюс.

— Къде? — намръщи се реферът.

— Ей там! — оповестих аз и посочих към трибуните.

На съответното място ясно се виждаше как Танда продължава да плува във въздуха пред Куигли.

— Плененият демон ли? — ахна длъжностното лице.

— Че ти за какви ни взимаш? За мъпети ли? — озъби му се Гюс, като бързо се окопоти.

— Мъпети? Какво... Аз не смятам... — взе да заеква реферът.

— Не ти се и налага — усмигнах се. — Просто повикай тахойския магьосник и съм сигурен, че ще можем да уредим нещо.

— Но... Ох, много добре.

Съдията се затича към трибуните, а останалите членове на отбора се скупчиха около мен.

— Да не се каниш да вкараш жена в състава? — запита Злабрадва.

— Чакай да ти обясня — магнах с ръка. — Първо на първо Тананда не...

— Тя всъщност не е жена — допълни Дружан. — Тя ми е сестра. А дойде ли до бой без никакви правила, Танда е способна да ме бие от пет пъти — четири.

— Тя не е? Искам да кажа, тя е? — опитваше се да си намери думите Хю Злабрадва. — Абе, искам да кажа, ще може ли?

— Би могъл да си заложиш любимата брадва, че да — ухили се Гюс.

— Глийп! — извика драконът, решен да получи своето, колкото и малко да е то.

— Ако всички сте се изказали докрай — рекох ядовито, — бих желал да приключим. Онова, което щях да подчертая преди минутка, е, че Танда няма да играе.

Последва миг на изумено мълчание, докато отборът смели чутото.

— Не разбирам — обади се най-накрая Гюс. — Ако тя наистина няма да играе, тогава какво...

— Щом дойде тук и я събудят, хващаме нея и Трофея и се отправяме на Буна — обявих аз. — Реферът се кани да ни даде голямата награда на сребърен поднос.

— Ами играта? — начумери се Злабрадва.

Притворих очи и за миг осъзнах как трябва да се е чувствал Аахз, когато му се налагаше да се разправя с мен.

— Нека да обясня това бавничко — казах, като си подбирах грижливо думите. — Причината да се нахиснем в този мач е да спасим Танда и да отмъкнем Трофея. След няколко минути ще ги имаме и двете, така че нямаме никакво основание да се оставяме да ни бият още по главите. Разбрано?

— На мен все пак не ми харесва да напускам полето преди края на една битка — изръмжа генералът.

— Защото ще бъде оповестено на всеослушание! — избухнах аз. — Това е игра, а не война!

— За едно и също поле ли приказваме? — запита невинно Дружан.

За късмет не ми се наложи да формулирам отговор и на туй, понеже Куигли избра да пристигне в този миг заедно с носещата се във въздуха спяща Тананда.

— Какви са тия, дето ги разправя реферът: Танда да участва в мача? — осведоми се той.

— Ами истина е — излъгах. — Тя ни е нужна, за да довършим играта. Сега, ако бъдеш толкова добър да я събудиш, ние просто ще...

— Само че Тананда е моя пленница — възрази магьосникът.

— Хайде, Куигли — заспорих. — Никъде няма да я отмъкнем. Тя ще бъде тук на игрището, където ти и всички останали ще можете да я виждате.

— А всички вие можете да скочите в друго измерение веднага щом ви хрумне — изтъкна бившият ловец. — Няма да стане.

Това беше неприятно близо до истината, но ако има нещо, което съм научил от Аахз, то е как да блъфирам с каменно лице.

— Слушай к'во, Куигли — озъбих се аз. — Опитвам се да бъда честен с теб, обаче ми се струва, че ти се възползваш от моето обещание.

— Естествено — кимна магьосникът. — Ала виж какво ще ти кажа. За да разбереш, че съм готин, ще ти дам Танда.

— Чудесно! — ухилих се.

— Ако... и пак повтарям, ако ми дадеш в замяна Аахз.

— Ка-ак? — възкликнах. — А, хубаво. Става. Той и бездруго не е в съзнание.

— Много добре — реагира Куигли. — Ще ми трябват само няколко секунди.

— Това как ще промени нашите планове? — запита Гюс, като ме дръпна настрани.

— Никак — уведомих го през стиснати зъби. — Заминаваме веднага щом можем.

— О, така ли? — зина гаргойлът. — Ами Аахз?

— Разбери, *това* са неговите заповеди — изръмжах. — Преди да започне мачът, той ме накара да обеща, че ако попадне в беда, няма да излагам на опасност себе си или отбора, опитвайки се да го спасявам.

— И ти смяташ да го зарежеш? — подигравателно каза Гюс. — След всичко, което е направил за теб?

— Гюс, не почвай да се заяждаш с мен! — изкривих лице аз. — Не искам да...

— Здравсти, хубавецо — изчурулика Тананда, присъединявайки се към нашия спор. — Ако не ви създавам прекалено много грижи, може ли някой да ми обясни защо се е събрало туй августейшо сборище, защо стоим по средата на някакво си пасище и какво правят всички тия хора, та са се облещили в нас? И къде отива Куигли с Аахз?

— Няма време — заявих. — Трябва да тръгваме.

— Накъде да тръгваме? — сви вежди тя.

— Обратно на Буна — тросна се гаргойлът. — Наш Скийв е на път да зареже Аахз.

— Той какво? — ахна Тананда.

— Гюс... — предупредих го аз.

— По-кратко, хубавецо. Никъде не мърдам, докато някой не ми осветли ситуацията, така че спокойно би могъл да започнеш веднага.

Щом веднъж започнах, ми трябваше удивително малко време да я вкарам в течение на нещата. Съзнателно пропуснах колкото се може повече подробности, за да не я дразня. Имах си достатъчно проблеми дори без да се карам с Тананда. Изглежда, че успях, тъй като тя слушаше търпеливо и без да се мръщи.

— ... и ето защо трябва да се измъкнем оттук, преди играта да се поднови — заключих аз.

— Бабини петнайсетини — рече твърдо девойката.

— Радвам се, че ти... Какво, какво? — запънах изведнъж.

— Казах „бабини петнайсетини“ — повтори тя. — Значи вас, момчета, са ви удряли, мачкали и другояче трепали заради мен, а сега

искате да бягаме? Не и аз! Смятам да останем тука и да дадем урок на тия нещастници.

— Ама...

— Не знам дали твоят *И*-скачач би успял да прехвърли целия отбор, но бас държа, че щом ние не ти сътрудничим, той не може да свърши работа.

— Хубаво му го рече — изхили се Гюс.

— ... така че отстъплението се изключва. Сега, ако се боиш да не те наранят, просто ни се дръпни от пътя. Няма да си тръгнем, докато не довършим онуй, дето вие с Аахз сте започнали.

— Добре казано — кимна Злабрадва.

— Пишете ме и мен — вметна гаргойлът.

— Някой ден ще ме утрепеш, сестричке — въздъхна Дружан.

Изхитрих се да стисна носа на Глийп, преди той да успее да добави своя вот към ставащото.

— Всъщност — подхванах изтежко — Аахз винаги ме е предупреждавал колко рисковано е да пътуваш сам през измеренията. А ако ще оставам тук, струва ми се, че най-безопасното място ще бъде да съм заобиколен от моите съотборници.

— Ха така, Скийв! — ухили се Гюс и ме плесна по гърба.

— Значи решено — подчерта Танда. — В такъв случай, хубавецо, какъв е планът?

Някак си усещах, че ще го каже.

— Дайте ми една минута — примолих се. — Само преди секунда замисълът беше просто да се чупим, не помните ли? Нали знаете, тия планове не растат ей тъй по дърветата.

Впуснах се в умозаклучения, като обсъждах и отхвърлях идеите още щом ми дойдеха. Не ми отне много време. Не ми идваха чак толкоз много идеи.

Почувствах, че съм зяпнал Дружан. Той въртеше врат, за да гледа по трибуните.

— *Ти* пък какво правиш? — запитах, раздразнен от явната му липса на загриженост за нашето положение.

— Ммм? Ох, съжалявам, старче — извини се тролът. — Чисто и просто ми стана интересно колко ли деволи има сред тълпата. Доста са.

— Така ли? — удивих се аз, като на свой ред огледах публиката.
— Не забелязвам нито един.

— О, маскирани са, разбира се — сви рамене Дружан. — Но ако провериш, можеш да видиш техните аури. При залозите, които са направени за тази проклетата игра, няма начин да не дойдат.

Прав беше. Досега бях толкова погълнат от мача, че нито веднъж не си дадох труда да обследвам трибуните. Ала щом се взрях, различих аурите на други демони, разпръснати сред тълпата.

— Много неприятно, че не сме в състояние да им свалим маскировката — промърморих на себе си.

— О-о, това можем да го сторим достатъчно лесно — отговори тролът.

— Можем ли?

— Положително. Деволице винаги използват най-евтините и най-простите маскировки, които успеят да намерят. Знам едно заклинание, което ще им върне нормалния вид твърде бързо.

— Знаеш ли? — държах да се уверя аз. — То способно ли е да покрие целия стадион?

— Е, не за ужасно дълго време — рече Дружан, — но все ще изтрае минута-две. Защо питаш?

— Мисля, че ми дойде една идея — кимнах. — Връщам се ей сега.

— Къде отиваш? — викна след мен тролът, когато тръгнах към страничната линия.

— Да говоря с Грифин — казах рязко, без да ме е еня, че това обяснение всъщност нищо не обяснява.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА:

Не питай за кого бие камбаната...

М. АЛИ

Когато се чу свирката, онзи с топката се намираше някъде под Глийп. Това нямаше да е много зле, ако не беше фактът, че Дружан вече го бе хвърлил на земята и бе скочил отгоре му, преди моят любимец да се присъедини към мелето. Както казах по-рано, Глийп *наистина* се беше вживял в духа на играта.

— Слушай — долетя агонизиращ зов откъм трола, — ще имаш ли нещо против?

— Съжалявам! — извиних се и дръпнах назад дракона на солидна почва.

— Кажи ми, Скийв — промърмори Гюс, като се хлъзна до мен, — колко време ще ни трябва още, за да се подготвим за голямото изпълнение?

— Всеки момент ще започнем — уверих го. — Защо питаш?

— Опасява се от допълнителните контузии, които двамата с твоя звяр ще нанесете на отбора, докато се бавим — обади се язвително Злабрадва.

— Можеш спокойно да престанеш да се правиш на мастит юнак, Хю — забеляза гаргойлът. — Драконът ще те вземе за хапльо.

— Нима? — заспори Злабрадва, леко запъхтян, защото бе вдъхнал малко от парите на Глийп. — Добре, позволи ми да изтъкна, че в момента, когато ще задействаме основния план, топката не е у нас!

— Щом ни потрябва, Скийв ще я достави — възрази Тананда, като се втурна да ме защити. — Когато имаме нужда от него, той винаги успява. Просто никога по-рано не си го следвал в боя.

— Смятам, мога да засвидетелствам — изръмжа Дружан, куцукайки към нас, — че е по-безопасно да го следваш, отколкото да

си пред него.

— Съжалявам за случая, Дружане — трепнах. — Разбираш ли, Глийп...

— Знам, знам — вдигна десница тролът. — „Поуплашил се е от огъня“... не се ли сещаш, че аз пръв ти дадох такова извинение? Той комай чудесно се е възстановил.

— Не ми се ще да ви прекъсвам — прекъсна ни Гюс, — но туй не е ли нашият сигнал?

Проследих погледа му към страничната линия. Там Грифин лудешки размахваше горните си крайници. Щом видя, че е привлякъл вниманието ми, той кръстоса пръстите на двете си ръце, а сетне и самите си ръце над главата. Това беше сигналът.

— Чудесно — оповестих. — Времето за забавления изтече. Съобщенията са получени. Всички ли помнят какво следва да направят?

Отборът кимна като един и по лицата им се разляха нетърпеливи усмивки. Не ми стана ясно на кое толкова се радваха. Ако дадена част от тоя план не сработеше, някои от нас скоро щяха да бъдат покойници.

— Танда и Дружан са в една и съща група. Злабрадва, ти ще бъдеш с Гюс. Той е билетът ти за връщане — повторих ненужно.

— Знаем какво да правим — потвърди генералът.

— Тогава хайде да го свършим! — извиках и насочих Глийп към мястото му.

Този път, щом топката влезе в игра, ние не се юрнахме към оня, който я държеше. Вместо това целият ни отбор се върна назад и се скупчи пред своята врата.

Противниците ни се поколебаха и се спогледаха. Бяхме опустошили над три четвърти от резервите им, за да ги научим да зачитат демонската мощ, и сега този урок даваше плодове. Комай никой не искаше той да понесе черната топка към нашите редици. Не бяха наясно какво сме замислили, но нищо от замисленото не им харесваше.

Най-накрая един тахойски играч, у когото бе топката, се обърна и я подаде на своя ездач, очевидно решил, че бръмбарът има най-големи шансове да си пробие път до целта. Точно туй и чаках.

Като се пресегнах с ума си, накарах тежката топка да долети, ала не до мен, а до Хю. С плавно, почти неуловимо движение брадвата излезе от пояса на генерала и удари летящия предмет. Никога дотогава не бях виждал как Хю борави с инструмента си и ще призная, че бях впечатлен. Оръжието и спортът се сблъскаха и оръжието победи. Топката падна върху земята, разрязана на две в същия миг, когато брадвата се върна на обичайното си място, затъкната в пояса на генерала.

Тълпата скочи на крака, крещейки неразбрано. Това може и да не им се понрави, но следващият ни ход ги разстрои истински.

— Всички, яхни! — ревах.

При тоя условен знак Тананда рипна връз гърба на Дружан, а Злабрадва стори същото с Гюс. Аз излевитирах по половин топка на всяка двойка и сетне направих бързо магия за преобразяване.

Сега нашите противници виждаха три мои образа, възседнали три образа на Глийп. Всеки мой образ гордо държеше в ръка половинка от черната топка. По-математически ориентирани от вас могат да се досетят, че това прави общо три половинки. Твърде добре. За наш късмет тупаните не ги бива много в смятането. Остава обаче въпросът: „Откъде се появи тази трета половина?“

Нали не си мислите, че по време на всичко туй съм стоял с празни ръце? Докато съотборниците ми се яхваха взаимно, аз се възползвах от бъркотията, за да свърша още една левитачно-маскировъчна работа. В резултат върху гърба на Глийп пред мен сега стоеше Трофеят, маскиран като *половин топка*. Номерът беше същият, както оня, който извъртях във Вегас, само дето този път бях увил Трофея в ризата си.

— Дружане! — викнах. — Започни заклинанието!

— Готово! — махна ми той в отговор.

— Ще се срещнем на Буна! — изкрещях.

— *Давай сега!*

Моите съекипници се втурнаха покрай противоположните странични линии, отправяйки се едновременно към вратите и на двата ни съперника. Изчаках няколко сърцетупа, та да привлекат към себе си желаещите да им отнемат топката, и се устремих към своята цел. По-точно казано, Глийп и аз се насочихме към Аахз.

С всичката подобаваща скромност моят план сработи блестящо. Появата на деволите сред тълпата вкара тупаните в паническо състояние. Арбалетчиците бяха прекалено заети да се опитват да застрелят тези нашественици, за да ми обръщат внимание, а и се целеха лошо. По някаква причина съществата, които ме вземаха за мишена, изглеждаха малко развълнувани.

В същия миг мярнах Куигли. Бившият ловец бе стъпил на седалката си и размахваше ръце. Впечатляващи фрази като „Погинете, зли духове!“ и „Теб побеждавам аз!“ излитаха от устните му, докато той правеше шаблонните движения.

Това не ме изненада. Не че смятам, че в кризисни положения Куигли се отличава с особено бърза мисъл. Трябва да е заради съобщенията, дето бях разпратил на него и на Маша, преди да започне туй разиграване.

Съобщенията бяха простички:

**БЪДИ НАЩРЕК ДА ОТБЪЛЪСНЕШ НАШЕСТВИЕ
НА ДЕМОНИ!**

**П.П. ПРАВИ ПАСОВЕ С РЪЦЕТЕ. АЗ ЩЕ СЕ
ПОГРИЖА ЗА ДЕМОНИТЕ.**

СКИЙВ

Улових погледа му и му смигнах. В ответ един от неговите „прогонващи“ махове се получи с лека чупка в китката, а Куигли почти неуловимо ми кимна за сбогом. Кой би могъл да го обвини, че когато е спасявал своите работодатели от демонско нашествие, са изчезнали и неколцина, които е трябвало да останат на място?

В отговор на мисловния ми призив тялото на изпадналия в несвяст Аахз се понесе към нас. Глийп протегна дългата си шия и хвана с уста туниката на ментора, щом той долетя наблизко.

Не бях го планирал точно по този начин, но и не бях в състояние да бъда придирчив. Стиснах крака около Глийп, допрях бутона на И-скачача и...

В сравнение с враждебния стадион стените на моята стая бяха добре дошла промяна.

— Успяхме! — възкликнах аз и се стреснах от силата на гласа си. След врявата на игрището стаята ми изглеждаше невероятно тиха.

— Момче — раздаде се един познат глас, — би ли казал на тоя глупав дракон да ме пусне, преди да съм умрял от дъха му?

— Глийп? — запита моят любимец, като стовари ментора ми в твърде недостолопна купчина.

— Аахз? — примигнах. — Смятах, че си...

— В безсъзнание. Не съвсем. Ти можеш ли да измислиш по-свестен начин да измъкнеш Танда на игрището? Някое време се боях, че няма да се досетиш и ще потърсиш резерва.

— Искаш да кажеш, че през цялото време си се преструвал? — укорих го аз. — Изплаших се до смърт! Виж какво, би могъл да ме предупредиш.

— Както ти ме предупреди за твоя номер с изчезването? — върна ми го той. — И к'во стана с моите заповеди да се прибереш у дома веднага, щом Танда се освободи?

— Твоите заповеди ли? — затрудних се. — Ами...

Чу се меко *БАМФ* и Гюс и Злабрадва се озоваха в стаята. Гюс бе гушнал генерала като бебе в ръцете си, но и двамата изглеждаха в добро разположение на духа.

— Великолепно! — ликуваше Хю, па изведнъж прегърна гаргойла през врата. — Ако някога ти потрябва резерва...

— Ако някога ти потрябва партньор — поправи го Гюс и на свой ред го прегърна. — Ние с теб бихме могли...

БАМФ!

Дружан и Тананда се появиха, проснати на леглото. И двете й ноздри кървяха, обаче тя примираше от смях. Тролът не можеше да си поеме дъх и бършеше весели сълзи от големите си луноподобни очи.

— Ще ви кажа — изпъшка той, — че това си *беше* малко късче забавление. Не сме правили такъв блок от двама на един от последното събиране на семейството, когато леля Ахлеле изработи Смукан и...

— Какво стана? — ревах с все сила.

— Спечелихме! — тържествуваше Гюс. — Един и половина на един и половина на един! Така и няма да разберат откъде им е дошло.

— Тоя мач си е направо за някой сборник с рекорди — съгласи се Танда, бършейки нос.

— Сборник с рекорди? — възмути се Гюс. — Този мач и сам може да запълни цяла книга.

— Аахз, стара кратуно — обади се Дружан, — имаш ли някакво вино?

— Аз знам къде е — махна с ръка Злабрадва и тръгна към каците, които бяхме скрили под тезгяха.

— Чакай! — извика Аахз. — Стой, спри, престани и ПРЕКЪСВАНЕ!!

— Мисля, че иска да привлече вниманието ни — обясни Тананда на групата.

— Ако всички сте приключили *напълно* — продължи моят ментор, като й хвърли смразяващ поглед, — аз имам един въпрос.

— За какво става дума? — запита зеленокосата с момичешкия си гласец.

— Престани да кървиш на леглото — начумери се Аахз. — Не показва добра класа. Искам да знам дали някой от вас, суперзвездите, се сети да вземе Трофея? Виждате ли, това беше целта на всичкото туй фиаско.

Отборът направи величествен жест към мен. Засмях се и свалих маскировката от статуята.

— Тен-ден! — изчуруликах аз. — Честит рожден ден, Аахз.

— Честит рожден ден!! — повториха останалите.

Люспестият погледна как са се ухилили, сетне към Трофея, сетне отново лицата им.

— Добре де — въздъхна. — Отворете виното.

Одобрителният рев, посрещнал речта му, съперничеше на всичко, раздадо се от трибуните този следобед, и отборът се спусна към каците с вино като гъмжило от гладни цвъртящи мишки.

— Е, Аахз — усмигнах се пак, после излевитирах Трофея на земята и се плъзнах долу под гърба на Глийп. — Мисля, че тук историята приключва.

Тъкмо тръгнах към каците, и една тежка длан се стовари върху рамото ми.

— Има още *няколко* недовършени неща — разтегна думите си менторът от Перв.

— Например? — запитах уплашено.

— Например поканата ти към Маша да отскочи на гости.

— Покана? — повторих аз с немощен гласец.

— Злабрадва ми разказа за случая — направи гримаса Аахз. — Освен това не сме решили онзи дребен въпрос, заради който трябва да отида за малко до Дева.

— До Дева ли? — учудих се. — За какво? Искам да кажа, чудесно, обаче...

— Смятам да си прибера нашите печалби — осведоми ме моят наставник. — Докато бях там, намерих време да внеса няколко скромни залога за мача. Нали знаеш, печалбите не идват току-така.

— Кога ще тръгнем? — кимнах нетърпеливо.

— Не ние — отсече Аахз. — Този път отивам сам. Има нещо у теб и Пазара, което просто не дава добра комбинация.

— Но, Аахз...

— И последно — продължи той, като се ухили широко, — от това приключение остана още една недовършена работа, която ще ти заеме времето. Работа, с която само ти би могъл да се справиш.

— Наистина ли? — реагирах гордо. — Каква?

— Ами — рече менторът на път към виното — можеш да започнеш да обмисляш как да извадим този глупав дракон от нашата стая. Прекалено голям е, за да мине през вратата или прозореца.

— Глийп? — каза моят любимец и ме близна по лицето.

И ЦИТАТ ЦИТАТА ГОНИ...

... както пише Цицерон — би казал Асприн — в своите „Понтийски елегии“.

Откакто дадох обяснителни бележки към цитатите в предишните две книги от тази поредица, идеята за нови обяснения като дамоклев меч виси над мене „със страшна сила“ (вж. Дамокъл, Събрани съчинения, т.4, ИК „Дионисий и приятели“). Но тъй като, както твърди Библията, само с цитати не се живее, се наложи, преди да се занимая с тях, да превода и „Митично подвеждане“. Утешението ми е, че който вади цитат, от цитат умира, или с други думи, че и г-н Асприн няма да се измъкне съвсем безнаказано.

Освен това, „за да не съм единственият изигран“ (О. Бендер и М. Паниковски), оставих за теб, читателю, коментарите на два от цитатите. От друга страна пък, спазвайки свещения закон на соцреализма, че читателят винаги има право, давам честна Аахзовска дума да се отплатя по достойнство на онзи, който ми съобщи първоизточниците.

Иначе ти заблазявам, че тепърва ще четеш тази книга.

КЪНЧО КОЖУХАРОВ,
преводач по милост Божия
(според св. Августин Блажени^[1])

ГЛАВА ПЪРВА:

Драconi и демони, и крале... Боже мой!

СТРАХЛИВИЯТ БУНАК

Вярно е, че главният герой на тази книга — **Скийв от Буна**, току подхвърли нещо за собствената си боязливост, но като се има предвид, че учителят му е демон, домашният любимец — дракон, а той самият

— кралски магьосник, става ясно, че поне от дракони, демони и крале окото му не мига.

ГЛАВА ВТОРА:

Когато се съберат стари приятели, всичко друго губи значение.

ВОЙНАТА, ГЛАДЪТ, ЧУМАТА И СМЪРТТА

При такива автори няма как да не се съгласим с втората част на цитата, но не мога да не отбележа, че именно тяхното присъствие прави първата да изглежда съвсем иронична.

ГЛАВА ТРЕТА:

Това е много странно — когато аз пазарувам, нямам никакви проблеми с обслужването.

К. КОНГ

В житейските принципи на гигантската маймуна **Кинг Конг** от едноименните филми пазаруването е отживелица от класовите общества — тя направо взима онова, което ѝ се харесва, така че от тази гледна точка действително няма проблеми с обслужването.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА:

„Странен“ е относително, а не абсолютно понятие.

Барон ФРАНК Н. ЩАПАЙ НАТАТЪК

Професор Франкенщайн — героят от романа на Мери Шели и от многобройните му екранизации — създава или по-скоро сглобява потресаващо силен, злобен и целеустремен човек, чийто характер и външен вид (пресътворени най-добре от британския актьор Борис Карлов) изглеждат странни не само в относителния, но и в абсолютния смисъл на това понятие.

ГЛАВА ПЕТА:

Нищо не е невъзможно. Със съответната подготовка и планиране може да се постигне всичко.

ПОНСЕ ДЕ ЛЕОН

Испанският изследовател **Хуан Понсе де Леон** (1460–1521), прочул се с откриването на Флорида, претърпял пълен провал (въпреки добрата подготовка и планиране) при опитите си да намери злато в Пуерто Рико, както и чудодейния извор на младостта, за който научил от индианците на остров Бимини.

ГЛАВА ШЕСТА:

Ту го виждаш, ту го не виждаш.

Х. ШЕДОУСПОУН

В случая героят от направения по поредица комикси филм „Сянката“ **Шедоуспоун** (Пръкнат от сянката) не се опитва да ни пробутва вариант на „тука има, тука няма“, а по-скоро дава израз на факта, че му стига съвсем малко неосветено петно, за да стане напълно невидим. Единственият проблем е, че, кой знае защо (вероятно Асприн), говори за себе си в трето лице.

ГЛАВА СЕДМА:

Приятел в нужда е досада.

ФАФЪРД

Сивия мишелов и **Фафърд** — двамата велики фехтовачи от редица произведения на Фриц Лейбър и Хари Ото Фишер — са олицетворение на преданото приятелство и с готовност биха дали живота си един за друг.

ГЛАВА ОСМА:

И още веднъж в пробива...

ЗАРНА, ЧОВЕКА СНАРЯД

Това би следвало да е жизненото кредо на **Човека снаряд** от едноименните комикси, който обаче се отличава не толкова с разрушителна мощ, колкото с необичайния си за хуманоид начин на придвижване.

ГЛАВА ДЕВЕТА:

Войната може и да е ад... но е добра за бизнеса!

АСОЦИАЦИЯТА НА ТЪРГОВЦИТЕ,
ПРОИЗВОДИТЕЛИТЕ И СОБСТВЕНИЦИТЕ НА
ПОГРЕБАЛНИ БЮРА

Тук цитатът изглежда психологически издържан, само дето точно такава **Асоциация** не съществува.

ГЛАВА ДЕСЕТА:

Старите герои никога не умират, те се появяват отново в продълженията.

М. МУРКОК

Действително фантастът **Майкъл Муркок** пише доста поредици, в които се подвизават едни и същи герои, но за негова чест ще отбележа, че реши ли да затрие някого от тях, го прави както трябва и онзи никога повече не се появява в творбите му.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА:

Какво искаш да кажеш с това „Имам за теб една дребна работа“?

ХЕРАКЪЛ

Очевидно с тези думи **Херакъл** се е обърнал към своя полубрат цар Евристей, който непрекъснато му намирал по някоя „дребна работа“ и така станал причина героят да извърши знаменитите си дванадесет подвига.

ГЛАВА ДВНАДЕСЕТА:

От огина, та в пламъка.

ШВЕДСКИЯТ МАЙСТОР ГОТВАЧ

Без да подценявам качествата на шведската кухня, ще спомена, че комай единственият ѝ принос към кулинарията е идеята за сервиране на шведска маса, така че тоя **майстор готвач** няма какво да парадира нито с огъня, нито с пламъка — всичко, с което е известен, е един обилен набор от студени закуски и мезета.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА:

Ако не можеш да ги смаеш с ловкост, шашардисай ги с дрънканици.

Проф. Х. ХИЛ

Отново характерното двойно подвеждане — в американския филм „Професионалистите“ действа не професор, а **професионалистът Хари Хил**, който шашардисва противниците си не с дрънканици, ами с виртуозно използване на взривните материали.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА:

Както всеки магьосник ще ви каже — митичното подвеждане е тайната на успешната кражба.

Д. ХЕНИНГ

Ти гониш, читателю! И понеже от този цитат е изведено заглавието на книгата, първият, който идентифицира въпросния **Д.**

Хенинг (D. Henning), ще получи специална награда.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА:

Дали пък не трябваше първо да отключа касата, а сетне да изплувам на повърхността?

Х. ХУДИНИ

Името на американския илюзионист **Хари Худини** (роден като Ерик Вайс, 1874–1926) е станало нарицателно най-вече заради уникалните му номера, най-известният между които бил да го облекат в усмирителна риза, да го оковат във вериги и да го заключат в стоманен сандък, който спускали на дъното на дълбоко езеро.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА:

... и тогава започна веселбата.

Н. БОНАПАРТ

Няма сведения френският генерал, а впоследствие и император **Наполеон Бонапарт** (1769–1821) да се е отнасял към военните действия като към забавление.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА:

Убеден съм, че можем да обсъдим нещата като цивилизовани хора.

ДЖ. УЕЙН

Американският актьор **Джон Уейн** (рождено име Мериън Майкъл Морисън, 1907–1979) е изиграл над 150 роли в киното, но сред тях едва ли ще се намери и една, в която героят му да проявява такава гнила интелигентщина — той винаги доказва правотата си с пистолет в ръка.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА:

С колко точки разлика се очаква да свърши Третата световна война?

Р. РЕЙГЪН

Макар бившият киноартист и 40-и президент на САЩ **Роналд Уилсън Рейгън** (1911) наистина да ратуваше за твърди мерки срещу комунизма, той изпълни блестящо ролята на „луд каубой“, хванал юздите на властта, като именно войнствената му риторика и блъфьорските му подходи спомогнаха за икономическото рухване на СССР, както и за ликвидирането на опасността от Трета световна война.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА:

Защо трябва да плащам на някакъв трол само за да мина по моста?

Б. Г. СРЪДЛЪО

Инициалите **Б. Г.** не означават България, а в случая — малкото име на сприхав, но доста страхлив герой от едноименен комикс.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА:

Че за какво са приятелите?

Р. М. НИКСЪН

Ричард Милхаус Никсън (1913) остана в историята като единствения президент на САЩ, подал оставка заради импийчмънт. Провали го не друго, а психическата му непълноценност, нечистите му похвати и склонността да вижда у другите не приятели, ами „дълго презирани врагове“.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА:

Имаме непобедим отбор!

САУРОН

В „Господарят на пръстените“ от Джон Р. Р. Толкин главният отрицателен герой и квинтесенция на Злото **Саурон** събира огромна войска, но в крайна сметка бива победен от силите на Доброто, напътствани от магьосника Гандалф.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА:

Каквато и да е играта, каквито и да са правилата, те са едни и същи и за двете страни!

ЗАКОН НА ХОЙЛ

Компилираният от англичанина **Едмънд Хойл** (1672–1769) сборник и до днес служи за решаването на спорове при игри на карти, така че позоваването на него е станало обичайно. Не трябва да се забравя обаче, че в редица игри, особено в тези, при които има банка, двете страни не са поставени в едни и същи условия.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА:

Животът е пълен с малки изненади!

ПАНДОРА

За да накаже хората за откраднатия от Прометей огън, Зевс изпратил на брат му Епиметей красивата **Пандора**, като пъхнал в ръцете ѝ една кутия. Епиметей пренебрегнал предупреждението на брат си да не приема подаръци от Зевс и се оженил за Пандора, а тя пък побързала да отвори кутията, в която били затворени всички нещастия и болести.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА:

Това състезание ще да е най-тъпото нещо, което съм виждал.

Х. КОЗЕЛ

И още веднъж: „Ти гониш, читателю!“ За справка — **Н. Cossell**.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА:

Ако не можеш да победиш честно, просто победи!

Ю. С. ГРАНТ

Преди да се провали в очите на хората като 18-и президент на САЩ, героят от Гражданската война генерал **Юлисис Симсън Грант** (с рождено име Хайрам Юлисис Грант, 1822–1885) бил смятан за възплъщение на победата и добродетелта и никой не помислял да го обвини, че е постигал триумфите си чрез нечестни средства.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА:

Победата не е най-важното нещо, тя е единственото!

Ю. ЦЕЗАР

Въпреки че римският военачалник и диктатор **Гай Юлий Цезар** (100–44 пр. Хр.) изпитвал неудържимото желание да бъде пръв във всичко, имало твърде много неща, които го вълнували не по-малко от победата.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА:

Не питай за кого бие камбаната...

М. АЛИ

... тя бие за теб. Тук подвеждането е свършено. Взет едно към едно — като закана, цитатът пасва идеално в устата на световния шампион по бокс в тежка категория **Мохамед Али**, известен най-вече

под името Касиус Клей. Истината обаче е, че тези думи фигурират в стихотворение на английския поет метафизик Джон Дън (1572–1631).

---

[1] Тук се получава малко нещо от принципа на матрьошката — тоест бележка в бележките. Свети Августин Блажени (354–430) е застъпвал фаталистическото схващане за божественото предопределение. Б.ред. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.